

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)

ปริญญา

ภาษาศาสตร์ประยุกต์	ภาษาศาสตร์
สาขา	ภาควิชา
เรื่อง	การศึกษาการแปรการใช้คำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี อำเภอเคียนซา ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี อำเภอเคียนซา สามระดับอายุ A Study of Variation in the Use of Verbs Related to Cutting in the Thai-Southern Dialect of Surat Thani Amphoe Khian Sa among Amphoe Khian Sa Surat Thani Informants of Three Generations
นามผู้วิจัย	นางสาวดวงเทพิน ชันซ์เครือ
ได้พิจารณาเห็นชอบโดย	
ประธานกรรมการ	(รองศาสตราจารย์วิภากร วงศ์ไทย, M.A.)
กรรมการ	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พุทธชาติ โปธิบาล, อ.ค.)
กรรมการ	(Mr. Richard Goldrick, B.A.)
หัวหน้าภาควิชา	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พุทธชาติ โปธิบาล, อ.ค.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กาญจนา ชีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาการแปรการใช้คำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี อำเภอเคียนซา
ของผู้บอภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี อำเภอเคียนซา สามระดับอายุ

A Study of Variation in the Use of Verbs Related to Cutting in the Thai-Southern Dialect
of Surat Thani Amphoe Khian Sa among Amphoe Khian Sa Surat Thani
Informants of Three Generations

โดย

นางสาวดวงเทพิน ชันธุ์เครือ

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)

พ.ศ. 2554

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ดวงเทพิน ชั้นศรีเครือ 2554: การศึกษาการแปรของการใช้คำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาไทย
ถิ่นสุราษฎร์ธานีอำเภอเคียนซา ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี อำเภอเคียนซา สามระดับ
อายุ ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์
ภาควิชาภาษาศาสตร์ ปรธานกรรมการที่ปรึกษา: รองศาสตราจารย์วิภากร วงศ์ไทย, M.A.
95 หน้า

วัตถุประสงค์ในการศึกษาคือศึกษาการใช้คำศัพท์หมวดคำตัดของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี
3 ระดับอายุ ในอำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานีและลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางภาษาที่เกิดขึ้น
ในด้านต่างๆ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี อำเภอเคียนซาจำนวน
3 ระดับอายุ โดยใช้ระดับอายุละ 40 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 120 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่
แบบบันทึกและคำศัพท์และเครื่องบันทึกเสียง คำสถิติที่ใช้คือค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า คนรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุในอำเภอเคียนซาจะยังคงใช้ภาษาถิ่น
สุราษฎร์ธานีแบบเดิมมากที่สุด ร้อยละ 78 ในขณะที่คนรุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคน ในอำเภอเคียนซา
ใช้คำศัพท์แบบเดิมอยู่แต่จะน้อยกว่ารุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุ โดยใช้คำศัพท์เดิม ร้อยละ 66.35
และรุ่นที่ 3 หรือรุ่นเด็กในอำเภอเคียนซาเป็นรุ่นที่ใช้คำศัพท์เดิมน้อยที่สุดคือร้อยละ 50.08 และใช้
คำศัพท์ใหม่มากที่สุดอันเนื่องมาจากการมีโอกาสได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยกรุงเทพฯ จากโรงเรียน
และสื่อโทรทัศน์ทำให้เด็กรุ่นใหม่มีแนวโน้มที่จะใช้ภาษาไทยกรุงเทพฯ มากขึ้น โดยการเปลี่ยนแปลง
ที่พบในด้านคำศัพท์ ด้านเสียง และด้านความหมาย สะท้อนถึงอิทธิพลของภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่มี
ต่อภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี อำเภอเคียนซา โดยผู้บอกภาษารุ่นที่ 3 เป็นผู้ที่ได้รับอิทธิพลสูงสุด

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่อประธานกรรมการ

Duangtepin Khankrua 2011: A Study of Variation in the Use of Verbs Related to Cutting in the Thai-Southern Dialect of Surat Thani Amphoe Khian Sa among Amphoe Khian Sa Surat Thani Informants of Three Generations. Master of Arts (Applied Linguistics), Major Field: Applied Linguistics, Department of Linguistics. Thesis Advisor: Associate Professor Wipakorn Wongthai, M.A. 95 pages.

The purpose of this study is to study the use of cutting terms in Amphoe Khian Sa Surat Thani dialect by three age groups of informants and the forms of language usage. Sample of the study consisted of 120 informants in Amphoe Khian Sa Surat Thani, divided into three age groups of 40 informants. The data were collected through questionnaire. Analyses of data were performed with percentage.

The study results revealed that the first age group in Amphoe Khian Sa Surat Thani still used Surat Thani dialect 78 % which is more than other age groups. The second age group in Amphoe Khian Sa Surat Thani still used Surat Thani dialect 66.35 % but still less than the first age group. The third age group in Amphoe Khian Sa Surat Thani used Surat Thani dialect 50.08 % which is least by the influence of the Bangkok Thai language and the influence of mass media they are familiar with.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ รศ.วิภากร วงศ์ไทย ประธานกรรมการที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ ศศ.ดร.พุทธชาติ โปธิบาล กรรมการวิชาเอก และอาจารย์ Richard Goldrick กรรมการ วิชาการ ที่ได้เสียสละเวลาให้คำปรึกษา พิจารณาตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง ทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้ มีความถูกต้องสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้ออกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีที่ให้ข้อมูลในการทำวิจัย ขอขอบคุณเพื่อนครูที่ โรงเรียนเคียนซาพิทยาคมที่ให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจ

ขอขอบคุณเพื่อนที่เคยเรียนสาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ด้วยกันที่เป็นกำลังใจให้เสมอมา โดยเฉพาะนางสาวอันธิกา ธรรมนิยม ที่คอยช่วยเหลือเป็นธุระให้ในหลาย ๆ เรื่อง และต้องขอขอบคุณ คุณวรรณ เจ้าของหน้าทีประจำภาควิชาที่อำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ

ท้ายสุดขอขอบพระคุณบิดามารดา และพี่สาวพี่ชายของผู้วิจัยที่เป็นกำลังใจสำคัญในการทำ วิจัยครั้งนี้ ซึ่งใช้เวลาทำนานมาก เนื่องจากผู้วิจัยต้องทำงานรับราชการที่ต่างจังหวัดควบคู่ไปกับการ ทำงานวิจัยครั้งนี้

ดวงเทพิน จันทร์เครือ

พฤษภาคม 2554

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(10)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
สมมติฐานการวิจัย	4
นิยามศัพท์	4
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	6
เอกสารทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	6
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	21
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	28
กลุ่มตัวอย่าง	28
การสร้างเครื่องมือวิจัย	29
การสร้างแบบบันทึกข้อมูล	31
วิธีดำเนินการวิจัย	32
วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล	32
บทที่ 4 การวิเคราะห์การแปรของการใช้คำศัพท์ตามรุ่นอายุ	33
บทที่ 5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	81
สรุปผล	81
อภิปราย	88
ข้อเสนอแนะ	89

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	90
ภาคผนวก	93
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	95

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ก่อน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	34
2	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ก่อน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกระดับอายุ	34
3	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “กริบ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	35
4	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “กริบ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกระดับอายุ	35
5	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ทึบ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	37
6	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ทึบ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกระดับอายุ	37
7	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ราน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	38
8	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ราน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกระดับอายุ	38
9	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “หลิด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	39

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
10	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “หลัด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกรุ่นอายุ	40
11	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “พล้าย” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	41
12	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “พล้าย” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ ธานีทุกรุ่นอายุ	41
13	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “เหล็ยะ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	42
14	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “เหล็ยะ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ ธานีทุกรุ่นอายุ	43
15	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “เถือ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	44
16	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “เถือ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกรุ่นอายุ	44
17	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ปาด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	45
18	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ปาด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกรุ่นอายุ	46

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
19	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ฟาน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	47
20	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ฟาน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกระดับอายุ	47
21	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “กรวก” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	48
22	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “กรวก” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ ธานีทุกระดับอายุ	49
23	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ทอน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	50
24	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ทอน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกระดับอายุ	50
25	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “บัน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	51
26	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “บัน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกระดับอายุ	52
27	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “กิน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	53

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
28	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “กิน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกรุ่นอายุ	53
29	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ตัด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	54
30	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ตัด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกรุ่นอายุ	55
31	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “หวะ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	56
32	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “หวะ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกรุ่นอายุ	56
33	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “พลอ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	58
34	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “พลอ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกรุ่นอายุ	58
35	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ลั้ง” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	59
36	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ลั้ง” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกรุ่นอายุ	60

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
37	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ลิด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	61
38	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ลิด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกระดับอายุ	61
39	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “กั้น” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	62
40	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “กั้น” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกระดับอายุ	63
41	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “จวก” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	64
42	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “จวก” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกระดับอายุ	64
43	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “เหลียม” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	65
44	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “เหลียม” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกระดับอายุ	66
45	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “บาก” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	67

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
46	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ปาก” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกรุ่นอายุ	67
47	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ละ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	68
48	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ละ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกรุ่นอายุ	69
49	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “เสียบ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	70
50	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “เสียบ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ ธานีทุกรุ่นอายุ	70
51	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “แผ้ว” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	71
52	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “แผ้ว” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกรุ่นอายุ	72
53	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “เหรียด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	73
54	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “เหรียด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ ธานีทุกรุ่นอายุ	73

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
55	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “กลื่อน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	74
56	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “กลื่อน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ ธานีทุกระดับอายุ	75
57	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “เฉียง” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	76
58	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “เฉียง” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทุกระดับอายุ	76
59	แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “เตรียน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	77
60	แสดงภาพรวมเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “เตรียน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ ธานีทุกระดับอายุ	78
61	แสดงการเปรียบเทียบการใช้คำศัพท์เก่าของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ	79
62	ตารางแสดงรูปแบบการใช้คำศัพท์หมวดคำตัด	82
63	แสดงการเปรียบเทียบความหมายของคำศัพท์เดิมในภาษาไทยถิ่น สุราษฎร์ธานี และคำศัพท์ใหม่ที่นำมาใช้แทน	85

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “ก่อน” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	34
2	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “กริบ” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	36
3	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “กิบ” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	37
4	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “ราน” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	39
5	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “หลิด” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	40
6	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “พล้าย” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	42
7	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “เหล็ยะ” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	43
8	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “เถื่อ” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	45
9	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “ปาด” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	46

สารบัญญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
10	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “ผ่าน” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	48
11	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “กรวก” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	49
12	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “ทอน” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	51
13	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “บัน” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	52
14	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “กิน” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	54
15	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “ตัด” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	55
16	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “หวะ” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	57
17	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “พลอ” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	59
18	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “ถึง” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	60

สารบัญญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
19	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “ลิด” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	62
20	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “กัน” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	63
21	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “จวก” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	65
22	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “เหลียม” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	66
23	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “บาก” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	68
24	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “ละ” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	69
25	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “เสียบ” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	71
26	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “แฝ้ว” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	72
27	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “เหรียด” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ	74

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
28	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “กลื่อน” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีตามระดับอายุ	75
29	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “เนียง” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีตามระดับอายุ	77
30	แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “เตรียน” ของผู้บอก ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีตามระดับอายุ	78

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ผู้วิจัยสังเกตว่าปัจจุบันภาษาถิ่นในแต่ละภาคมีการใช้ลดน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากมีการใช้ภาษาไทยกรุงเทพฯ ในสื่อโทรทัศน์และการจัดการเรียนการสอนในระดับท้องถิ่น นอกจากนี้ บางครอบครัวในภูมิภาคก็เลือกที่จะพูดภาษาไทยกรุงเทพฯ กับบุตรหลาน โดยไม่ได้คำนึงว่าภาษาถิ่นเป็นภูมิปัญญาพื้นบ้าน อันเป็นเอกลักษณ์สำคัญที่สะท้อนความเชื่อและเก็บรักษาวัฒนธรรมไว้อย่างมากมาย

ภาษาถิ่นได้ประกอบไปด้วยภาษาถิ่นย่อยหลากหลายตามถิ่นที่อยู่ของผู้พูดแต่เอกลักษณ์ประการหนึ่งของภาษาถิ่นได้ที่ปรากฏในภาษาถิ่นย่อยทุกถิ่นก็คือเอกลักษณ์ในเรื่องของความละเอียดละออในการเลือกใช้คำศัพท์โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำศัพท์หมวดคำตัด ประภัสสร ภัทธนาวิก (2544) ได้ศึกษาการใช้คำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาถิ่นได้พบว่า ผู้พูดภาษาถิ่นได้มีความละเอียดสูงมากในการเลือกใช้คำศัพท์หมวดนี้กล่าวคือ การตัดในลักษณะที่ต่างกันจะมีผลให้เลือกใช้คำที่แตกต่างกันไปด้วย เช่น ใช้คำว่า “ราน” สำหรับการตัดกิ่งไม้ ใช้คำว่า “คืบผม” สำหรับการตัดผม เป็นต้น

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี พบว่ามีการวิจัยเกี่ยวกับเสียงและระบบเสียง เช่น การศึกษาของธีระพันธ์ ล.ทองคำ (2521) เป็นการศึกษาภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีในเรื่องระบบเสียง ระบบไวยากรณ์ และความหมายของคำศัพท์บางคำที่น่าสนใจ การศึกษาของประภาพรณ เสนีตันติกุล (2527) เป็นการศึกษาคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา และ การศึกษาของดวงใจ เอช (2529) เป็นการศึกษาภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช เป็นต้น แต่ยังไม่มีการศึกษาการแปรของภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีตามแนวภาษาศาสตร์สังคม

การศึกษาการแปรของภาษาตามวัยของผู้พูดนั้น Francis (1989: 44) ได้กล่าวไว้ว่า เด็ก ๆ ทุกคนได้เรียนรู้ภาษาในสังคมที่เขาได้เติบโตขึ้น สังคมที่มีเด็กอายุน้อยจำนวนมากมักจะมีการแปรของภาษาอย่างเห็นได้ชัด และมีการเลียนแบบจากกลุ่มหนึ่งไปยังอีกกลุ่มหนึ่งผ่านการเล่นเกมสัฟเฟลง ตัวอย่างภาษาที่เกิดจากตัวแปรอายุเห็นได้ชัดจากภาษาอเมริกันสมัยใหม่ ซึ่งมีการใช้ภาษาแตกต่างกันไปตามแต่ละรุ่นอายุก่อนที่จะเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว ภาษาแสดงของวัยรุ่นเป็นการแปรทางภาษาที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว แสดงให้เห็นว่าในสังคมที่มีคนอายุแตกต่างกันอาศัยอยู่ร่วมกัน สามารถเกิดการแปรของภาษาได้ โดยเฉพาะภาษาของคนรุ่นเด็กซึ่งมีพฤติกรรมการเลียนแบบอย่างรวดเร็วกว่าคนรุ่นอายุสูงกว่า

ด้วยความละเอียดในการเลือกใช้คำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาไทยถิ่นใต้ ประกอบกับความสนใจการแปรของภาษาถิ่นจังหวัดสุราษฎร์ธานีที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าผู้พูดภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีที่มีอายุน้อยและอายุมากใช้คำศัพท์แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาภาษาถิ่นใต้จังหวัดสุราษฎร์ธานีที่พูดในเขตอำเภอเคียนซา เนื่องจากเป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดสุราษฎร์ธานีที่ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมและมีการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์การเกษตรนานาชนิด น่าจะเป็นผลดีต่อการเก็บข้อมูลคำศัพท์หมวดคำตัดซึ่งเป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการใช้เครื่องมือของมีคมต่างๆ และน่าจะทำได้ข้อมูลที่มีนัยสำคัญในการแปรของคำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ทั้งนี้การศึกษาการแปรของคำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีจะศึกษาตามหลักภาษาศาสตร์ สังคมเรื่องการแปรของภาษาตามวัยผู้พูด ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าองค์ความรู้ที่เกิดขึ้นจากการวิจัยในเรื่องนี้เป็นข้อมูลสำคัญในการทำนายแนวโน้มของการใช้คำศัพท์หมวดคำตัดของภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์การใช้คำศัพท์หมวดคำตัดของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี อำเภอเคียนซา สตามระดับอายุ
2. เพื่อเปรียบเทียบการแปรของคำศัพท์หมวดคำตัดของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี อำเภอเคียนซา สตามระดับอายุ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาการแปรของคำศัพท์หมวดคำตัด 30 คำซึ่งได้คัดเลือกมาจากการศึกษาของ ประภัสสร ภัทรนาวิก (2544) ดังนี้

- 1.1 ค่อน (โค่นต้นไม้)
- 1.2 กริบ (ตัดปลายผ้า)
- 1.3 กีบ (ตัดผม)
- 1.4 ราน (ตัดแต่งกิ่งไม้)
- 1.5 หลิด (ตัดตาไฟออก)
- 1.6 ฝ้าย (เนื้อไม้ในแนวเฉียง)
- 1.7 เหลื่อยะ (ปาดปลายไม้)
- 1.8 เทรียน (ตัดใบหมากใบพลู)
- 1.9 เถือ (ชำแหละ)
- 1.10 ปาด (ตัดผลตาล)
- 1.11 ฝาน (หั่นให้เป็นชิ้นๆ)
- 1.12 กรวก (ผ่าไม้เป็นชิ้นเล็กๆ)
- 1.13 ทอน (ตัดให้สั้น)
- 1.14 บั่น (ตัดไม้เป็นสองท่อน)
- 1.15 กิน (มีคบบาดมือ)
- 1.16 ตัด (กรีด)
- 1.17 หวะ (ผ่าเปลือกออก)
- 1.18 พลอ (เอาเปลือกแข็งของออก)
- 1.19 ลั้ง (ควั่นเปลือกไม้)
- 1.20 ลิด (ปอกมะพร้าว)
- 1.21 กั่น (เนื้อเป็นริ้ว)
- 1.22 จวก (สับฟันดินด้วยจอบ)
- 1.23 เหลี่ยม (เหลาดินสอ)
- 1.24 บาก(ฟันให้เป็นรอยกว้าง)
- 1.25 ฉะ (ถากหรือฟัน)
- 1.26 เสียบ (แทง)
- 1.27 แฝ้ว (ทำให้เตียน)
- 1.28 เหยียด (ตัดให้เรียบเสมอ)

1.29 กล้อน(ตกแต่ง)

1.30 เฉียง (ผ่า หรือ ฟั้น)

2. ศึกษาการใช้คำศัพท์หมวดคำตัดของผู้บอภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีในเขตอำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

3. ไม่ศึกษาการแปรเสียงวรรณยุกต์เนื่องจากการเก็บข้อมูลภาคสนามก่อนทำวิจัยพบว่าการแปรของคำศัพท์หมวดคำตัดไม่มีการแปรเสียงวรรณยุกต์ แม้คำศัพท์ใหม่จะเป็นคำศัพท์ภาษาไทย กรุงเทพฯ ผู้พูดภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีก็ยังคงออกเสียงวรรณยุกต์ของคำศัพท์ใหม่นั้นเป็นเสียงวรรณยุกต์ในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการศึกษาจะสะท้อนให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีในอนาคต โดยพิจารณาจากการแปรของภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีในปัจจุบัน

2. ผลการศึกษาจะเป็นองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับการแปรของภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีในปัจจุบัน

สมมติฐานการวิจัย

1. การใช้คำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีมีการแปรตามวัยของผู้พูด คือ ผู้พูดรุ่นสูงอายุจะใช้คำศัพท์ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีมากที่สุด ผู้พูดรุ่นกลางคนใช้คำศัพท์ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีรองลงไป และผู้พูดรุ่นเด็กใช้คำศัพท์ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีน้อยที่สุด

นิยามศัพท์

นิยามคำศัพท์ที่ผู้วิจัยกำหนดใช้ในวิทยานิพนธ์มีดังนี้

ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี หมายถึง ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีที่ใช้พูดในชีวิตประจำวันของผู้พูดภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี อำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ภาษาไทยกรุงเทพฯ หมายถึง ภาษาไทยที่ใช้พูดในเขตกรุงเทพฯและปรากฏใช้ทางสื่อมวลชน เช่น โทรทัศน์และวิทยุด้วย

คำศัพท์หมวดคำตัด หมายถึง กลุ่มคำศัพท์ที่มีความหมายถึงการทำให้วัตถุขาดออกจากกัน โดยใช้ของมีคม

คำศัพท์ (word) หมายถึง คำที่มีความหมาย โดยคำที่มีรูปร่างต่างกันอาจมีความหมายเดียวกันได้

คำศัพท์เดิม หมายถึง คำศัพท์ที่ปรากฏในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีซึ่งตรงกับคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ที่ปรากฏในพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้

คำศัพท์ใหม่ หมายถึง คำศัพท์ที่ใช้โดยผู้พูดภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีโดยคำศัพท์นั้นมีลักษณะต่างจากคำศัพท์เดิม หรืออาจมีลักษณะเหมือนคำศัพท์ภาษาไทยกรุงเทพฯ

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยจำแนกตามเนื้อหาเป็น 2 ประเภทได้แก่ เอกสารทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การนำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีลำดับดังต่อไปนี้

1. เอกสารทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

- 1.1 ทฤษฎีการแปรภาษาเชิงภาษาศาสตร์สังคม
- 1.2 ทฤษฎีการแปรภาษาตามรุ่นอายุของผู้พูด
- 1.3 ทฤษฎีระบบภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี
- 1.4 เอกสารเรื่องคำศัพท์หมวดคำตัด
- 1.5 เอกสารประวัติและความสำคัญของจังหวัดสุราษฎร์ธานี
- 1.6 เอกสารประวัติและความสำคัญของอำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของภาษาตามรุ่นอายุผู้พูด
- 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี

เอกสารทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีการแปรภาษาเชิงภาษาศาสตร์สังคม

การแปรของภาษา

ความหลากหลายของภาษาปรากฏให้เห็นไม่เฉพาะในภาษาที่ต่างกันเท่านั้น แม้ในภาษาเดียวกันก็ยังมีการใช้ภาษาอย่างหลากหลาย ปัจจัยทางสังคมไม่ว่าจะเป็นอายุ เพศ การศึกษาหรือ

ปัจจัยอื่น ๆ ล้วนส่งผลให้การใช้ภาษาของคนในสังคมมีความเหมือนและแตกต่างกันไป เช่น การใช้ภาษาที่แตกต่างกันในภาษาไทยกรุงเทพฯ ของคนรุ่นใหม่กับคนรุ่นเก่า ความหลากหลายในภาษาภาษาเดียวเช่นนี้ มีคำเรียกเฉพาะว่า “การแปรของภาษา” (ปราณี กุลละวณิช และคณะ, 2540: 14)

Fromkin and Rodman (1993: 322) กล่าวถึงการแปรของภาษาในภาษาอังกฤษสรุปได้ว่าการแปรของภาษาพบได้จากการเปลี่ยนแปลงในไวยากรณ์ของผู้พูด โดยเด็กรุ่นใหม่เรียนจะรู้ภาษาจากระบบไวยากรณ์ใหม่ มีการตรวจสอบพบความเปลี่ยนแปลงของภาษาอังกฤษทั้งระบบเสียงระบบคำ และความหมาย ส่วนระบบไวยากรณ์พบที่มีการแปรในช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งประวัติศาสตร์ของทุกภาษาก็ปรากฏการเปลี่ยนแปลงในลักษณะเดียวกันนี้

นักภาษาศาสตร์อีกท่านหนึ่งที่พบการแปรของภาษา คือ Milroy (1992: 1) ได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงของภาษาสรุปได้ว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดในภาษาของมนุษย์คือการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง ทุกคนรู้ว่าภาษามีการเปลี่ยนแปลงจากประวัติศาสตร์ พิจารณาได้จากความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษสมัยเชกสเปียร์กับภาษาอังกฤษในปัจจุบัน โดยภาษาเก่ากำลังจะหายไป และภาษาใหม่ก่อตัวขึ้น นอกจากนี้มีการเปลี่ยนแปลงการออกเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างคำ บางครั้งการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและเกิดอย่างช้า ในขณะที่บางส่วนโครงสร้างในภาษาเปลี่ยนไป ส่วนอื่นคงอยู่ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้ถือเป็นเรื่องธรรมชาติของภาษา

Holmes (2008: 225) ได้กล่าวถึงการแปรของภาษาไว้ยกตัวอย่างการแปรของภาษาไว้โดยยกตัวอย่างว่าคำศัพท์ wireless นั้น สำหรับเด็กอายุ 11 ขวบ ไม่รู้จักคำนี้ ในขณะที่คนสูงรุ่นอายุซึ่งไม่เคยรู้จักคำนี้ก็กลับสามารถเชื่อมโยงได้ว่า wireless เป็นสิ่งเดียวกับ radio นั้นแสดงให้เห็นว่าข้อมูลทางภาษาของคนต่างวัยมีความแตกต่างกัน

Schilling-estes (2006: 333) ได้กล่าวถึงการแปรของภาษาโดยเฉพาะในภาษาลิ้นไว้ว่าธรรมชาติของการแปรของภาษาลิ้นนั้นเกิดขึ้นในภาษาเดียวกัน การแปรของภาษาลิ้น มีรูปแบบตามปัจจัยทางสังคมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น ศาสนา สถานะทางสังคม ชาติพันธุ์ หรืออายุ โดยการแปรเกิดในการออกเสียงจากเสียงหนึ่ง ไปสู่บทสนทนาทั้งบท นอกจากนี้ผู้พูดยังคำนึงถึงความเป็นทางการของสถานการณ์ที่พูด บุคคลที่พูดด้วย และเรื่องที่พูด การแปรของภาษาลิ้นจึงเป็นส่วนหนึ่งของการแปรของภาษา

การแปรของภาษามีหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็นการแปรทางเสียง คำศัพท์หรือการแปรทางความหมาย ดังที่ Fromkin and Rodman (1993) ได้กล่าวถึงการแปรด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. การแปรด้านเสียงได้เกิดขึ้นที่ตอนใต้ของประเทศอเมริกา ดังที่ Fromkin and Rodman (1993: 322) ได้ยกตัวอย่างการแปรด้านเสียงไว้ว่า ภาษาทางตอนใต้ของอเมริกาแสดงการเปลี่ยนแปลงทางภาษาถิ่นของภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยขณะที่ภาษาอังกฤษถิ่นอื่นที่ไม่ใช่ถิ่นใต้จะออกเสียงด้วยเสียง /aj/ แต่ทางตอนใต้จะออกเสียงเป็น /a/. นี่คือตัวอย่างการแปรเสียงที่เกิดจากถิ่นที่อยู่ที่แตกต่างกัน

2. การแปรด้านคำศัพท์ เกิดขึ้นจากหลายปัจจัยไม่ว่าจะเป็นการใช้คำใหม่ การยืมคำศัพท์ การสูญหายของคำศัพท์ โดยผู้วิจัยสนใจในประเด็นการยืมคำศัพท์จึงยกตัวอย่างจาก Fromkin and Rodman (1993: 336) ได้กล่าวถึงการยืมคำศัพท์ในภาษาญี่ปุ่นไว้ว่า ในอดีต ประเทศญี่ปุ่นได้ยืมคำศัพท์จากทางยุโรปเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน และคำยืมเหล่านั้นก็รวมไปถึงคำศัพท์เฉพาะทางเทคนิค คำศัพท์เกี่ยวกับกีฬาและโฆษณา เป็นต้น จากตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่าภาษาเกิดการแปรคำศัพท์ได้ในกรณีที่มีการถ่ายทอดเทคโนโลยีสมัยใหม่ระหว่างกันด้วย

3. การแปรด้านความหมาย มีหลายแบบโดยยกตัวอย่างการแปรความหมายที่กว้างขึ้นจากการยกตัวอย่างของ Fromkin and Rodman (1993: 336) ซึ่งได้ยกตัวอย่างคำว่า holiday ซึ่งในอดีตหมายถึงวันสำคัญทางศาสนา ในขณะที่ปัจจุบันหมายถึงวันที่ไม่ได้ทำงาน แสดงให้เห็นการกว้างขึ้นของความหมายเมื่อเปรียบเทียบระหว่างอดีตและปัจจุบัน

การแปรด้านความหมายหรือเปลี่ยนแปลงทางความหมาย นักภาษาศาสตร์ชาวไทยได้ศึกษาไว้เช่นกัน โดย วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ (2526: 40) ได้แบ่งการเปลี่ยนแปลงด้านความหมายทางภาษาศาสตร์ ออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ความหมายกว้างออก หมายความว่า สิ่งที้นั้นๆ อ้างถึงมีจำนวนหรือประเภท หรือปริมาณเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม เช่น คำว่า “อี” ในภาษาไทยหลายๆ ถิ่นใช้เป็นคำนำหน้าชื่อลูกสาวคนที่ 2 แต่ในปัจจุบัน ใช้เป็นคำนำหน้าชื่อผู้หญิง ไม่จำกัดว่าเป็นลูกคนที่เท่าใด

2. ความหมายแคบเข้า หมายถึง การอ้างถึงมีจำนวน ประเภทหรือปริมาณน้อยลง เช่น คำว่า บ้าน จะหมายถึงบ้านหลายๆหลังอยู่รวมกันเป็นหมู่ ในปัจจุบันแม้เป็นบ้านเดี่ยวๆ ก็เรียกว่าบ้านเช่นกัน

3. ความหมายย้ายที่ หมายถึง การออกเสียงของคำๆ หนึ่งยังคงเดิม แต่สิ่งที่คำๆ นั้นอ้างถึงได้เปลี่ยนไป เช่น คำว่า เสื่อเป็นคำโบราณที่มีในภาษาไทยทุกถิ่น แต่เสื่อที่คนในปัจจุบันใช้มีแบบแตกต่างกัน แต่ก็ยังคงใช้เสื่อเหมือนเดิม เพราะลักษณะเสื่อต่างกันแต่หน้าที่ของเสื่อยังคงเดิม

การตรวจเอกสารเรื่องการแปรของภาษาทำให้ทราบว่าปัจจัยทางสังคมต่างๆล้วนมีส่วนให้เกิดการแปรของภาษา โดยปัจจัยหนึ่งที่สำคัญคือปัจจัยด้านอายุของผู้พูด

ทฤษฎีการแปรภาษาตามรุ่นอายุของผู้พูด

ทฤษฎีภาษากับอายุของลาบอฟ

ผู้วิจัยได้ใช้ทฤษฎีภาษากับอายุ ของนักภาษาศาสตร์สังคมที่ชื่อ Labov ซึ่งเป็นแนวคิดที่ว่า ผู้พูดที่มีอายุแตกต่างกันย่อมมีการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2533 อ้างใน Labov, 1972) โดยลาบอฟได้ศึกษาการออกเสียง r ของคนที่ทำงานในห้างสรรพสินค้าสามระดับในกรุงนิวยอร์กแสดงให้เห็นถึงการแปรของภาษาตามอายุของผู้พูด โดยมีสมมติฐานเกี่ยวกับตัวแปรอายุก็คือคนที่อายุมากจะออกเสียง r น้อยกว่าคนที่อายุน้อย เพราะเสียง r เป็นเสียงใหม่ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ทั้งนี้ลาบอฟต้องการให้เห็นว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษที่กรุงนิวยอร์กกำลังอยู่ในระยะการเปลี่ยนแปลง เสียง r ที่เคยออกเป็น 0 นั้น กำลังจะเปลี่ยนเป็นเสียง r ที่ออกเต็มที่ ถ้าคนรุ่นอายุน้อยซึ่งออกเสียง r มากที่สุด ขึ้นมาแทนที่รุ่นเก่าซึ่งมักไม่ออกเสียง r ภาษาอังกฤษที่กรุงนิวยอร์กก็จะมีแต่คนออกเสียง r ถือเป็นสิ่งใหม่ในภาษาอังกฤษที่กรุงนิวยอร์ก และเป็นรูปแบบที่มีศักดิ์ศรีด้วย

แนวคิดของนักภาษาศาสตร์ชาวไทยที่สอดคล้องกับแนวความคิดดังกล่าว คือ จรัลวิไล จรุงโรจน์ (2548: 184) ได้อธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและอายุของผู้ใช้ภาษาไว้ว่าภาษาสามารถแปรตามอายุของผู้พูดได้โดยสังเกตได้ว่าภาษาที่คนรุ่นปู่ย่าตายายใช้จะมีลักษณะที่แตกต่างไปจากภาษาที่คนรุ่นปัจจุบันใช้ และอาจจะสังเกตได้ว่าเด็กรุ่นที่อายุน้อยกว่ามีลักษณะการใช้ภาษาที่แตกต่างไปจากที่รุ่นปัจจุบันใช้ด้วย โดยการแปรเกิดจากอายุอาจจะแสดงในรูปของการออกเสียงดังเช่นการออกเสียงวรรณยุกต์โทของคนกรุงเทพฯที่แปรไปตามอายุ หรืออาจจะเป็นในด้านการใช้คำที่แตกต่างกัน (วัยรุ่นมักมีคำแสลงที่คนวัยผู้ใหญ่ไม่ใช้) นอกจากนั้นมิงงานวิจัยหลายงานก็พบว่าในหมู่ผู้ที่พูดภาษาถิ่นหรือภาษาชนกลุ่มน้อย คนรุ่นอายุน้อยมีแนวโน้มที่จะใช้คำหรือลักษณะการออกเสียงที่ได้รับอิทธิพลจากภาษามาตรฐานมากกว่าคนรุ่นอายุมาก

จากแนวคิดข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่านักภาษาศาสตร์ท่านนี้มีความเชื่อว่าการใช้ภาษามีความแตกต่างกันตามระดับอายุ โดยได้ยกตัวอย่างจากภาษาที่พบเห็นในปัจจุบัน คำแสดงต่างๆ รวมไปถึงยกตัวอย่างในภาษาถิ่นด้วยว่าอายุมีผลต่อการเลือกใช้ภาษา

นักภาษาศาสตร์ที่ตระหนักว่าอายุของผู้ใช้ภาษาที่ต่างกันส่งผลต่อการใช้ภาษาที่ต่างกันไปด้วย คือ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2533: 37) ได้แสดงความคิดเห็นโดยอ้างเหตุผลที่ชัดเจนว่าเหตุใดภาษาของคนต่างวัยคือเรื่องซึ่งความเปลี่ยนแปลงของภาษาไว้ดังนี้ การแปรในภาษาของคนต่างวัยกันสามารถแสดงความเปลี่ยนแปลงของภาษาได้ โดยเฉพาะภาษาของคนรุ่นอายุมากที่สุดกับรุ่นอายุน้อยที่สุด เมื่อคนอายุมากที่สุดตายไปแล้ว รูปแบบภาษาของเขาก็จะถูกเลิกใช้ไปด้วย เหลือแต่ภาษาของคนรุ่นอายุน้อย แต่ กระบวนการเปลี่ยนแปลงของภาษาไม่ได้เกิดขึ้นง่ายดายนวดเร็ว

ทฤษฎีภาษากับอายุของนักภาษาศาสตร์ทั้งชาวต่างชาติและชาวไทยซึ่งทำให้ผู้วิจัยเลือกที่จะใช้กรอบแนวคิดเรื่องการใช้ภาษาที่แตกต่างกันของผู้พูดต่างรุ่นอายุเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัย และจากความสำคัญของปัญหาที่นำมาสู่การวิจัยในครั้งนี้เป็นเรื่องของภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี ที่มีเอกลักษณ์ประจำถิ่นทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษากระบวนการของภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีต่อไป

ทฤษฎีระบบของภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี

ระบบของภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีประกอบด้วย ระบบเสียงวรรณยุกต์ ระบบพยัญชนะ และระบบสระ

ระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี

ภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีมีจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ (6 หรือ 7) มากกว่าจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของไทยมาตรฐาน (5) ตาม ผลงานวิจัยเรื่อง “เสียงและระบบเสียงในภาษาไทยถิ่นใต้ 16 อำเภอ” ของ ชีระพันธ์ ล.ทองคำ และคณะ (2521) โดยเพื่อความชัดเจนจึงได้เปรียบเทียบภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีกับภาษาไทยมาตรฐาน ดังต่อไปนี้

1. เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีกับไทยมาตรฐานไม่มีเสียงใดที่เหมือนกันอย่างแท้จริง
2. ระดับเสียงการขึ้นลงของเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีมักจะตรงกันข้ามกันกับของไทยมาตรฐาน ดังเช่นตัวอย่าง คำว่าขัด ในภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีออกเสียงว่า คัด เป็นต้น

ระบบพยัญชนะในภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี

ระบบเสียงพยัญชนะของภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีมีความน่าสนใจตามผลการวิจัยของ (ธีระพันธ์ ล.ทองคำ และคณะ (2521: 48) ดังนี้

1. ฐานกรณ์ที่เกิดและลักษณะของหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวในภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีมี 21 หน่วย เช่นเดียวกับในภาษาไทยมาตรฐาน และมีหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำอีก 14 หน่วย ไทยมาตรฐานมี 11 หน่วย เสียงดังกล่าวนี้ในภาษาเขียนอยู่ในรูปของพยัญชนะ 44 ตัว โดยแบ่งออกเป็น 3 หมู่ ดังนี้

หมู่ที่ 1 พยัญชนะเสียงสูง ได้แก่ ข ฃ ฉ ฐ ถ ผ ฝ ศ ษ ส ห

หมู่ที่ 2 พยัญชนะเสียงกลาง ได้แก่ ก จ ฎ ฏ ค ต บ ป อ

หมู่ที่ 3 พยัญชนะเสียงต่ำ ได้แก่ ค ฅ ฆ ง ซ ฌ ญ ฑ ฒ ท ฐ น พ ฟ ภ ม ย ร ล ว พ ฮ

พยัญชนะทั้ง 3 หมู่นี้เมื่อใช้เป็นพยัญชนะต้นเสียงสูงจะมีเสียงสูง พยัญชนะต้นเสียงกลางจะมีเสียงกลาง และพยัญชนะต้นเสียงต่ำจะมีเสียงต่ำ

2. การเปรียบเทียบการออกเสียงของพยัญชนะภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีกับภาษาไทยมาตรฐาน มีดังต่อไปนี้

2.1 เสียงพยัญชนะต้น เสียง ฝ ฟ ในภาษาไทยมาตรฐาน เป็นเสียง ฝว ฟว หรือ ขว คว ในภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี เช่น ฟ้า เป็น ฟัว หรือ คัว

2.2 เสียง ง ในภาษาไทยมาตรฐาน โดยทั่วไปจะออกเสียงเป็น ฮ ในภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี เช่น งา เป็น ฮา

2.3 เสียงพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกด เสียงพยัญชนะท้ายโดยปกติในภาษาไทยสุราษฎร์ธานี ออกเสียงตรงกับภาษาไทยมาตรฐาน นอกจากเสียงพยัญชนะท้าย ก ในคำตายเสียงยาวจะออกเสียงเป็นเสียงกัก เช่น ปาก เป็น ปะ

2.4 การกลายเสียง หรือการแปรเสียงของพยัญชนะในภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีจากภาษาไทยมาตรฐาน ปกติเกิดขึ้นระหว่างพยัญชนะที่มีฐานกรณ์ที่เกิดเสียงใกล้เคียงกัน พบมากที่สุดที่เสียง ทร เป็น กร เช่น ตรา ออกเสียง เป็น กรา เป็นต้น

ระบบเสียงสระในภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี

ระบบเสียงสระของภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีประกอบด้วยสระเดี่ยว เสียงสั้นและสระยาว กับสระประสม ซึ่งมีทั้งประสม 2 ส่วน และ 3 ส่วน ตามผลการวิจัยของ ชีระพันธ์ ล.ทองคำ และคณะ(2521: 52) ดังนี้

1. สระเดี่ยว ในภาษาไทยมาตรฐานประกอบด้วยสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว จำนวน 18 หน่วยเสียง ส่วนภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีมี 16 เสียง ไม่นับเสียง แอะ และเสียงเออะ เพราะเสียง แอะมักลากยาวเป็นเสียงแอ และเสียงเออะ มีค่าน้อยมาก

2. สระประสม มีทั้งสระประสมสองส่วน เช่น -ย ในคำว่าว่า เชือก (เชือก) หรือ โย-ย ในคำว่า โหย (อ่อนเพลียไม่มีเรี่ยวแรง) และสระประสมสามส่วน เช่น -ยว ในคำว่า เปี้ยว (ป้อน้ำเต็มตัวเล็กๆ มีอยู่ในโคลนเลนแถบป่าชายเลน)

นอกจากนี้การออกเสียงสระภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีมีความแตกต่างกับภาษาไทยมาตรฐาน โดยเกิดกับเสียงสระที่มีฐานกรณ์ใกล้เคียงกัน เช่น สระ แอะ ออกเสียงเป็น แอ เป็นต้น

เอกสารเรื่องคำศัพท์หมวดคำตัด

คำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาไทยมาตรฐาน

สุวิไล เปรมศรีรัตน์ (2526: 20) ตระหนักถึงความสำคัญของคำศัพท์หมวดคำตัดเพราะเป็นคำศัพท์ที่จำเป็นต้องใช้ในการดำรงชีวิตโดยได้ศึกษาเรื่องคำตัดในภาษาไทย โดยได้รวบรวมคำศัพท์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ทั้งสิ้น 55 คำ และศึกษาโครงสร้างทางความหมายของ “ตัด” ได้ 4 ประการ คือ ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ตัด ลักษณะของวัตถุที่ถูกตัด ลักษณะของอาการเคลื่อนไหวที่ใช้ในการตัด และ ลักษณะของผลของการตัด

คำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาไทยถิ่นใต้

ประภัสสร ภัทรนาวิก (2544) ได้ศึกษาคำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาไทยถิ่นใต้ไว้เช่นกัน โดยวิเคราะห์จัดแบ่งกลุ่มตามลักษณะการตัด ได้หลายประเภทดังต่อไปนี้

ประภัสสร ภัทรนาวิก (2544: 68) ได้แบ่งประเภทคำศัพท์หมวดคำตัด หมวดแรกไว้โดยสัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือประเภทของมีคม เช่น มีด พร้า โดยคำศัพท์หมวดคำตัดประเภทนี้มีดังต่อไปนี้

กน [kon] ก. โคน ตัด

ค่อน [khw :n] ก. โคน เช่น ค่อนไม้ หมายถึง โคนไม้

ลั้ม [lɔ m] ก. โคน ตัด ทำลาย

กุด [kut] ก. ตัด

คียบ [khi:p] ก. ตัด เช่น คียบผม คียบผ้า

จูด [cut] ก. ตัด เช่น จูดเรียน หมายถึง ตัดผลทุเรียน

ราน [ra:n] ก. ตัดกิ่งไม้

เลาะ [lɔ:ʔ] ก. ตัดออก

หลิด [lit] ก. ตัดออก เช่น หลิดกล้วย หลิดตาไฟ

กริบ [krip] ก. ตัดปลาย

ตริบ [trip] ก. ขลิบ ตัด

ผล้าย [phla:j] ก. ปาด หรือเชื่อนอกในแนวเฉียง

เหลี่ยะ [lia:ʔ] ก. ปาดปลายไม้

เหม็ด [m et] ก. ตัดปลาย หรือยอดไม้

กล้อน [klɔ :n] ก. ตกแต่ง

ขอด [khɔ :t] ก. ตัดให้ได้รูปทรง

เตรียน [trian] ก. ตัด เจียน เช่นเตรียนหมาก เตรียนพลู

ทา [tha:] ก. ฟันไม้อย่างหยาบๆ ก่อนตากให้เรียบ

เป็ียบ [piap] ก. ตากเพื่อลบเหลี่ยมไม้

เหรีียด [riat] ก. ตัดแต่งให้เรียบเสมอ

กรวน [kruan] ก. ขูดด้วยกระต่ายมะพร้าวแบบจีน

เถื่อ [thwa] ก. แล่ ซ้ำแหละ

ปาด [pa:t] ก. เชื่อน

ปั้ง [pwŋ] ก. ตากด้วยปั้ง

หัน [han] ก. หั่น

กรวก [kruak] ก. ฝ่าไม้ออกเป็นชิ้นเล็กๆ

โกรก [kro:k] ก. เลื่อยไม้เป็นชิ้นเล็กๆ

ทอน [thɔːn] ก. ตัดให้สั้น บั่น ทำให้เป็นส่วนน้อย

บั่น [ban] ก. บั่น ตัด เช่น บั่น ไม้ให้สักสองท่อน หมายถึง ตัด ไม้ให้สักสองท่อน

กิน [kin] ก. บาด เช่น มีดกินมือ หมายถึง มีดบาดมือ

ตัด [tat] ก. กรีด เช่น ตัดยาง

หวะ [waːʔ] ก. กรีด ผ่า เปิดออก

พลอ [phlɔː] ก. ควั่นเปลือกและกะพี้ต้น ไม้ให้ยืนต้นตาย ผานเอาเปลือกแข็งออก เช่น พลอพร้าว หมายถึง ผานเอาเปลือกแข็งของมะพร้าวออกหรือ ฟัน ถาก หรือตัด โดยรอบ เช่น พลอปลวก

ลั้ง [lan] ก. ตัด ควั่น เช่น ลั้งต้น ไม้ หมายถึง ควั่นเปลือกต้น ไม้

ลิด [lit] ก. ปอก เช่น ลิดพร้าว หมายถึง ปอกมะพร้าว

กั้น [kan] ก. ตัดหรือเชื่อมกันเป็นริ้วๆ เช่น กั้นปลา ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการ ฟัน สับ ผ่า ถาก

กรวก [kruak] ก. จวก สับ ฟัน เช่น กรวกดิน หมายถึง ความว่า ฟันดิน

จวก [cuak] ก. สับ ฟัน ด้วยจอบ เช่น จวกดิน หมายถึง ฟันดิน

ฉะ [chaːʔ] ก. ถาก ฟัน เช่น ฉะหัวนา หมายถึง ถากคันนา

เฉียง [chian] ก. ผ่า ฟัน เช่น เอาขวานเฉียงหัว หมายถึง เอาขวานฟันหัว เฉียงฟัน หมายถึง ผ่าฟัน

โฉ้ง [choːŋ] ก. ฟันกลางลำต้นของต้นไม้

ตรา [tram] ก. สับฟันให้ยุบลง เช่น ตราพา หมายถึง สับฟันกิ่งไม้ที่โคนแล้ว

ทา [tha:] ก. ฟันไม้อย่างหยาบๆ ก่อนตากให้เรียบ

บาก [ba:k] ก. ฟันให้เป็นรอยกว้าง เช่น บากหน้าไม้

เป็ย [piap] ก. ตากเพื่อลบเหลี่ยมไม้

เหลียม [liam] ก. เลียม หรือเหลา เช่น เหลียมดินสอ

กบ โคน [kop- kho:n] ก. แทะจนถึงโคน

ทอ [thw :] ก. แทะ

लग [la:ŋ] ก. ขุด เจาะ เช่น ลางยางหมายถึงเจาะต้นยางเพื่อเอาน้ำมัน ลักษณะการทำให้
แยกจากกันด้วยการฉาง

โหลง [lo:ŋ] ก. ฉาง กรูย

ประภัสสร ภัทรนาวิก (2544: 75) ได้แบ่งประเภทคำศัพท์หมวดคำตัดที่สัมพันธ์กับเครื่องมือ
ประเภทของไม้มีคม เช่น สาก ครก เครื่องตะบันหมาก ไม้สอยหิน ดังต่อไปนี้

เซ [che:] ก. โขลกให้แตก ต่ำให้ละเอียด เช่น เซแป้ง หมายถึงตำแป้งให้ละเอียด

ซอ [sw :] ก. ตำข้าวครกเดียวกัน โดยใช้คนตำสองถึงสามคนพร้อมๆกัน

ซ้อม [sw :m] ก. ตำ เช่น ซ้อมข้าวสาร หมายถึง ตำจากข้าวกล้องมาเป็นข้าวสาร

ตะโปะ [tabo:ʔ] ก. ทำให้แหลก ต่ำให้เปลือกหลุดออก

ถิม [thim] ก. ตำ แทะ เช่น ถิมเครื่องแกง หมายถึง ตำพริกแกง

ย่น [jon] ก. ตะบัน ต่ำ แห่ยรุ เช่น เอาไม้ย่นรุ หมายถึงเอาไม้แห่ยลงไปในรุ

ลั้ง [luŋ] ก. ทะลวง กระจุ้ง

ข่น [khon] ก. ฝน ญไปมา เช่น ข่นเหล็กให้เหล็กขม หมายความว่า ฝนเหล็กให้แหลม

ประภัสสร ภัทธนาวิก (2544: 77) ได้แบ่งประเภทคำศัพท์หมวดคำตัดที่สัมพันธ์กับการใช้อวัยวะ เช่น มือ หรือ ฟัน ดังต่อไปนี้

เด็ด [de:t] ก. เด็ด เก็บ เช่น เด็ดผัก หมายถึงเก็บผัก

ลด [lot] ก. ปลิด เช่น ลดใบไม้ หมายถึง ปลิดใบไม้

หล่อน [lɔ:n] ก. ปอก เช่น หล่อนกล้วย หมายถึง ปอกกล้วย

กะ [ka:ʔ] ก. กัด เช่น กะอ้อย

แกล็ด [kleʔ] ก. ขบเม็คให้แตกแล้วคลายเปลือกทิ้งกินแต่เนื้อใน

ขบ [khɔp] ก. กัด เช่น หมาขบ หมายถึงสุนัขกัด

คลด [khlɔt] ก. กัดทีละมากๆ โดยใช้ฟันส่วนหน้า

คะ [ka:ʔ] ก. กัดให้ निकออก เช่น หมาคะพรก หมายถึงหมากัดคะลามาะพร้าว

ประภัสสร ภัทธนาวิก (2544: 78) ได้แบ่งประเภทคำศัพท์หมวดคำตัดที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือหลายประเภท ได้แก่

กรอ [kɔ:] ก. ตกแต่งให้เรียบร้อยตรงตามต้องการ เช่น กรอฟัน กรอหิน กรอไม้

ประภัสสร ภัทรนาวิก (2544: 61) ได้แบ่งประเภทคำศัพท์หมวดคำตัดที่สัมพันธ์กับคำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือทั้งประเภทของมีคม ไม่มีคมและอวัยวะ ได้แก่

แซ่วิก [khe k] ก. แคะออก แก้ออก

ประภัสสร ภัทรนาวิก (2544: 79) ได้แบ่งประเภทคำศัพท์หมวดคำตัดที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือทั้งประเภทของไม่มีคมและอวัยวะ ได้แก่

กาย [ka:j] ก. เจ็บ คู้ย

ประภัสสร ภัทรนาวิก (2544: 79) ได้แบ่งประเภทคำศัพท์หมวดคำตัดที่สัมพันธ์กับเครื่องมือทั้งประเภทอวัยวะและเหตุปัจจัย ได้แก่

บั้น [ba:m] ก. ขาดสะบั้น หัก

ประภัสสร ภัทรนาวิก (2544: 79) ได้แบ่งประเภทคำศัพท์หมวดคำตัดที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือทั้งประเภทของมีคมหรืออื่นๆหรือเหตุปัจจัย ได้แก่

เลาะ [lɔ :?] ก. กะเทาะ

คำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาไทยถิ่นใต้มีความละเอียดในการเลือกใช้เป็นอย่างมากจะเห็นได้จากคำศัพท์หมวดนี้มีจำนวนมาก โดยความหมายของแต่ละคำใช้เฉพาะกับลักษณะงานที่แตกต่างกันออกไป

คำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาไทยถิ่นใต้สามารถศึกษาได้จากหลากหลายถิ่นที่อยู่ แต่ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาคำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีเนื่องจากภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีมีลักษณะเฉพาะดังที่ได้ตรวจสอบเอกสารไปแล้วข้างต้น โดยคำศัพท์ที่ผู้วิจัยศึกษามีทั้งสิ้น 30 คำ ดังปรากฏในหน้าที่ 30 ของบทที่ 3

เอกสารประวัติและความสำคัญของจังหวัดสุราษฎร์ธานี

จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีความเจริญรุ่งเรืองตั้งแต่อดีตจวบจนปัจจุบันยังคงเป็นจังหวัดที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ โดยชวน เพชรแก้ว และสบาย ไสยรินทร์ (2544: 1) ได้กล่าวโดยสรุปว่า จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีความเป็นมายาวนานตั้งแต่สมัยชนบุรี จวบจนสมัยรัตนโกสินทร์

ด้านภูมิศาสตร์ ของจังหวัดสุราษฎร์ธานี นั้นชวน เพชรแก้ว และสบาย ไสยรินทร์ (2544: 11) ได้กล่าวว่าสุราษฎร์ธานีเป็นจังหวัดในภาคใต้อยู่ชายฝั่งตะวันออก มีทั้งแผ่นดินใหญ่และเกาะ เป็นจังหวัดที่มีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ นอกจากนี้มีภูมิประเทศทั้งที่เป็นป่าและภูเขา และที่ราบลุ่มแม่น้ำโดยเป็นแหล่งกำเนิดของต้นน้ำสายสำคัญ ได้แก่ แม่น้ำตาปี เป็นต้น

ด้านทรัพยากร ของจังหวัดสุราษฎร์ธานี นั้นชวน เพชรแก้ว และ สบาย ไสยรินทร์ (2544: 15) ได้กล่าวว่าสุราษฎร์ธานีมีความอุดมสมบูรณ์ในด้านทรัพยากร ทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านป่าไม้ มีทั้งป่าดงดิบ ป่าชายเลน ด้านแร่ธาตุ มีแร่ธาตุสำคัญ ได้แก่ ดินบุก ยิบซั่ม ลิกไนท์ เป็นต้น ด้านสมุนไพร มีพืชสำคัญที่พบ ได้แก่ แก้วเขา ทองพันชั่ง ผักแว่น ฟ้าทะเลลายโจร เป็นต้น

ด้านการประกอบอาชีพของจังหวัดสุราษฎร์ธานี นั้นชวน เพชรแก้ว และสบาย ไสยรินทร์ (2544: 24) ได้กล่าวว่าส่วนใหญ่ชาวจังหวัดสุราษฎร์ธานีประกอบอาชีพเกษตรกรรม เช่น พืชไร่ พืชสวน ข้าวโพด พืชสวน จำพวก ปาล์ม น้ำมัน ยางพารา ด้านการเลี้ยงสัตว์มีทั้งฟาร์มสัตว์และการประมง นอกจากนี้ยังมีอุตสาหกรรมทั้งขนาดเล็กและขนาดกลาง และมีโรงงานอุตสาหกรรมหลายประเภท เช่น โรงงานแปรรูปไม้ โรงสกัดน้ำมันพืช โรงงานถั่วบดกาแฟ โรงงานยางรถ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ทำให้การพาณิชย์กรรมก็รุ่งเรืองด้วย โดยมีตลาดการค้าขนาดใหญ่หลายแห่ง มีศูนย์การค้า โรงแรม และมีชาวต่างชาติได้รับใบอนุญาตให้ประกอบการค้าด้วย

นอกจากความเจริญด้านเศรษฐกิจแล้วชวน เพชรแก้ว และสบาย ไสยรินทร์ (2544: 29) ได้กล่าวถึงความเป็นเมืองแห่งประเพณีและวัฒนธรรมที่เก่าแก่อีกด้วย เช่น ประเพณีรับส่งตายเป็นหรือที่เรียกว่ารับเปรต มีจุดประสงค์เพื่อทำบุญอุทิศให้กับบรรพบุรุษที่ล่วงลับ ประเพณีทำพุ่มผ้าป่า เป็นต้น นอกจากนี้ด้านศิลปหัตถกรรมก็มีงานที่น่าสนใจ เช่น ผ้าไหมพุ่มเรียง ศิลปหัตถกรรมจากมะพร้าว เป็นต้น

ด้านโบราณสถานและโบราณวัตถุก็มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักโดยทั่วไปดังที่ชวน เพชรแก้ว และสบาย ไสยรินทร์ (2544: 75) ได้กล่าวถึงจารึกของสุราษฎร์ธานี และวัดพระบรมธาตุไชยา

ด้านวรรณกรรม ชวน เพชรแก้ว และสบาย ไสยรินทร์ (2544: 113) ได้กล่าวถึงวรรณกรรมท้องถิ่นที่ควรค่าแก่การอนุรักษ์ไม่ว่าจะเป็น ปริศนาคำทาย นิทานพื้นบ้าน เป็นต้น

เอกสารประวัติและความสำคัญของอำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ชวน เพชรแก้ว และ สบาย ไสยรินทร์ (2544: 120) ได้กล่าวถึงอำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ไว้ว่า เป็นอำเภอที่มีความสำคัญด้านเศรษฐกิจอำเภอหนึ่งของจังหวัดสุราษฎร์ธานี ดังข้อมูลจากสำนักส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้กล่าวถึงประวัติความเป็นมาและความสำคัญของอำเภอเคียนซา โดยสรุปดังได้ว่า บ้านเคียนซา เดิมเป็นตำบลขึ้นกับการปกครองของอำเภอนาสาร กระทรวงมหาดไทย ประกาศจัดตั้งเป็นกิ่งอำเภอเคียนซา เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม 2513 และได้มีพระราชกฤษฎีกายกฐานะเป็นอำเภอเคียนซา เมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2517 โดยชื่อ “เคียนซา” นั้น สันนิษฐานว่าสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ มณฑลนครศรีธรรมราช ต้องการจัดหาไม้ตะเคียนจากบ้านเคียนซา เพื่อสร้างเรือพระที่นั่ง เมื่อโค่นไม้ตะเคียนจัดทำเรือโคลนแล้ว ไม่สามารถนำออกไปได้ เนื่องจากได้เจ็บป่วยตาย ไม้ตะเคียนดังกล่าวยังคงคาอยู่ ภายใต้อำเภอเรียกว่าบ้านเคียนคา และเพี้ยนเป็น “เคียนซา” ในปัจจุบัน

ด้านประชากร มีประชากรทั้งสิ้น 41,614 คน ด้านเศรษฐกิจ มีพื้นที่การเกษตรทั้งสิ้น 407,210 ไร่ เป็นพืชเศรษฐกิจ เช่น ยางพารา ปาล์ม กาแฟ และทุเรียน ด้านอุตสาหกรรม มีโรงงานอุตสาหกรรมที่ได้รับอนุญาตดำเนินการประกอบแล้ว ได้แก่ โรงงานน้ำดื่ม น้ำแข็ง โรงงานแปรรูปไม้ยางพารา และปั้มน้ำมัน

ด้านการท่องเที่ยว มีสถานที่ที่น่าสนใจได้แก่ สวนน้ำจันทน์กะพ้อ เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เนื้อที่ประมาณ 300 ไร่ อุดมสมบูรณ์ด้วยพรรณไม้นานาชนิด นอกจากนี้ยังมีเขตห้ามล่าสัตว์ป่าหนองทุ่งทอง เป็นแหล่งธรรมชาติที่อุดมไปด้วยพันธุ์สัตว์ พันธุ์ไม้นานาชนิด

ด้านการเดินทางและสิ่งอำนวยความสะดวก มีความสะดวกในการเดินทางและมีสิ่งอำนวยความสะดวก ที่ครบครัน

ด้านศิลปวัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณี มีประเพณีที่สำคัญของท้องถิ่น เช่น วันงานสารทเดือนสิบ ชักฟืมผ้าป่า วันออกพรรษา เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของภาษาตามรุ่นอายุผู้พูด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของภาษาตามรุ่นอายุในภาษาไทยถิ่นอื่นที่ไม่ใช่ถิ่นใต้

กัณฑ์มา วัฒนะประเสริฐ และสุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ (2536) ได้วิจัยเรื่องการวิเคราะห์การใช้คำและการแปรของภาษาของคนสามระดับอายุในชุมชนภาษาลาวลุ่มน้ำท่าจีน เพื่อศึกษาการใช้คำและการแปรของภาษาของคนสามระดับอายุในชุมชนภาษาลาวลุ่มน้ำท่าจีน ได้แก่ ชุมชนภาษาลาวโขง ลาวครั้ง ลาวเวียง ลาวใต้และลาวพวน ผู้วิจัยใช้รายการคำ 200 คำ เพื่อสอบถามผู้บอกภาษาลาวทั้ง 5 กลุ่ม โดยแบ่งผู้บอกภาษาออกเป็น 3 ระดับอายุ คือ ระดับอายุที่ 1 อายุระหว่าง 55-70 ปี ระดับอายุที่ 2 อายุระหว่าง 35-50 ปี ระดับอายุที่ 3 อายุระหว่าง 15-30 ปี หลังจากเก็บข้อมูลแล้ว ได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยนำคำที่ปรากฏในแต่ละภาษามาพิจารณาและกำหนดรูปแบบการใช้คำ พิจารณาการแปรของภาษาในด้านเสียงและความหมาย เปรียบเทียบการใช้คำและการแปรของภาษา โดยผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บอกภาษาทั้งสามระดับอายุมีความแตกต่างด้านรูปแบบการใช้คำ มีการแปรด้านเสียง ศัพท์และความหมายเนื่องด้วยอิทธิพลของภาษาไทยกรุงเทพฯ ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 จะใช้ศัพท์เดิมมากที่สุดและจะลดน้อยลงตามลำดับในผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 2 และ 3 นอกจากนี้ยังมีการใช้ศัพท์อื่นได้แก่ ศัพท์ภาษาไทยกรุงเทพฯ และศัพท์ที่สร้างขึ้นใหม่ โดยผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 เริ่มใช้คำศัพท์อื่นร่วมกับคำศัพท์เดิมและจะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 2 และ 3 สำหรับผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 3 นั้นจะใช้ศัพท์อื่นมากที่สุด และจะลดน้อยลงเรื่อยๆ ในผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 และ 2

ประณีต แยมงาม (2543) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการใช้คำศัพท์ของคนต่างอายุในภาษาเขมรถิ่นไทยที่บ้านตะลุงเก่า อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ผู้บอกภาษาเขมรตะลุงเก่ามีการใช้คำศัพท์ 6 ลักษณะ ดังนี้ 1) คำศัพท์ที่ผู้พูดทั้งสามระดับอายุใช้เหมือนกันและเป็นคำเดียวกันกับคำหลัก จำนวน 456 คำ หรือร้อยละ 72 2) คำศัพท์คนละคำกับคำศัพท์หลักแต่มีความหมายเหมือนกันหรือใช้แทนกันได้ (จำนวน 3 คำหรือร้อยละ 0.5) โดยผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มอายุใช้คำศัพท์ชนิดนี้ในอัตราส่วนที่ไม่แตกต่างกันมากนัก 3) คำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงหรืออยู่ในกลุ่มความหมายเดียวกันกับคำศัพท์หลัก (จำนวน 15 คำหรือร้อยละ 3) ซึ่งใช้มากในกลุ่มอายุที่ 2 และ 3 ในอัตราส่วนที่ไม่แตกต่างกันมากนักและใช้น้อยในกลุ่มอายุที่ 1 4) คำศัพท์ที่มีผู้พูดบางคนไม่รู้คำศัพท์หรือจำคำศัพท์ไม่ได้ (จำนวน 61 คำหรือร้อยละ 10) 5) คำยืมจากภาษาไทยมาตรฐาน

(จำนวน 45 คำหรือร้อยละ 7.5) ซึ่งผู้พูดในกลุ่มอายุที่ 3 มีอัตราส่วนการใช้คำศัพท์ 2 ชนิดหลังนี้มากที่สุด และใช้รองลงไปในกลุ่มอายุที่ 2 และ 1 ตามลำดับ 6) คำศัพท์อื่นๆ หลายชนิด (จำนวน 41 คำหรือร้อยละ 7) นอกจากนี้ยังพบการแปรเสียงทั้งเสียงพยัญชนะ สระ และเสียงโครงสร้างพยางค์ โดยการแปรเกิดจากการทำให้การออกเสียงง่ายและรวดเร็วขึ้น ลักษณะการแปรที่สำคัญได้แก่ การแปรของพยัญชนะเป็นการกลมกลืนเสียง พบมากที่สุดในกลุ่มอายุที่ 1 การละเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ และพยัญชนะท้ายของพยางค์รอง พบมากที่สุดในกลุ่มอายุที่ 3 การแปรของเสียงสระเกิดที่พยางค์รองหรือพยางค์นำที่เป็นพยางค์เปิดเป็นส่วนใหญ่ โดยผู้พูดจะใช้สระกลางที่เป็นสระกลายมากที่สุด และการแปรของพยางค์ เป็นการลดรูปของพยางค์ พบทั่วไปทั้ง 3 กลุ่มอายุ นอกจากนี้ยังมีการละพยางค์รองซึ่งพบมากที่สุดในกลุ่มอายุที่ 3 จากการศึกษาในครั้งนี้ได้เห็นแนวโน้มว่า ผู้พูดภาษาเขมรตะลุงเก่าที่มีอายุน้อย มีการเปลี่ยนแปลงการใช้คำศัพท์และการแปรเสียงมากที่สุด โดยมีแนวโน้มว่าจะใช้แวงดวงคำศัพท์ภาษาเขมรน้อยลง และใช้คำยืมจากภาษาไทยมาตรฐานมากขึ้น

ปาลิตา คงสว่าง (2544) ได้ศึกษาภาษาขมุ ที่บ้านหินคุ่ม อำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี โดยใช้ทฤษฎีแทกมีมิก ในการวิเคราะห์ระบบเสียง และเปรียบเทียบการใช้คำศัพท์ภาษาขมุของคนสามกลุ่มอายุ รวมถึงแสดงแนวโน้มการใช้คำศัพท์ในภาษาขมุ ในการศึกษาพบว่า ผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มอายุมีการใช้คำศัพท์ 5 ลักษณะดังนี้ 1) คำศัพท์ที่ผู้พูดทั้งสามกลุ่มอายุใช้เหมือนกันและเป็นคำเดียวกับคำศัพท์เดิม (222 คำหรือร้อยละ 27.6) 2) คำศัพท์ที่ผู้พูดทั้งสามอายุใช้เหมือนกันแต่มีการแปรเสียงร่วมด้วย (268 คำหรือร้อยละ 33.4) 3) คำศัพท์คนละคำกับคำศัพท์เดิมแต่อยู่ในกลุ่มความหมายเดียวกันกับคำศัพท์เดิม (29 คำหรือร้อยละ 3.6) 4) คำประสมที่เกิดจากการรวมคำศัพท์ในภาษาขมุและคำศัพท์ภาษาไทย (35 คำหรือร้อยละ 4.4) 5) คำยืมจากภาษาไทย (249 คำหรือร้อยละ 31) นอกจากนี้ยังพบการแปรเสียงพยัญชนะ สระ และ โครงสร้างของพยางค์ โดยการแปรเกิดจากการทำให้การออกเสียงง่ายและรวดเร็วขึ้น การแปรเสียงพยัญชนะและสระ พบมากที่สุดในกลุ่มอายุที่ 3 และ 2 ตามลำดับ ส่วนการลดรูปและการหายของ โครงสร้างพยางค์พบในพยางค์นำ พบเฉพาะผู้พูดในกลุ่มอายุที่ 3 จากการศึกษาในครั้งนี้ได้เห็นแนวโน้มว่า ผู้พูดกลุ่มอายุที่ 3 มีการเปลี่ยนแปลงการใช้คำศัพท์และการแปรเสียงมากที่สุด โดยมีแนวโน้มที่จะใช้คำศัพท์ภาษาขมุน้อยลงและใช้คำยืมภาษาไทยมากขึ้น

อรทัย ใจใส (2545) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการใช้คำศัพท์ในภาษาลับแล อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ เพื่อเปรียบเทียบการใช้คำศัพท์ของคนสามกลุ่มอายุรวมถึงแสดงแนวโน้มการใช้คำศัพท์ภาษาลับแลในอนาคต ผลการศึกษาพบว่า ผู้บอกภาษาลับแลทั้งสามกลุ่มอายุมีการใช้คำศัพท์ใน 4 ลักษณะดังนี้ (1) การใช้คำศัพท์ที่ผู้บอกภาษาทั้งสามกลุ่มอายุใช้เป็นคำศัพท์เดียวกันซึ่งเป็นคำศัพท์

เดิมและคำศัพท์อื่นจำนวน 246 คำ หรือร้อยละ 60 (2) การใช้คำศัพท์ที่ผู้บอกภาษาทั้งสามกลุ่มอายุใช้เป็นคำศัพท์เดียวกันและเป็นคำศัพท์เดิม โดยที่ผู้บอกภาษาบางกลุ่มอายุได้นำคำศัพท์เดิมอีกคำศัพท์หนึ่ง หรือมากกว่ามาใช้ร่วมด้วย จำนวน 25 คำ หรือร้อยละ 6.09 (3) การใช้คำศัพท์ที่ผู้บอกภาษาสองกลุ่มอายุต่อเนื่องกันใช้ศัพท์เดียวกันซึ่งเป็นคำศัพท์เดิมและเป็นคำศัพท์อื่นจำนวน 18 คำ หรือร้อยละ 4.39 (4) การใช้คำศัพท์ที่ผู้บอกภาษานำมาจากภาษาถิ่นอื่น โดยนำมาใช้แทนหรือใช้ร่วมกันกับคำศัพท์เดิม จำนวน 121 คำ หรือร้อยละ 29.51 นอกจากนี้ยังพบการแปรเสียง ซึ่งเป็นการแปรอย่างไม่มีข้อจำกัด ส่วนการเปลี่ยนแปลงด้านความหมายพบมากในผู้บอกภาษากลุ่มอายุที่ 3 และพบคำศัพท์ที่กำลังจะหายไปจากการใช้ในชีวิตประจำวันอีกจำนวนหนึ่งด้วย ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า ผู้บอกภาษาในกลุ่มอายุที่ 3 มีการเปลี่ยนแปลงการใช้คำศัพท์มากที่สุด โดยมีแนวโน้มการใช้คำศัพท์ภาษาถิ่นแล่น้อยลง และจะใช้คำยืมจากภาษาไทยถิ่นกลางมากขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของภาษาตามรุ่นอายุในภาษาไทยถิ่นใต้

อัญชลิตกร การัญญุมิ (2542) ได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงการใช้คำในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดนครศรีธรรมราชตามระดับอายุของผู้ใช้ภาษา มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบการใช้คำของคนสามระดับอายุ และวิเคราะห์ลักษณะการเปลี่ยนแปลงการใช้คำในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดนครศรีธรรมราช ลักษณะการใช้คำศัพท์ของคนสามระดับอายุปรากฏว่า กลุ่มระดับอายุที่ 1 มีการใช้ศัพท์เดิมมากที่สุด และกลุ่มระดับอายุที่ 3 ใช้ศัพท์เดิมน้อยที่สุด แต่ทั้งสามระดับกลุ่มอายุมีการนำศัพท์อื่นมาใช้ร่วมหรือใช้แทนศัพท์เดิมมากกว่าการใช้ศัพท์เดียวกัน โดยกลุ่มระดับอายุที่ 1 มีการใช้ศัพท์อื่นน้อยกว่ากลุ่มระดับอายุที่ 2 และกลุ่มระดับอายุที่ 3 มีการใช้ศัพท์อื่นมากที่สุด ส่วนการวิเคราะห์ลักษณะการเปลี่ยนแปลงของการใช้คำปรากฏว่ามีการเปลี่ยนแปลงทางเสียงโดยไม่มีข้อจำกัด และมีการยืมคำศัพท์จากต่างประเทศมาใช้โดยผ่านมาจากภาษาไทยกรุงเทพฯ กับยืมศัพท์ภาษาไทยกรุงเทพฯ มาใช้โดยตรง นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ใช้ภาษาระดับอายุที่ 3 มีการเปลี่ยนแปลงความหมายของค่าน้อยกว่าผู้ใช้ภาษาระดับอายุที่ 2 และระดับอายุที่ 3 ตามลำดับ

จริญญา ธรรมโชโต (2542) ได้ศึกษาแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงคำศัพท์ในภาษาไทยถิ่นใต้ของคนสองกลุ่มอายุในเขตอำเภอเมือง จังหวัดตรัง โดยศึกษาจากการใช้คำศัพท์ของคนสองกลุ่มอายุได้แก่ กลุ่มอายุน้อย มีช่วงอายุ 20-35 ปี และกลุ่มอายุมากมีช่วงอายุ 50-65 ปี เป็นหญิงและชาย กลุ่มละ 20 คน รวมทั้งหมด 40 คน ทำการเก็บข้อมูลโดยการใช้แบบสอบถามทั้งหมด 20 ข้อ แต่ละคำถามมีคำตอบสองตัวเลือก ตัวเลือกหนึ่งเป็นศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ และตัวเลือกที่สองเป็นคำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน โดยผลการวิเคราะห์พบว่าทั้งสองกลุ่มอายุมีอัตราการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้

สูงกว่าศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน โดยที่กลุ่มอายุมากมีอัตราการใช้ศัพท์ภาษาถิ่นได้สูงถึงร้อยละ 96.75 ส่วนกลุ่มอายุน้อยมีอัตราการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้ร้อยละ 77.12 ดังนั้นกลุ่มอายุมากมีอัตราการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้สูงกว่ากลุ่มอายุน้อย แสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงในกลุ่มอายุมากยังมีอยู่น้อยมาก การศึกษาครั้งนี้จึงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงของการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้มีการแปรไปตามกลุ่มอายุ แต่การเปลี่ยนแปลงนั้นยังอยู่ในระยะเริ่มต้น เพราะอัตราการใช้ศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้ของทั้งสองกลุ่มอายุยังคงสูงกว่า อัตราการใช้ศัพท์มาตรฐานมาก แต่การที่อัตราการใช้ศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานในกลุ่มอายุน้อยสูงกว่าในกลุ่มอายุมาก ย่อมแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงว่าเริ่มมีการใช้ศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมาแทนที่ศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้มากขึ้น และในอนาคต อัตราการใช้ศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานแทนที่ศัพท์ภาษาไทยถิ่นได้อาจเพิ่มมากขึ้นกว่าที่ปรากฏในปัจจุบัน

สาขัม สวมทอง (2544) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการแปรคำศัพท์ ภาษาไทยถิ่นใต้ของคนสามระดับอายุในตำบลควนธานี อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง ในด้านเสียง และด้านคำศัพท์ โดยผลวิจัยชี้ให้เห็นว่า การแปรด้านเสียงปรากฏเสียงแปรที่เกิดขึ้น ในระดับอายุเดียวกันและเสียงแปรที่เกิดในระดับอายุต่างกันทั้งเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว พยัญชนะประสม พยัญชนะท้ายพยางค์ สระเดี่ยวและสระประสม เมื่อเปรียบเทียบการแปรด้านเสียงระหว่างกลุ่มผู้พูดสามระดับอายุ ปรากฏว่ามีการแปรเสียงประเภทต่างๆ ในกลุ่มผู้พูด ระดับอายุที่ 2 มากที่สุด รองลงไปคือกลุ่มผู้พูดระดับอายุที่ 1 ส่วนกลุ่มผู้พูดระดับอายุที่ 3 มีการแปรเสียงเกิดขึ้นน้อยที่สุด การแปรด้านคำศัพท์ ผลวิจัยปรากฏว่า มีการแปรของโครงสร้างคำศัพท์ และการแปรด้านคำศัพท์ที่เกิดจากอิทธิพลภายนอก การแปรระบบโครงสร้างคำศัพท์ มีทั้งการแปรของระดับโครงสร้างของศัพท์บางส่วน ซึ่งจำแนกเป็นการแปรส่วนหน้าคำศัพท์ การแปรส่วนกลางคำศัพท์ และการแปรส่วนหลังคำศัพท์ และการแปรระบบโครงสร้างคำศัพท์ทุกส่วน นอกจากนี้ยังปรากฏการแปรคำศัพท์ที่เกิดจากอิทธิพลภาษาไทยมาตรฐานและการแปรคำศัพท์ที่เกิดจากอิทธิพลภาษาต่างประเทศ ได้แก่ภาษาบาลี-สันสกฤต ภาษามลายู ภาษาเขมร ภาษาจีนและภาษาอื่นๆ เมื่อเปรียบเทียบการแปรระบบโครงสร้างของศัพท์บางส่วน ปรากฏว่ามีการแปรส่วนหลังคำศัพท์มากที่สุด รองลงไปคือการแปรส่วนหน้าคำศัพท์ ส่วนการแปรส่วนหลังคำศัพท์เกิดขึ้นน้อยที่สุด และเป็นไปในทำนองเดียวกันทั้งสามระดับกลุ่มอายุ การแปรคำศัพท์ทุกส่วนเกิดกับผู้พูดระดับอายุที่ 3 มากที่สุด รองลงไปคือระดับอายุที่ 1 และระดับอายุที่ 2 ตามลำดับ การแปรที่เกิดจากอิทธิพลภายนอกปรากฏว่า การแปรคำศัพท์ที่เกิดจากภาษาไทยมาตรฐานมีมากที่สุด ในทุกกลุ่มระดับอายุ ส่วนการแปรศัพท์ที่เกิดจากอิทธิพลภาษาต่างประเทศมีเป็นจำนวนน้อยทุกกลุ่มระดับอายุ

ศิริรัตน์ ชูพันธ์ (2549) ได้นำเสนอบทความวิจัยเรื่องการแปรคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่และอายุของผู้พูด เพื่อหาคำตอบว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นส่วนหนึ่งของภาษาย่อยถิ่นใด โดยศึกษาจากการใช้คำศัพท์ เป็นภาษาลูกผสมในความหมายที่กว้างขึ้นหรือไม่อย่างไร และการวิเคราะห์การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่และอายุของผู้พูด จำนวนผู้บอกภาษาในงานวิจัยนี้มีทั้งหมด 140 คน จากทุกตำบลในอำเภอเกาะสมุยจำนวน 7 ตำบล ผู้บอกภาษาตำบลละ 20 คน แบ่งออกเป็นสองรุ่นอายุ ได้แก่ รุ่นอายุ 10-20 ปี และรุ่นอายุ 60-70 ปี ผลการวิจัยแสดงว่าภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยใช้ทั้งภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกและถิ่นใต้ตะวันออก โดยใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกมากกว่าภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก นอกจากนี้ยังพบว่า ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยเป็นภาษาลูกผสมในความหมายกว้าง กล่าวคือ ผู้บอกภาษาใช้คำศัพท์หลากหลายประเภทปนกัน นอกจากนี้ยังพบว่า การใช้ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยในระดับตำบลและรุ่นอายุมีลักษณะเป็นภาษาลูกผสมในทุกกรณี ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยมีความแตกต่างกันในระดับอายุแต่ไม่มีความแตกต่างกันในระดับตำบล กล่าวคือผู้บอกภาษารุ่นอายุน้อยใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้บอกภาษารุ่นอายุมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.001 และพบว่าคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยที่ใช้ในตำบลต่างๆ ไม่มีความแตกต่างกัน ทั้งตำบลที่มีนักท่องเที่ยวมากและตำบลที่มีนักท่องเที่ยวน้อย

งานวิจัยในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาพบว่ามีผลสอดคล้องกับทฤษฎีการแปรของภาษาตามรุ่นอายุของ Labov (1972) กล่าวคือ ผู้บอกภาษาที่มีระดับอายุแตกต่างกันจะมีการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไป ด้วยโดยส่วนใหญ่ผู้บอกภาษาระดับอายุน้อยจะมีการใช้คำศัพท์มากกว่าผู้บอกภาษาระดับอายุมาก ซึ่งแนวคิดนี้ปรากฏในงานวิจัยทั้งภาษาไทยถิ่นและภาษาของชนกลุ่มต่างๆ ในประเทศไทย จากหลักฐานงานวิจัยทั้งหมดทำให้ผู้วิจัยมีความเชื่อมั่นว่าทฤษฎีนี้มีความน่าเชื่อถือและสามารถยึดเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัยได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี

ประภาพรรณ เสนิตันติกุล(2527) มีผลงานการวิจัยเรื่อง “ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา” เพื่อศึกษาเปรียบเทียบคำศัพท์ที่ใช้พูดกันในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา โดยใช้หน่วยพรรค 2616 หน่วยพรรค ซึ่งแบ่งตามกลุ่มความหมาย 16 ประเภท และนำไปสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา 3 คน ที่ผู้วิจัยคัดเลือกเป็นตัวแทนของภาษาถิ่นที่จะศึกษาถิ่นละ 1 คน ทั้งนี้ได้ควบคุมตัวแปรทางสังคม คือ เพศ อายุ อาชีพ การศึกษา ภูมิฐานะ และภูมิหลังของกลุ่มสมรส ผลการวิจัยพบว่า ภาษาถิ่นทั้ง 3 มีการใช้ศัพท์อยู่ 3 ประเภทด้วยกัน ประเภทแรก ได้แก่ ศัพท์ที่ทุกถิ่นใช้เหมือนกันหมด ประเภทที่สอง ได้แก่ ศัพท์ที่ทุกถิ่นใช้แตกต่างกัน

กันหมด และประเภทที่สาม ได้แก่ ศัพท์ที่ถิ่นใดถิ่นหนึ่งใช้แตกต่างกันออกไปจากที่อื่นอยู่เพียงถิ่นเดียว นอกจากนี้เมื่อพิจารณาความแตกต่างจากหน่วยรรถทั้งหมดพบว่า ภาษาถิ่นทั้งสามใช้คำศัพท์แตกต่างกันในอัตราที่ใกล้เคียงกัน แต่ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีใช้ศัพท์แตกต่างจากนครศรีธรรมราชกับภาษาถิ่นสงขลามากกว่าที่ภาษาถิ่นนครศรีธรรมราชกับสงขลาใช้แตกต่างกัน จากผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับผลงานวิจัยทางด้านเสียงที่มีผู้ศึกษาไว้แล้ว

ดวงใจ เอช (2529) มีผลงานการวิจัยเรื่อง “ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช” เป็นการวิจัยต่อจากประภาพรรณ เสนิตันติกุล เพื่อเป็นการศึกษาการแปรของคำศัพท์ในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช แล้วนำผลการศึกษามาแบ่งเขตภาษาย่อย พร้อมทั้งเปรียบเทียบกับงานวิจัยของประภาพรรณ โดยการคัดเลือกหน่วยรรถจากงานวิจัยของประภาพรรณ จำนวน 30 หน่วยรรถ พิจารณาจากคำศัพท์ที่สุราษฎร์ธานีใช้ต่างจากนครศรีธรรมราช แล้วจัดทำเป็นแบบสอบถามส่งไปยังอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนประจำตำบลตำบลละ 1 โรงเรียน เก็บข้อมูล 267 จุด แต่ได้รับแบบสอบถาม 228 จุด คิดเป็นร้อยละ 85.99 ผลการวิจัยพบว่า เมื่อแสดงการกระจายศัพท์ลงบนแผนที่แล้วสามารถแบ่งประเภทของแผนที่ได้ 2 ลักษณะ คือ ลักษณะที่สามารถแบ่งพื้นที่ย่อยได้ และลักษณะที่ไม่สามารถแบ่งพื้นที่ย่อยได้ แนวแบ่งเขตภาษาที่สำคัญอยู่ที่บริเวณเส้นแบ่งเขตจังหวัด แต่มีข้อยกเว้น 2 กรณี คือ แถบบริเวณอำเภอขนอมและสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช มีแนวโน้มการใช้ศัพท์เหมือนสุราษฎร์ธานี และแถบอำเภอพระแสง เวียงสระ และชัยบุรี จังหวัดสุราษฎร์ธานี มักใช้ศัพท์เหมือนกับนครศรีธรรมราช

สมวงศ์ มะโนมะยา (2532) มีผลงานการวิจัยเรื่อง “ภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในปัจจุบันจังหวัดสุราษฎร์ธานี” เพื่อศึกษาลักษณะของภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีโดยเปรียบเทียบกับภาษาไทยมาตรฐานในเรื่องระบบเสียง ระบบไวยากรณ์ และความหมายของคำบางคำที่น่าสนใจ โดยแบ่งจุดเก็บข้อมูลในเขตอำเภอต่างๆออกเป็น 5 เขต ใช้ผู้บอกภาษาเขตละ 3 คน เขต สฎ.1 ประกอบด้วยอำเภอท่าชนะ ไชยา และท่าฉาง สฎ.2 ประกอบด้วยอำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี พุนพิน คีรีรัฐนิคม และเคียนซา สฎ.3 ประกอบด้วยอำเภอเวียงสระ บ้านนาสารและบ้านนาเดิม สฎ.4 ประกอบด้วยอำเภอบ้านตาขุน พนมพระแสง และชัยบุรี และเขตสฎ.5 ประกอบด้วยอำเภอกาญจนดิษฐ์ ดอนสัก เกาะสมุย และเกาะพะงัน ผลการวิจัยพบว่า ด้านระบบเสียง หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาถิ่น สุราษฎร์ธานีเขต สฎ.1 สฎ.2 สฎ.3 และสฎ.5 มีเสียงวรรณยุกต์ 7 หน่วยเสียง ส่วนเขตสฎ.4 มี 6 หน่วยเสียง ด้านระบบเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีเขต สฎ.1 และเขต สฎ.5 มี 20 หน่วยเสียง ส่วนในเขต สฎ.2 สฎ.3 และสฎ.4 มี 19 หน่วยเสียง ลักษณะที่แตกต่างไปจากภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทั้ง 5 เขต ไม่ปรากฏหน่วยเสียง /f/ ในเขต สฎ.2 สฎ.3 และสฎ.4

ด้านระบบไวยากรณ์ โดยส่วนใหญ่ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีไม่แตกต่างไปจากภาษาไทยมาตรฐาน แต่ก็มีลักษณะบางอย่างที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ได้แก่ การสลับที่กันของคำประสมบางคำ และการเรียงคำสลับที่กันระหว่างคำปฏิเสธ “ไม่” และคำลงท้ายประโยคคำถาม “อย่างไร” กับกริยากรรมหรือกริยากรรม

ด้านความหมายของคำบางคำในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีจะมีความหมายกว้างกว่าภาษาไทยมาตรฐาน นอกจากนั้นยังมีรูปคำบางคำที่มีลักษณะต่างกันทั้งคำ แต่ก็มีความหมายเหมือนกับภาษาไทยมาตรฐาน ล้วนได้รับอิทธิพลจากภาษาอื่น เช่น ภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาเขมร และภาษามลายู

จากการตรวจเอกสารในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีพบว่ายังไม่มีการศึกษาการแปรของคำศัพท์หมวดคำตัดของภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำงานวิจัยในประเด็นดังกล่าว เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาภาษาศาสตร์สังคมต่อไป

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาการแปรของการใช้คำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี อำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ของผู้บอกภาษาสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ วิธีการดำเนินการศึกษามีดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ได้แก่ผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี อำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 120 คน แบ่งเป็น 3 รุ่นอายุ ได้แก่ รุ่นสูงอายุ จำนวน 40 คน รุ่นกลางคนจำนวน 40 คน และ รุ่นเด็กจำนวน 40 คน การกำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างมีหลักเกณฑ์และวิธีการดังนี้

1. ระดับอายุ

ในการกำหนดระดับอายุของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างของ อัญชลิกร การัญญมิ (2540) ซึ่งได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงการใช้คำในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราชตามระดับอายุของผู้ใช้ภาษา โดยได้กำหนดระดับอายุผู้บอกภาษาเป็น 3 กลุ่มอายุ ได้แก่ ระดับอายุที่ 1 มีอายุ 60 ปีขึ้นไป ระดับอายุที่ 2 มีอายุ 35-50 ปี และระดับอายุที่ 3 มีอายุ 10-25 ปี ผู้วิจัยจึงกำหนดระดับอายุของกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 กลุ่มอายุตามการศึกษาดังกล่าว แต่เนื่องจากในการทดลองเก็บข้อมูลเบื้องต้นผู้วิจัยได้พบว่าข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแต่ละรุ่นที่มีอายุห่างกันเพียง 10 ปี ไม่สะท้อนให้เห็นการใช้ภาษาที่แตกต่างกันของแต่ละกลุ่มอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงกำหนดให้ผู้บอกภาษาแต่ละรุ่นมีอายุห่างกัน 20 ปี เพื่อให้เห็นการใช้ภาษาที่แตกต่างกันชัดเจนขึ้น ระดับอายุของผู้บอกภาษาที่กำหนดในการศึกษานี้มีดังนี้

1.1 ระดับอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุ ได้แก่ ผู้บอกภาษาที่มีอายุตั้งแต่ 60 ปี ขึ้นไป เพศชาย และหญิง

1.2 ระดับอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคน ได้แก่ ผู้บอกภาษาที่มีอายุตั้งแต่ 35-40 ปี เพศชาย และหญิง

1.3 ระดับอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็ก ได้แก่ ผู้บอกภาษาที่มีอายุตั้งแต่ 10-15 ปี เพศชายและ เพศหญิง

2. จำนวนผู้บอกภาษา กำหนดจำนวนผู้บอกภาษาแต่ละกลุ่มอายุ กลุ่มละ 40 คน รวมผู้บอกภาษาทั้งหมดจำนวน 120 คน

3. คุณสมบัติทั่วไป

3.1 มีอวัยวะในการออกเสียงเป็นปกติและเต็มใจให้ข้อมูล

3.2 ใช้ภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีในชีวิตประจำวัน

3.3 เกิด เติบโตและอาศัยอยู่ในเขตอำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี หากเคยไปอาศัยที่อื่น ต้องกลับมาอยู่ในเขตอำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ไม่น้อยกว่า 10 ปี

3.4 หากสมรสแล้ว ต้องสมรสกับคนท้องถิ่นจังหวัดสุราษฎร์ธานีเท่านั้น

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัย ประกอบด้วยแบบบันทึกข้อมูลคำศัพท์หมวดคำตัด

การสร้างเครื่องมือวิจัย

การกำหนดรายการคำศัพท์หมวดคำตัดที่ใช้เป็นรายการคำศัพท์ที่นำไปศึกษามีขั้นตอนดังนี้

1. แหล่งที่มาของคำศัพท์

คำศัพท์หมวดคำตัดที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาในงานวิจัยนี้เป็นคำศัพท์ที่นำมาจากงานวิจัยของ ประภัสสร ภักธนาวิก (2544) ซึ่งรวบรวมไว้จำนวน 106 คำ คำศัพท์ทั้งหมดเป็นคำศัพท์หมวดคำตัดที่ใช้กับเครื่องมือหลายประเภท ทั้งที่เป็นเครื่องมือประเภทของมีคม เครื่องมือประเภทของไม่มีคม และอวัยวะ

2. การคัดเลือกคำศัพท์

ผู้วิจัยได้นำคำศัพท์จำนวน 106 คำ ไปทดลองสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี อำเภอกะเนียง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ทั้งสามระดับอายุ รุ่นอายุละ 20 คน เพื่อให้เกิดความชัดเจนว่า คำศัพท์เหล่านี้มีใช้อยู่จริง หลังจากการสัมภาษณ์ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีมีความสับสนในการตอบคำถาม เนื่องจากผู้วิจัยไม่ได้จำแนกประเภทคำศัพท์หมวดคำตัดตามประเภทของเครื่องมือที่ใช้ตัด ผู้วิจัยจึงคัดเลือกเฉพาะคำศัพท์หมวดคำตัดที่ใช้กับเครื่องมือประเภทของมีคมเท่านั้น ได้คำจำนวนทั้งสิ้น 70 คำ และได้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิ (ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์) ตรวจสอบรายการคำศัพท์ดังกล่าวก่อนจะนำไปทดลองสัมภาษณ์อีกครั้งหนึ่ง

การทดลองสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี อำเภอกะเนียง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ทั้งสามระดับอายุ โดยใช้รายการคำศัพท์หมวดคำตัดจำนวน 70 คำพบว่า คำศัพท์บางคำได้เลิกใช้ไปแล้ว เหลือคำศัพท์จำนวน 30 คำซึ่งยังปรากฏใช้อยู่ ได้แก่คำศัพท์ต่อไปนี้

1. ค้อน (โค่นต้นไม้)
2. กริบ (ตัดปลายผ้า)
3. คีบ (ตัดผม)
4. ราน (ตัดแต่งกิ่งไม้)
5. หลิด (ตัดตาไผ่ออก)
6. ผล้าย (เฉือนไม้ในแนวเฉียง)
7. เหลื่อยะ (ปาดปลายไม้)
8. เตรียน (ตัดใบหมากใบพลู)
9. ถือ (ชำแหละ)
10. ปาด (ตัดผลตาล)
11. ผาน (หั่นให้เป็นชิ้นๆ)
12. กรวก (ผ่าไม้เป็นชิ้นเล็กๆ)
13. ทอน (ตัดให้สั้น)
14. บัน (ตัดไม้เป็นสองท่อน)
15. กิน (มีดบาดมือ)
16. ตัด (กรีด)
17. หวะ (ผ่าเปลือกออก)

18. พลอ (เอาเปลือกแข็งของออก)
19. ลัง (ควั่นเปลือกไม้)
20. ลิด (ปอกมะพร้าว)
21. กั้น (เนียนเป็นริ้ว)
22. จวก (สับพื้นดินด้วยจอบ)
23. เหลี่ยม (เหลาดินสอ)
24. บาก (ฟันให้เป็นรอยกว้าง)
25. ฉะ (ถากหรือฟัน)
26. เสียบ (แทง)
27. แฝว (ทำให้เตียน)
28. เหยียด (ตัดให้เรียบเสมอ)
29. กล้อน (ตกแต่ง)
30. เฌียง (ผ่า หรือ ฟัน)

การสร้างแบบบันทึกข้อมูล

ผู้วิจัยสร้างแบบบันทึกข้อมูลภาษาซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลของผู้บอกภาษา ประกอบด้วย ชื่อ อายุ ที่อยู่ และอาชีพ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทางภาษา ประกอบไปด้วยช่องว่าง 4 คอลัมน์ สำหรับการบันทึกข้อมูลภาษาที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา ได้แก่ คอลัมน์ที่ 1 บันทึกลำดับที่ของคำศัพท์ คอลัมน์ที่ 2 บันทึกคำศัพท์เดิม คอลัมน์ที่ 3 บันทึกคำศัพท์ใหม่ และคอลัมน์ที่ 4 บันทึกข้อสังเกตอื่น ๆ

ก่อนที่จะนำแบบบันทึกข้อมูลไปใช้ในการเก็บข้อมูลจริง ผู้วิจัยได้นำเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิ (ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์) ตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ดำเนินการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษากลุ่มสุราษฎร์ธานี อำเภอกะเนียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ด้วยคำศัพท์หมวดคำตัด โดยมีลำดับการสัมภาษณ์ดังนี้

1.1 อธิบายให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจว่า การสัมภาษณ์ในครั้งนี้ให้ตอบข้อมูลภาษาที่ใช้ในชีวิตจริงในชีวิตประจำวัน โดยไม่มีการประเมินว่าคำตอบใดถูกหรือผิด หลังจากนั้นชวนคุยทั่วไปเพื่อสอบถามข้อมูลส่วนตัว เพื่อเป็นการสร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้วิจัยและผู้บอกภาษากลุ่มสุราษฎร์ธานี

1.2 สัมภาษณ์คำศัพท์หมวดคำตัดทีละคำโดยใช้อุปกรณ์จริง ทำท่าทางประกอบ โดยไม่ใช้คำที่ชี้นำคำตอบ และใช้ภาษากลุ่มสุราษฎร์ธานีในการสัมภาษณ์ เท่านั้น

1.3 บันทึกเสียงลงในเครื่องบันทึกเสียง เพื่อเป็นหลักฐานในการตรวจสอบข้อมูลภายหลัง โดยให้ผู้บอกภาษาออกเสียงศัพท์ละ 2 ครั้ง ซึ่งเว้นระยะเวลาในการออกเสียงครั้งแรกและครั้งที่สองพอสมควร

1.4 บันทึกข้อมูลลงในแบบเก็บข้อมูลภาษาที่เตรียมไว้ ในกรณีที่มีปัญหาหรือข้อสงสัย ผู้วิจัยจะซักถามผู้บอกภาษาอีกครั้งจนเป็นที่เข้าใจ

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์คำศัพท์หมวดคำตัด

ผู้วิจัยได้ยึดแนวทางการวิเคราะห์โดยหลักการเปรียบเทียบการใช้คำศัพท์เดิมกับคำศัพท์ใหม่ของทั้งสามระดับอายุ

1.1 นำคำศัพท์หมวดคำตัดที่บันทึกไว้มาพิจารณาเพื่อว่ามีการใช้คำศัพท์เดิม หรือการใช้คำศัพท์ใหม่ ปรากฏเป็นจำนวนเท่าใดให้นำจำนวนคำที่ปรากฏในมาคิดหาค่าร้อยละ

1.2 เปรียบเทียบลักษณะและอัตราการแปรของคำศัพท์หมวดคำตัดของผู้ใช้ภาษากลุ่มสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ โดยเปรียบเทียบในรูปแบบตารางและแผนภาพ

บทที่ 4

การวิเคราะห์การแปรของการใช้คำศัพท์ตามรุ่นอายุ

ในบทนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอการวิเคราะห์การแปรของการใช้คำศัพท์หมวดคำตัดจำนวน 30 คำ ซึ่งเก็บข้อมูลจากผู้ออกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามรุ่นอายุ จำนวนรุ่นอายุละ 40 คน รวมผู้ออกภาษา จำนวน 120 คน เพื่อความสะดวกในการแสดงข้อมูลผู้วิจัยกำหนดใช้สัญลักษณ์แทนรูปแบบการใช้ คำศัพท์หมวดคำตัดดังต่อไปนี้

A หมายถึง รูปแบบการใช้คำศัพท์ที่เป็นคำเดิม

B หมายถึง รูปแบบการใช้คำศัพท์ที่เป็นคำใหม่

นอกจากนี้ ผู้วิจัยกำหนดใช้คำบอกรุ่นอายุของผู้ออกภาษาคือ

รุ่นที่ 1 หมายถึงรุ่นสูงอายุ

รุ่นที่ 2 หมายถึงรุ่นกลางคน

รุ่นที่ 3 หมายถึงรุ่นเด็ก

เพื่อให้เห็นการนำเสนอการวิเคราะห์การแปรของการใช้คำศัพท์ตามรุ่นอายุอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจะนำเสนอการใช้คำศัพท์ทีละคำดังต่อไปนี้

1. คำว่า “ก่อน” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการตัดต้นไม้ การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่า มีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (ก่อน) และรูปแบบ B (โค้น) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

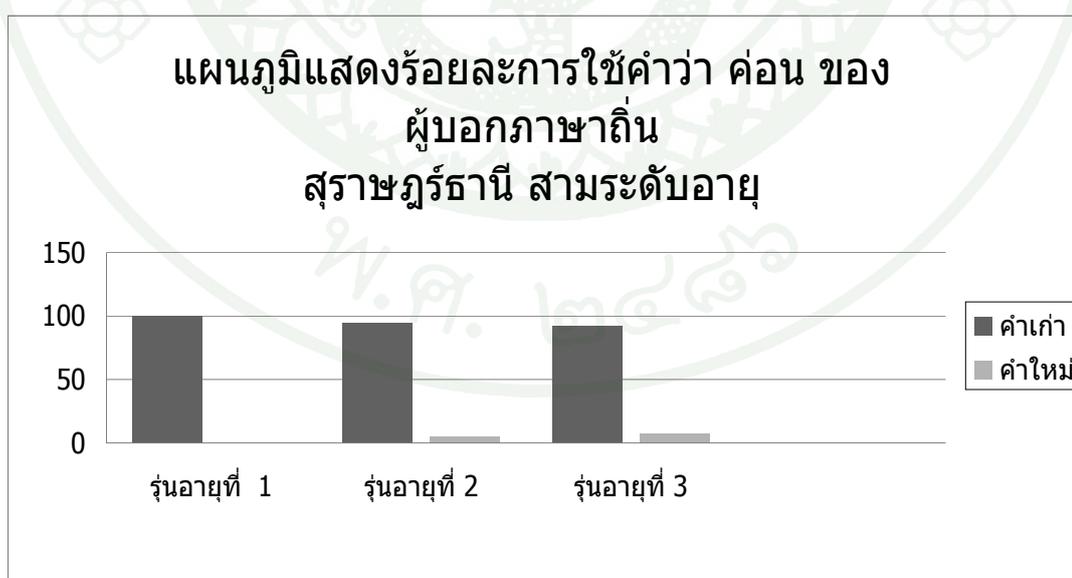
ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ก่อน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (ก่อน)	B (ไค่น)	รวม
1	จำนวน	40	0	40
	ร้อยละ	100	0	100
2	จำนวน	38	2	40
	ร้อยละ	95	5	100
3	จำนวน	37	3	40
	ร้อยละ	92.5	7.5	100

ตารางที่ 2 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ก่อน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้คำ	A (ก่อน)	B (ไค่น)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	115	5	120
ร้อยละ	95.83	4.17	100

ตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “ก่อน” มากกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “ไค่น” โดยทุกรุ่นอายุมีค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิม ร้อยละ 95.83 และคำศัพท์ใหม่ ร้อยละ 4.17

ภาพที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “ก่อน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ข้อมูลจาก ตารางที่ 1 และ ภาพที่ 1 แสดงให้เห็นว่ารุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุใช้คำศัพท์ “ก่อน” ซึ่งเป็นศัพท์เก่าทั้งหมด ในขณะที่รุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคน และรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็ก มีการใช้คำศัพท์เก่า “ก่อน” และศัพท์ใหม่ “โค่น” แต่การใช้ศัพท์ใหม่ก็ยังคงมีอัตราการใช้ที่ต่ำ เพียงร้อยละ 5 และร้อยละ 7.5 ในรุ่นอายุที่ 2 และในรุ่นอายุที่ 3 ตามลำดับ แม้จะพิจารณาการแปรทางเสียงของคำได้ว่า “โค่น” มีการออกเสียงสระแปรกับ “ก่อน” แต่ผู้วิจัยพิจารณาว่า “โค่น” เป็นศัพท์ใหม่ ก็เนื่องจากคำศัพท์นี้ออกเสียงตรงกับคำศัพท์ภาษาไทยกรุงเทพฯ

2. คำว่า กริบ เป็นคำกริยาที่ใช้กับการตัดปลาย การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่า มีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (กริบ) และรูปแบบ B (ตัด) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

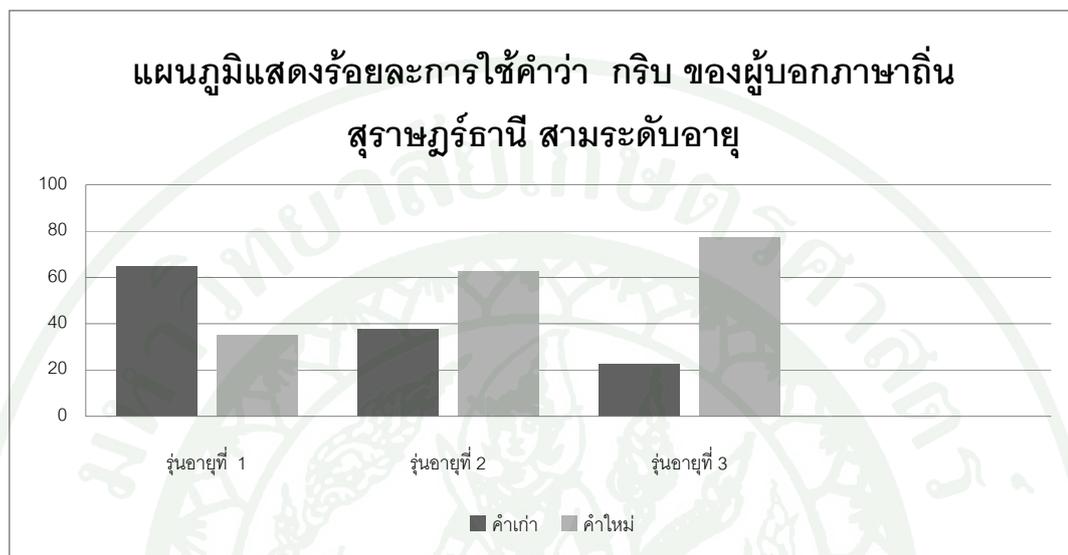
ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “กริบ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีตามระดับอายุ

รุ่น		A (กริบ)	B (ตัด)	รวม
1	จำนวน	26	14	40
	ร้อยละ	65	35	100
2	จำนวน	15	25	40
	ร้อยละ	37.5	62.5	100
3	จำนวน	9	31	40
	ร้อยละ	22.5	77.5	100

ตารางที่ 4 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “กริบ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้คำ	A (กริบ)	B(ตัด)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	50	70	120
ร้อยละ	41.66	58.34	100

ตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “กริบ” น้อยกว่าคำศัพท์ใหม่คือ คำว่า “ตัด” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 41.66 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 58.34

ภาพที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “กริบ” ของผู้บอกภาษาถิ่น
สุราษฎร์ธานี 3 ระดับอายุ

ข้อมูลจากตารางที่ 3 และภาพที่ 2 แสดงให้เห็นว่ารุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุใช้คำศัพท์ “กริบ” ซึ่งเป็นคำศัพท์เก่ามากกว่ารุ่นอายุอื่นๆ คือ ร้อยละ 65 และรุ่นนี้มีการใช้คำศัพท์ใหม่ “ตัด” ร้อยละ 35 ในขณะที่รุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนและรุ่นที่ 3 หรือรุ่นเด็ก มีการใช้คำศัพท์เก่า “กริบ” และคำศัพท์ใหม่ “ตัด” แต่มีการใช้คำศัพท์ใหม่มากกว่าคำศัพท์เก่า คือร้อยละ 62.5และร้อยละ 77.5 ในรุ่นอายุที่ 2 และรุ่นอายุที่ 3 ตามลำดับ

3. คำว่า “คืบ” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการตัดผมหรือตัดผ้า การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้ พบว่ามีรูปแบบการใช้ ทั้งรูปแบบ A (คืบ) และรูปแบบ B (ตัด) จำนวนผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิดังต่อไปนี้

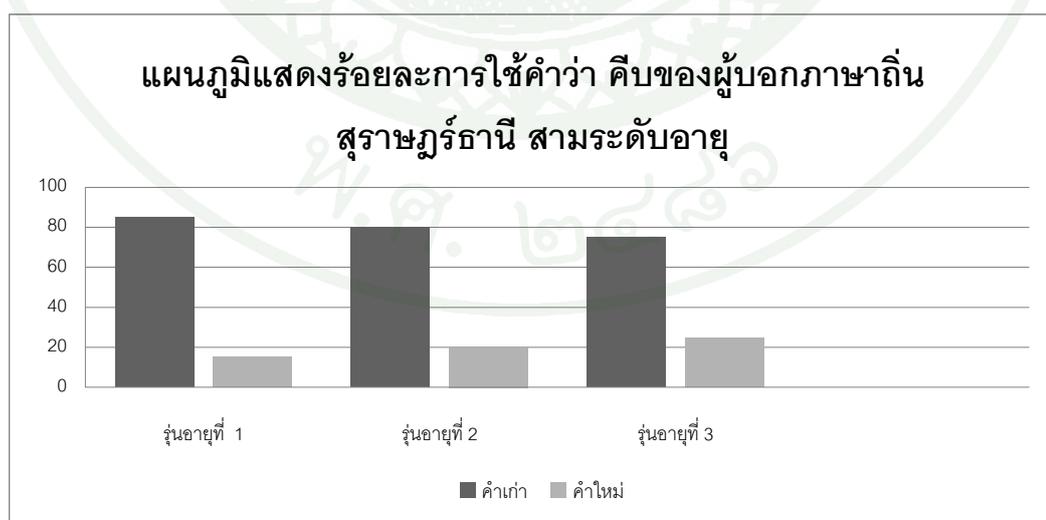
ตารางที่ 5 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “คืบ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ

รุ่น		A (คืบ)	B (ตัด)	รวม
1	จำนวน	34	6	40
	ร้อยละ	85	15	100
2	จำนวน	32	8	40
	ร้อยละ	80	20	100
3	จำนวน	30	10	40
	ร้อยละ	75	25	100

ตารางที่ 6 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “คืบ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้จ่าย	A (คืบ)	B (ตัด)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	96	24	120
ร้อยละ	80	20	100

ตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิม คือคำว่า “คืบ” สูงกว่า การใช้คำศัพท์ใหม่ คือคำว่า “ตัด” โดยค่าเฉลี่ยของการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 80 และค่าเฉลี่ยของการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 20

ภาพที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “คืบ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 5 และภาพที่ 3 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “ก๊ิบ” และคำศัพท์ใหม่ “ตัด” แต่ในทุกรุ่นอายุจะมีการใช้คำศัพท์เก่ามากกว่าคำศัพท์ใหม่ โดยมีการใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 85 ร้อยละ 80 และร้อยละ 75 ในรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุ ในรุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคน และในรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็ก ตามลำดับ

4. คำว่า “ราน” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการตัดแต่งกิ่งไม้ที่ระเกะระกะ การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่ามีรูปแบบการใช้ ทั้งรูปแบบ A (ราน) และ รูปแบบ B (ตัด) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

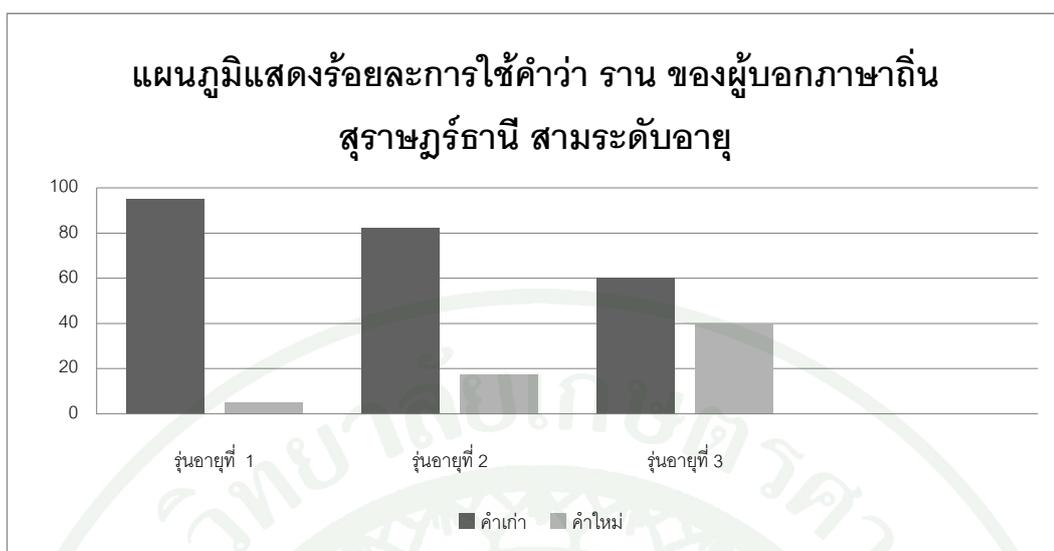
ตารางที่ 7 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ราน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ

รุ่น		A (ราน)	B (ตัด)	รวม
1	จำนวน	38	2	40
	ร้อยละ	95	5	100
2	จำนวน	33	7	40
	ร้อยละ	82.5	17.5	100
3	จำนวน	24	16	40
	ร้อยละ	60	40	100

ตารางที่ 8 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ราน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้คำ	A (ราน)	B(ตัด)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	95	25	120
ร้อยละ	79.16	20.83	100

ตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “ราน” มากกว่าคำศัพท์ใหม่คือคำว่า “ตัด” โดยทุกรุ่นอายุมีค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมร้อยละ 79.16 และมีค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่ 20.83

ภาพที่ 4 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “ราน” ของผู้บอกภาษาถิ่น
สุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 7 และภาพที่ 4 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า (ราน) และคำศัพท์ใหม่ (ตัด) โดยที่รุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าสูงสุด คือ ร้อยละ 95 รองลงมาคือรุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 82.5 และรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าต่ำสุดโดยใช้คำเก่าอัตราร้อยละ 60

5. คำว่า “หลิด” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการตัดออก เช่น หลิดกล้วย หลิดตาไม้ไผ่ การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้ พบว่า มีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (หลิด) และ B (ตัด) จำนวนของผู้ใช้และอัตราการร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

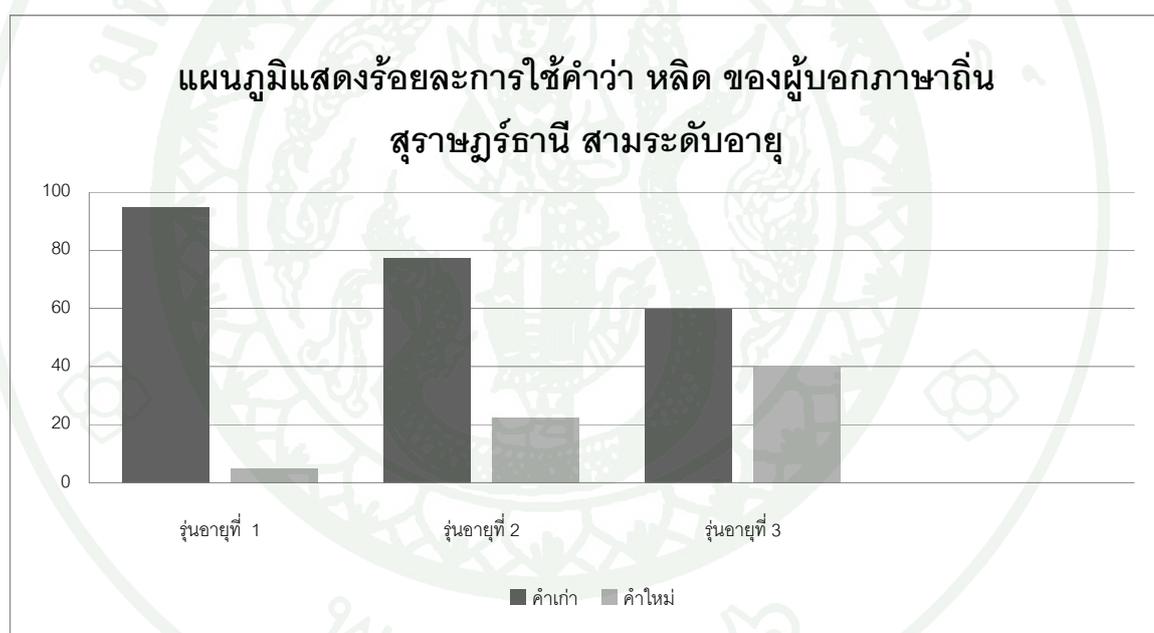
ตารางที่ 9 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “หลิด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (หลิด)	B (ตัด)	รวม
1	จำนวน	38	2	40
	ร้อยละ	95	5	100
2	จำนวน	31	9	40
	ร้อยละ	77.5	22.5	100
3	จำนวน	24	16	40
	ร้อยละ	60	40	100

ตารางที่ 10 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “หลิด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้คำ	A (หลิด)	B(ตัด)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	93	27	120
ร้อยละ	77.5	22.5	100

ตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “หลิด” สูงกว่าคำศัพท์ใหม่คือคำว่า “ตัด” โดยมีค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมร้อยละ 77.5 และมีค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่ร้อยละ 22.5

ภาพที่ 5 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “หลิด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 9 และภาพที่ 5 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้ทั้งคำศัพท์เก่า (หลิด) และคำศัพท์ใหม่ (ตัด) โดยรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าสูงสุด คือร้อยละ 95 รองลงมาคือรุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 77.5 และรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าต่ำสุดคือร้อยละ 60

6. คำว่า “ผล่าย” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการเนียนไม้ไผ่ในแนวเฉียง การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์ คำนี้พบว่ามีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (ผล่าย) และรูปแบบ B (เนียน) จำนวนของผู้ใช้และอัตรา ร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

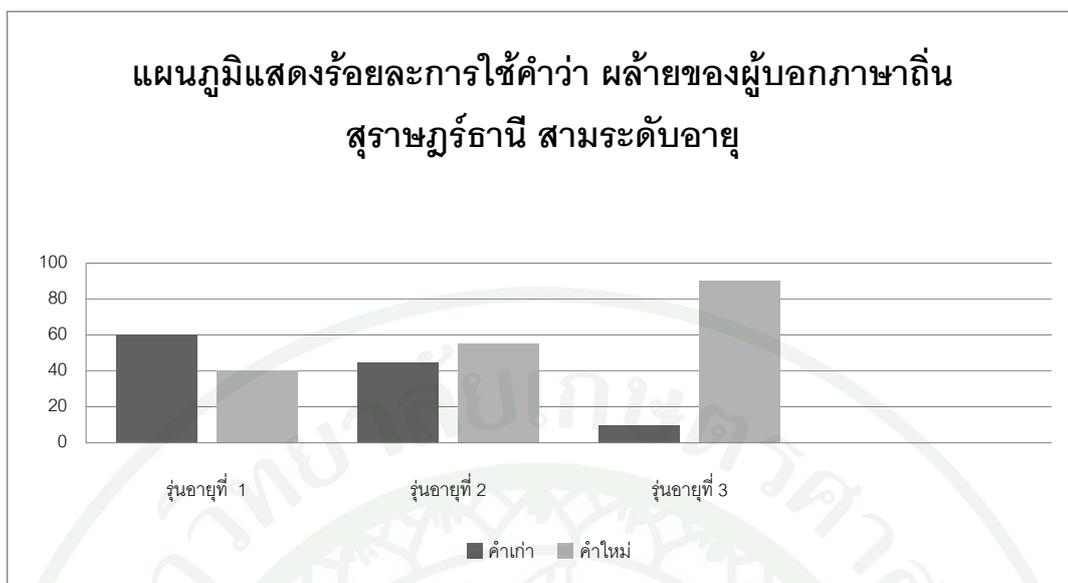
ตารางที่ 11 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ผล่าย” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (ผล่าย)	B (เนียน)	รวม
1	จำนวน	24	16	40
	ร้อยละ	60	40	100
2	จำนวน	18	22	40
	ร้อยละ	45	55	100
3	จำนวน	4	36	40
	ร้อยละ	10	90	100

ตารางที่ 12 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ผล่าย” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกระดับอายุ

การใช้คำ	A (ผล่าย)	B (เนียน)	รวม
ทุกระดับอายุ			
จำนวน	46	74	120
ร้อยละ	38.33	61.67	100

ตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “ผล่าย” ของทุกระดับอายุมีการใช้คำศัพท์ เดิมคือคำว่า “ผล่าย” น้อยกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “เนียน” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ ร้อยละ 38.33 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 61.67

ภาพที่ 6 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “ผล้าย” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 11 และภาพที่ 6 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า (ผล้าย) และคำศัพท์ใหม่ (เนียน) โดยในรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าสูงสุดร้อยละ 60 ในขณะที่รุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนมีการใช้คำศัพท์ใหม่สูงกว่าคำศัพท์เก่าคือมีการใช้คำศัพท์ใหม่ร้อยละ 55 และในรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีการใช้คำศัพท์ใหม่มากที่สุด คือ ร้อยละ 90

7. คำว่า “เหล็ยะ” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการปลดปล่อยไม้ไผ่ การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่ามีการใช้ทั้งรูปแบบ A (เหล็ยะ) และรูปแบบ B (ตัด) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

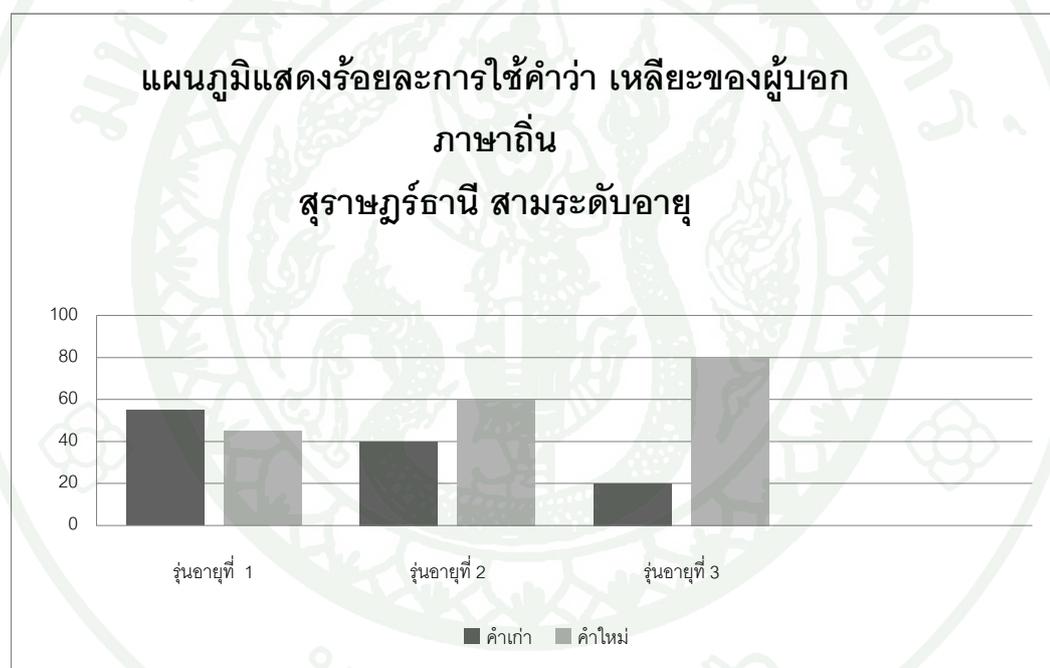
ตารางที่ 13 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “เหล็ยะ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (เหล็ยะ)	B (ตัด)	รวม
1	จำนวน	22	18	40
	ร้อยละ	55	45	100
2	จำนวน	16	24	40
	ร้อยละ	40	60	100
3	จำนวน	8	32	40
	ร้อยละ	20	80	100

ตาราง ที่ 14 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “เหลียะ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้คำ	A (เหลียะ)	B(ตัด)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	46	74	120
ร้อยละ	38.33	61.67	100

ตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “เหลียะ” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “เหลียะ” น้อยกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “ตัด” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 38.33 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 61.67

ภาพที่ 7 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละ ของการใช้คำศัพท์ “เหลียะ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 13 และภาพที่ 7 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “เหลียะ” และคำศัพท์ใหม่ “ตัด” โดยรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุเป็นเพียงรุ่นเดียวซึ่งมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าสูงกว่าคำศัพท์ใหม่ คือมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 55 ในขณะที่รุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนและรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าน้อยกว่าคำศัพท์ใหม่ โดยใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 40 และร้อยละ 20 ตามลำดับ

8. คำว่า “เถื่อ” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการแล่หรือชำแหละ การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่า มีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (เถื่อ) และรูปแบบ B (หัน) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

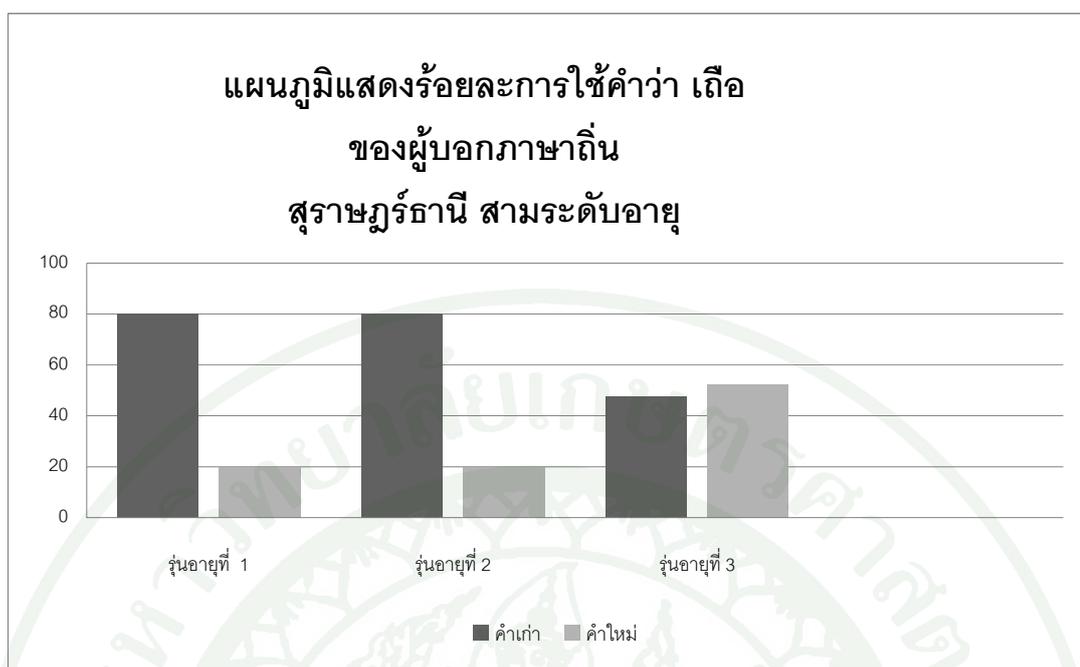
ตาราง ที่ 15 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “เถื่อ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (เถื่อ)	B (หัน)	รวม
1	จำนวน	32	8	40
	ร้อยละ	80	20	100
2	จำนวน	32	8	40
	ร้อยละ	80	20	100
3	จำนวน	19	21	40
	ร้อยละ	47.5	52.5	100

ตาราง ที่ 16 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “เถื่อ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกระดับอายุ

การใช้คำ	A (เถื่อ)	B (หัน)	รวม
ทุกระดับอายุ			
จำนวน	83	37	120
ร้อยละ	69.17	30.83	100

ตารางที่ 16 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “เถื่อ” ของทุกระดับอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “เถื่อ” มากกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “หัน” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 69.17 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 30.83

ภาพที่ 8 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “เถื่อ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 15 และภาพที่ 8 แสดงให้เห็นว่ารุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุและรุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคน มีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าเท่ากับร้อยละ 80 ในขณะที่รุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราการใช้คำศัพท์ใหม่มากกว่าคำศัพท์เก่า คือมีการใช้คำศัพท์ใหม่ร้อยละ 52.5

9. คำว่า “ปาด” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการเนียนหรือปาด โดยเฉพาะกับต้นตาล การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่าทั้งรูปแบบการใช้ ทั้งรูปแบบ A (ปาด) และรูปแบบ B (ตัด) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

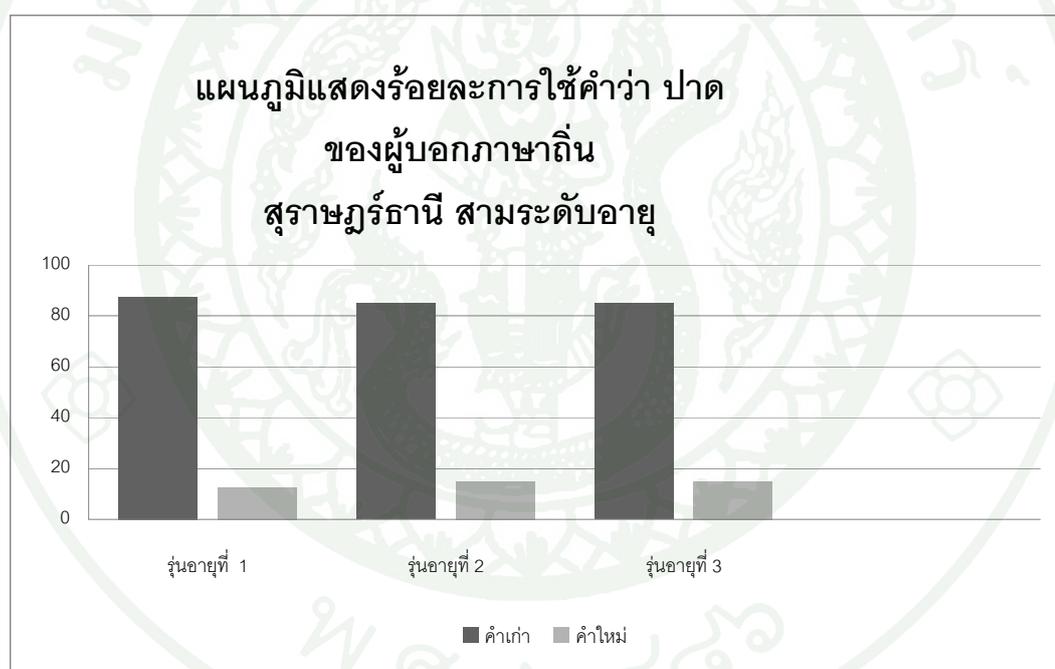
ตารางที่ 17 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ปาด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (ปาด)	B (ตัด)	รวม
1	จำนวน	35	5	40
	ร้อยละ	87.5	12.5	100
2	จำนวน	34	6	40
	ร้อยละ	85	15	100
3	จำนวน	34	6	40
	ร้อยละ	85	15	100

ตารางที่ 18 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ปาด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้คำ	A (ปาด)	B(ตัด)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	103	17	120
ร้อยละ	85.83	14.17	100

ตารางที่ 18 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “ปาด” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “ปาด” มากกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “ตัด” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 85.83และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 14.17

ภาพที่ 9 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละการใช้คำศัพท์ “ปาด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 17 และภาพที่ 9 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้ทั้งคำศัพท์เก่า “ปาด” และคำศัพท์ใหม่ “ตัด” โดยทุกรุ่นอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าในระดับสูงใกล้เคียงกัน โดยรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 87.5 ในขณะที่รุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนและรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าเท่ากันคือร้อยละ 85

10. คำว่า “ฟาน” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการตัดหรือหั่นเป็นชิ้นๆ การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่ารูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (ฟาน) และ รูปแบบ B (หั่น) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

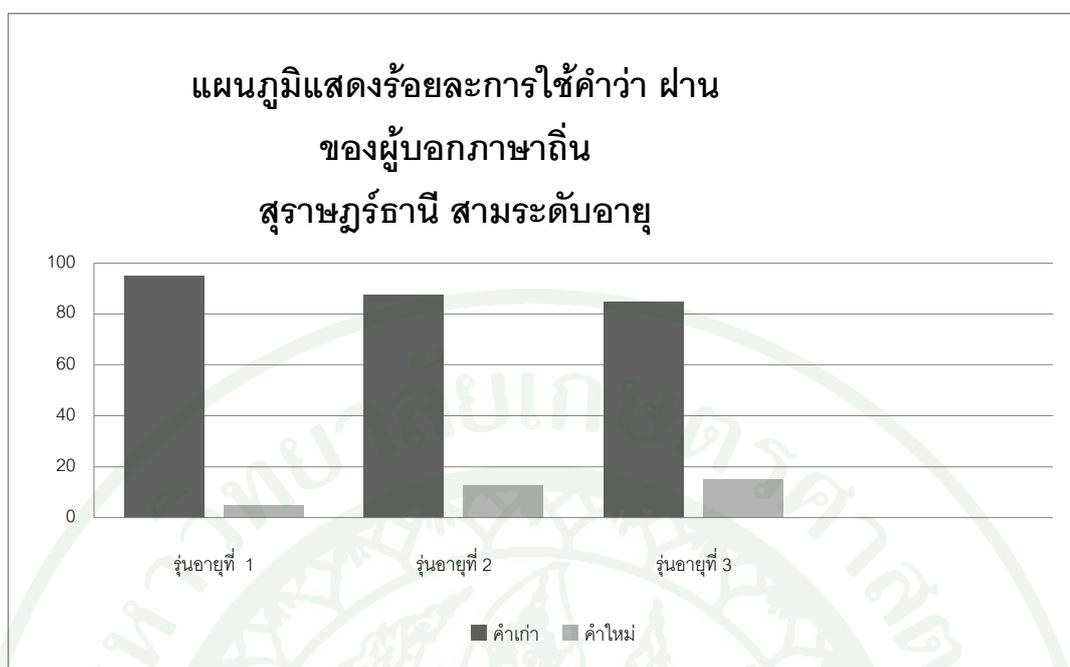
ตาราง ที่ 19 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ฟาน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (ฟาน)	B (หั่น)	รวม
1	จำนวน	38	2	40
	ร้อยละ	95	5	100
2	จำนวน	35	5	40
	ร้อยละ	87.5	12.5	100
3	จำนวน	34	6	40
	ร้อยละ	85	15	100

ตาราง ที่ 20 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ฟาน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้จ่าย	A (ฟาน)	B(ตัด)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	107	13	120
ร้อยละ	89.17	10.83	100

ตารางที่ 20 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “ฟาน” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “ฟาน” มากกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “ตัด” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 89.17 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 10.83

ภาพที่ 10 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “ฟาน” ของผู้บอกภาษาถิ่น
สุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 19 และภาพที่ 10 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “ฟาน” และคำศัพท์ใหม่ “หัน” โดยรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าสูงสุด คือร้อยละ 95 ในขณะที่รุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนและรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราการใช้คำศัพท์ใหม่ที่ค่อนข้างต่ำเพียงร้อยละ 12.5 และร้อยละ 15 ตามลำดับ

11. คำว่า กรวก เป็นคำกริยาที่ใช้กับการผ่าไม้ออกเป็นชิ้นเล็กๆ การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่า มีรูปแบบการใช้ ทั้งรูปแบบ A (กรวก) และรูปแบบ B (ตัด) จำนวนของผู้ใช้และอัตรา ร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

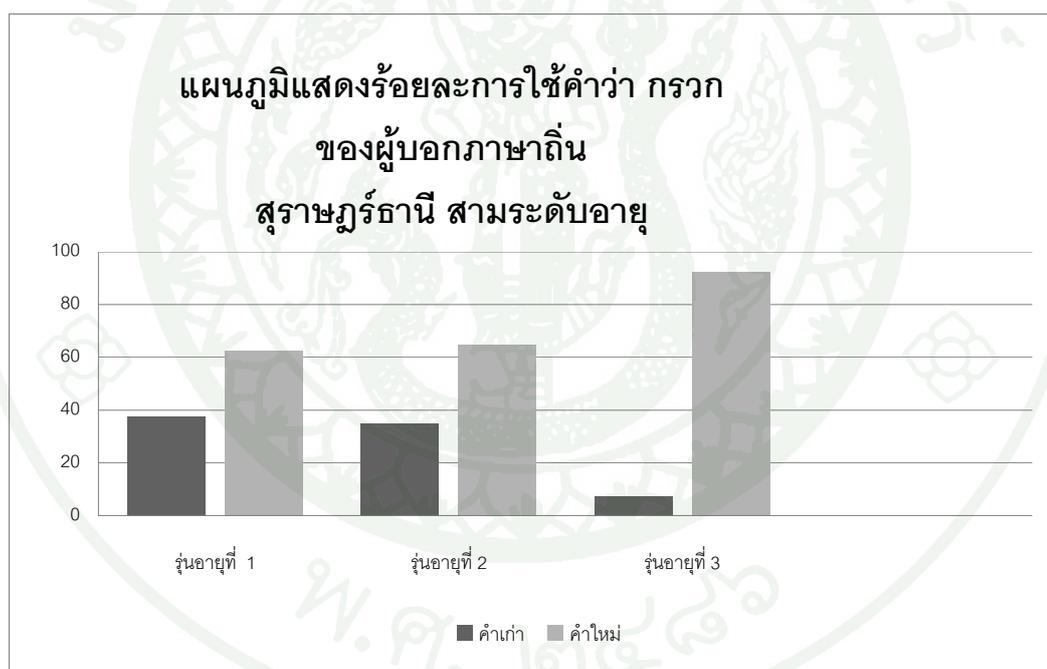
ตารางที่ 21 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “กรวก” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (กรวก)	B (ตัด)	รวม
1	จำนวน	15	25	40
	ร้อยละ	37.5	62.5	100
2	จำนวน	14	26	40
	ร้อยละ	35	65	100
3	จำนวน	3	37	40
	ร้อยละ	7.5	92.5	100

ตาราง ที่ 22 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “กรวก” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้คำ	A (กรวก)	B(ตัด)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	32	88	120
ร้อยละ	26.67	73.33	100

ตารางที่ 22 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “กรวก” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “กรวก” น้อยกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “ตัด” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 26.67 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 73.33

ภาพที่ 11 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “กรวก” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตาราง ที่ 21 และภาพที่ 11 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “กรวก” และคำศัพท์ใหม่ “ตัด” แต่พบว่าในทุกรุ่นอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์ใหม่สูงกว่าคำศัพท์เก่า โดยในรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าเพียงร้อยละ 37.5 ในขณะที่รุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนและรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าเพียงร้อยละ 35 และร้อยละ 7.5 ตามลำดับ

12. คำว่า “ทอน” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการตัดให้สั้น การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่า มีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (ทอน) และรูปแบบ B (ตัด) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

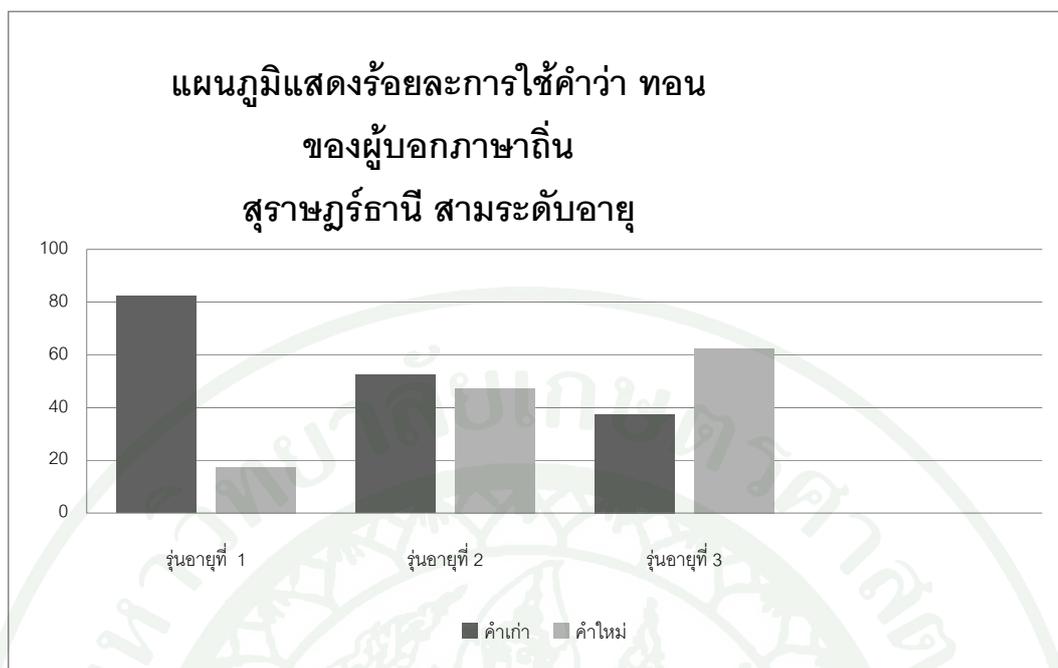
ตาราง ที่ 23 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ทอน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (ทอน)	B (ตัด)	รวม
1	จำนวน	33	7	40
	ร้อยละ	82.5	17.5	100
2	จำนวน	21	19	40
	ร้อยละ	52.5	47.5	100
3	จำนวน	15	25	40
	ร้อยละ	37.5	62.5	100

ตาราง ที่ 24 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ทอน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้จ่าย	A (ทอน)	B(ตัด)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	69	51	120
ร้อยละ	57.5	42.5	100

ตารางที่ 24 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “ทอน” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “ทอน” มากกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “ตัด” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 57.5 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 42.5

ภาพที่ 12 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์“ทอน”ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 23 และภาพที่ 12 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “ทอน” และคำศัพท์ใหม่ “ตัด” โดยรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าสูงสุดคือร้อยละ 82.5 รองลงมาคือรุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 52.5 ในขณะที่รุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าต่ำสุด คือร้อยละ 37.5

13. คำว่า “บัน” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการ ตัดไม้เป็นสองท่อน การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่า มีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (บัน) และรูปแบบ B (ตัด) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

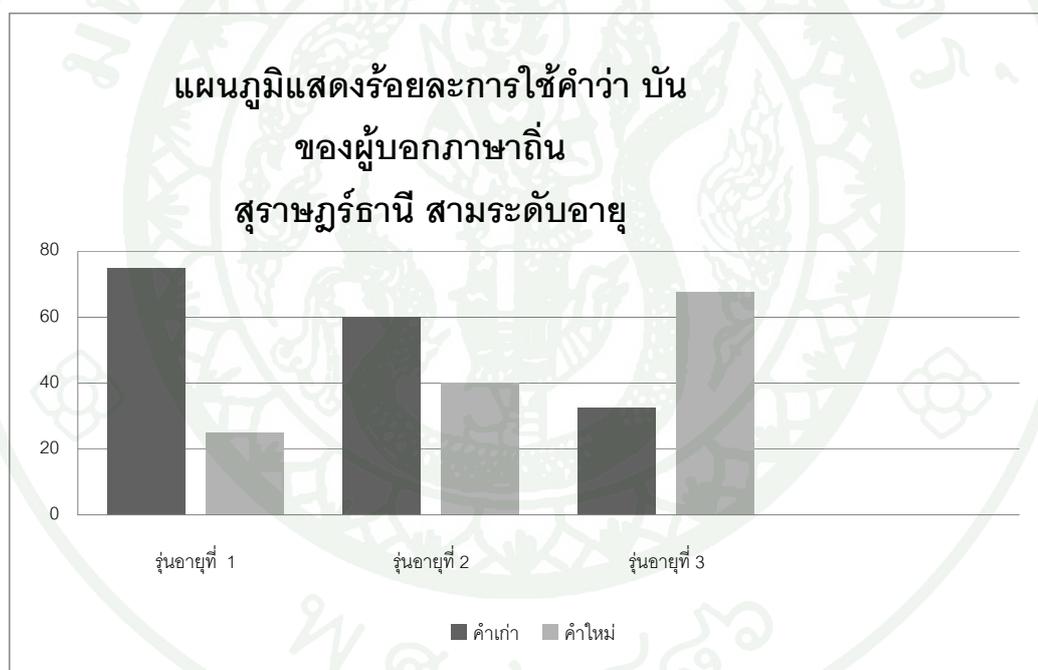
ตาราง ที่ 25 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “บัน”ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (บัน)	B (ตัด)	รวม
1	จำนวน	30	10	40
	ร้อยละ	75	25	100
2	จำนวน	24	16	40
	ร้อยละ	60	40	100
3	จำนวน	13	27	40
	ร้อยละ	32.5	67.5	100

ตารางที่ 26 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “บัน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้คำ	A (บัน)	B(ตัด)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	67	53	120
ร้อยละ	55.83	44.17	100

ตารางที่ 26 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “บัน” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “บัน” มากกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “ตัด” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 55.83 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 44.17

ภาพที่ 13 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “บัน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 25 และภาพที่ 13 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “บัน” และคำศัพท์ใหม่ “ตัด” โดยรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีอัตราร้อยละการใช้คำศัพท์เก่าสูงสุดคือ ร้อยละ 75 รองลงมาคือรุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนมีอัตราร้อยละการใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 60 ในขณะที่รุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราร้อยละการใช้คำศัพท์เก่าต่ำสุดคือ ร้อยละ 32.5

14. คำว่า “กิน” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการที่ถูกของมีคบบาด การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่า มีรูปแบบการใช้ ทั้งรูปแบบ A (กิน) และรูปแบบ B (บาด)จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

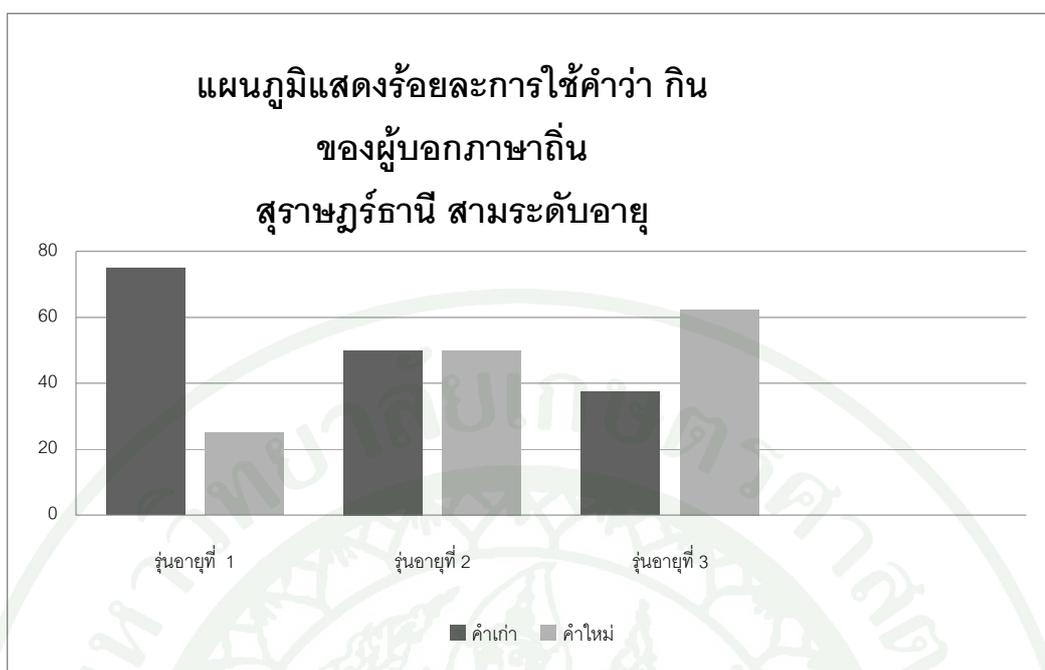
ตารางที่ 27 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “กิน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (กิน)	B (บาด)	รวม
1	จำนวน	30	10	40
	ร้อยละ	75	25	100
2	จำนวน	20	20	40
	ร้อยละ	50	50	100
3	จำนวน	15	25	40
	ร้อยละ	37.5	62.5	100

ตารางที่ 28 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “กิน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้จ่าย	A (กิน)	B (บาด)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	65	55	120
ร้อยละ	54.17	45.83	100

ตารางที่ 28 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “กิน” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือ คำว่า “กิน” มากกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “บาด” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 54.17และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 45.83

ภาพที่ 14 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์“กิน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 27 และภาพที่ 14 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “กิน” และคำศัพท์ใหม่ “บาด” โดยรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีอัตราร้อยละการใช้คำศัพท์เก่าสูงสุดคือ ร้อยละ 75 รองลงมาคือรุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนมีอัตราร้อยละการใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 50 ในขณะที่รุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราร้อยละการใช้คำศัพท์เก่าต่ำสุดคือ ร้อยละ 37.5

15. คำว่า “ตัด” เป็นคำกริยาใช้กับการกรีดขางพารา การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่า มีรูปแบบการใช้ ทั้งรูปแบบ A (ตัด) และรูปแบบ B (กรีด) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

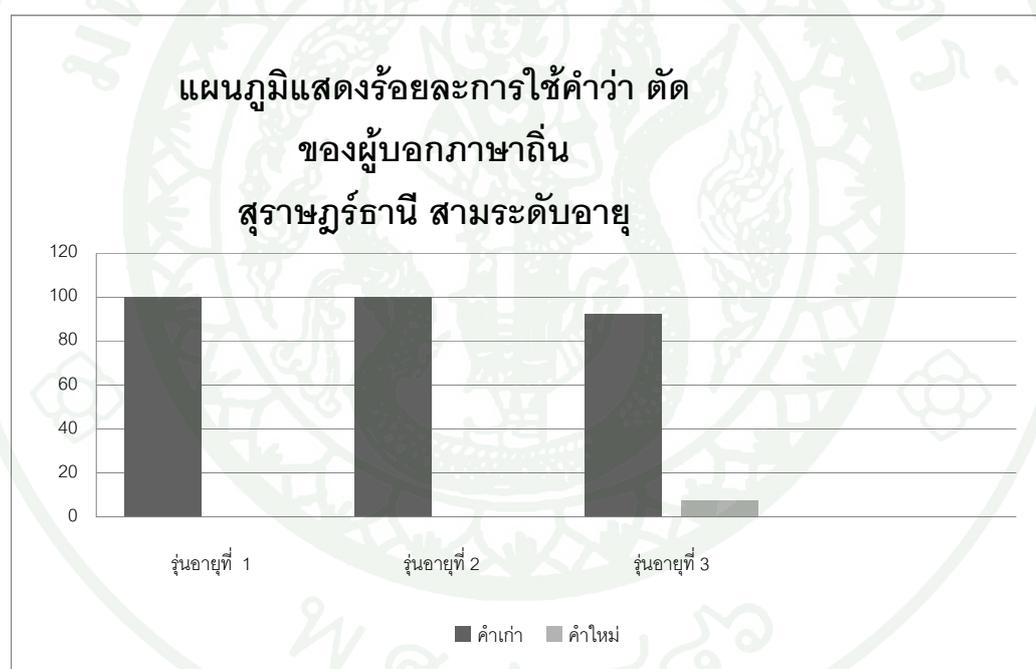
ตารางที่ 29 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ตัด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (ตัด)	B (กรีด)	รวม
1	จำนวน	40	0	40
	ร้อยละ	100	0	100
2	จำนวน	40	0	40
	ร้อยละ	100	0	100
3	จำนวน	37	3	40
	ร้อยละ	92.5	7.5	100

ตารางที่ 30 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ตัด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้คำ	A (ตัด)	B(กรีด)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	117	3	120
ร้อยละ	97.5	2.5	100

ตารางที่ 30 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “ตัด” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “ตัด” มากกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “กรีด” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 97.5 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 2.5

ภาพที่ 15 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “ตัด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 29 และภาพที่ 15 แสดงให้เห็นว่ารุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุและรุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนใช้คำศัพท์ “ตัด” ซึ่งเป็นคำศัพท์เก่าทั้งหมด ในขณะที่รุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีการใช้ทั้งคำศัพท์เก่า “ตัด” และคำศัพท์ใหม่ “กรีด” โดยรุ่นอายุที่ 3 มีการใช้คำศัพท์ใหม่ในระดับที่ต่ำมากคือร้อยละ 7.5

16. คำว่า “หวะ” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการผ่าออก โดยเฉพาะกับผลไม้เปลือกหนา การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่า มีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (หวะ) และรูปแบบ B (ผ่า) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

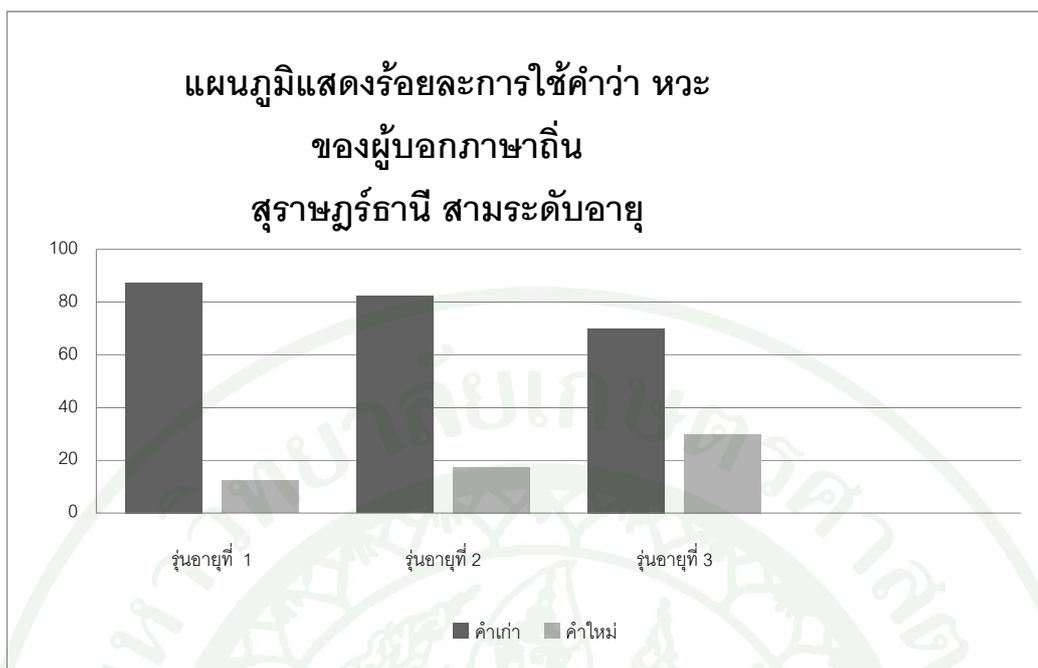
ตารางที่ 31 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “หวะ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (หวะ)	B (ผ่า)	รวม
1	จำนวน	35	5	40
	ร้อยละ	87.5	12.5	100
2	จำนวน	33	7	40
	ร้อยละ	82.5	17.5	100
3	จำนวน	28	12	40
	ร้อยละ	70	30	100

ตารางที่ 32 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “หวะ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การหว่าน	A (หวะ)	B (ผ่า)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	96	24	120
ร้อยละ	80	20	100

ตารางที่ 32 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “หวะ” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “หวะ” มากกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “ผ่า” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 80 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 20

ภาพที่ 16 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์“หวะ” ของผู้บอกภาษาถิ่น
สุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตาราง ที่ 31 และภาพที่ 16 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “หวะ” และคำศัพท์ใหม่ “ผ่า” โดยรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีอัตราการการใช้คำศัพท์เก่าสูงสุดร้อยละ 87.5 รองลงมาคือรุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนมีอัตราการการใช้คำศัพท์เก้าร้อยละ 82.5 และรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราการการใช้คำศัพท์เก่าต่ำสุดคือร้อยละ 70

17. คำว่า “พลอ” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการเอาเปลือกแข็งออกจากผลไม้โดยเฉพาะมะพร้าว การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่ามีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (พลอ) และรูปแบบ B (ปอก) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

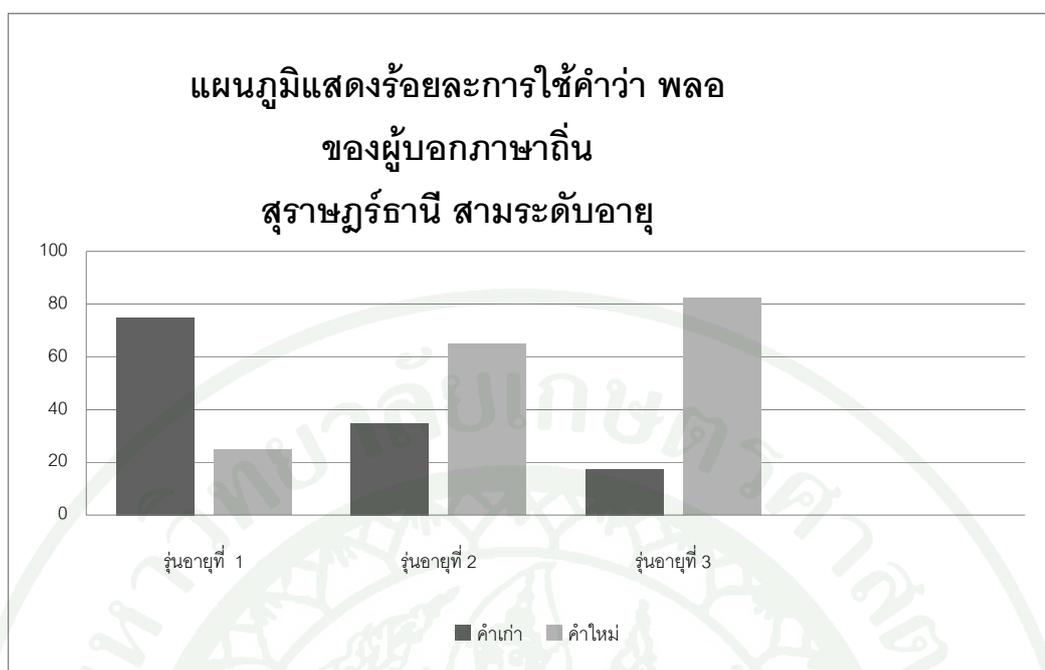
ตารางที่ 33 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “พลอ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (พลอ)	B (ปอก)	รวม
1	จำนวน	30	10	40
	ร้อยละ	75	25	100
2	จำนวน	14	26	40
	ร้อยละ	35	65	100
3	จำนวน	7	33	40
	ร้อยละ	17.5	82.5	100

ตารางที่ 34 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “พลอ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

	การใช้คำ	A (พลอ)	B(ปอก)	รวม
ทุกรุ่นอายุ				
	จำนวน	51	69	120
	ร้อยละ	42.5	57.5	100

ตารางที่ 34 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “พลอ” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “พลอ” น้อยกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “ปอก” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 42.5 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 57.5

ภาพที่ 17 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์“พลอ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 33 และภาพที่ 17 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้ทั้งคำศัพท์เก่า (พลอ) และคำศัพท์ใหม่ (ปอก) โดยในรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าสูงสุดคือร้อยละ 75 ในขณะที่รุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนและรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราการใช้คำศัพท์ใหม่สูงกว่าคำศัพท์เก่า คือใช้คำศัพท์ใหม่ร้อยละ 65 และ ร้อยละ 82.5 ตามลำดับ

18. คำว่า “ลั้ง” เป็นคำกริยาที่ใช้ในการตัดหรือควั่นเปลือกต้นไม้การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่ามีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (ลั้ง) และรูปแบบ B (พีน) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

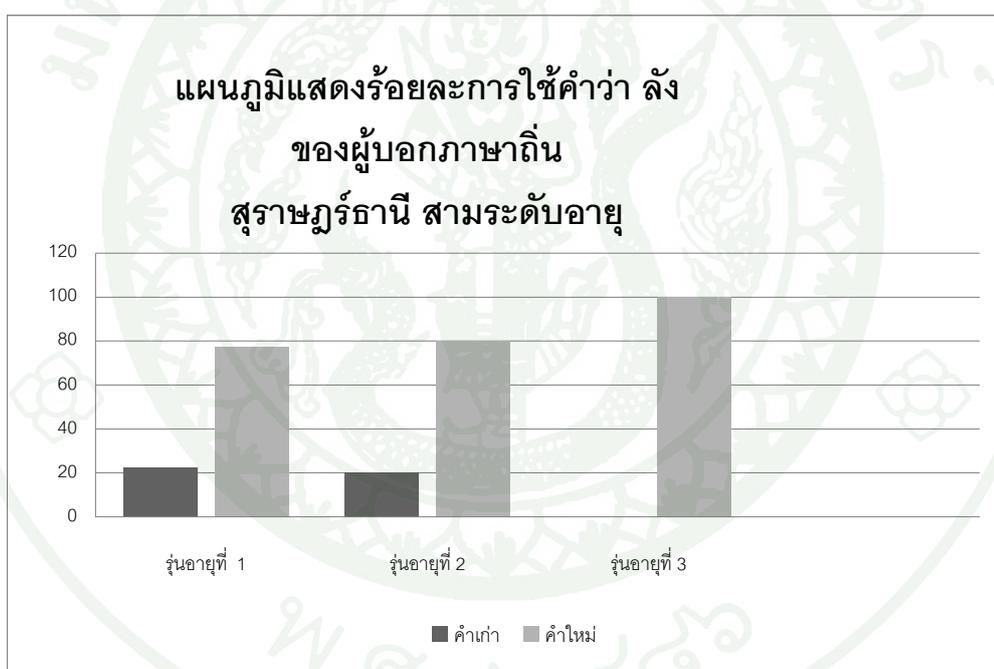
ตารางที่ 35 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์“ลั้ง”ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (ลั้ง)	B (พีน)	รวม
1	จำนวน	9	31	40
	ร้อยละ	22.5	77.5	100
2	จำนวน	8	32	40
	ร้อยละ	20	80	100
3	จำนวน	0	40	40
	ร้อยละ	0	100	100

ตารางที่ 36 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ดั้ง” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้คำ	A (ดั้ง)	B(พิน)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	17	103	120
ร้อยละ	14.17	85.83	100

ตารางที่ 36 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “ดั้ง” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “ดั้ง” มากกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “พิน” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 14.17 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 85.83

ภาพที่ 18 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “ดั้ง” ผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ

ตารางที่ 35 และภาพที่ 18 แสดงให้เห็นว่ามีสองรุ่นอายุที่ใช้ทั้งคำศัพท์เก่า “ดั้ง” และคำศัพท์ใหม่ “พิน” คือรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุและรุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคน แต่อัตราการใช้คำศัพท์เก่าของคนสองรุ่นอายุค่อนข้างต่ำคือใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 22.5 ในรุ่นอายุที่ 1 และใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ

20 ในรุ่นอายุที่ 2 ในขณะที่รุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กไม่ปรากฏการใช้คำศัพท์เก่าเลย โดยใช้คำศัพท์ใหม่ทั้งหมด

19. คำว่า “ลิด” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการลอกการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่ามีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (ลิด) และรูปแบบ B (ลอก) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

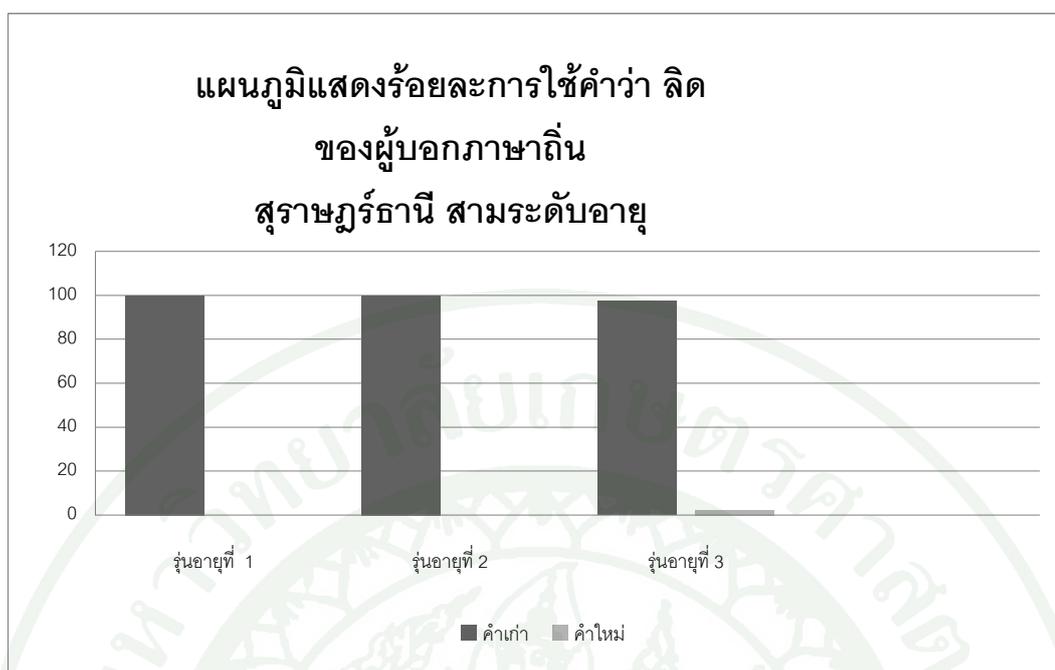
ตารางที่ 37 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ลิด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (ลิด)	B (ลอก)	รวม
1	จำนวน	40	0	40
	ร้อยละ	100	0	100
2	จำนวน	40	0	40
	ร้อยละ	100	0	100
3	จำนวน	39	1	40
	ร้อยละ	97.5	2.5	100

ตารางที่ 38 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ลิด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้คำ	A (ลิด)	B(ลอก)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	119	1	120
ร้อยละ	99.17	0.83	100

ตารางที่ 38 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “ลิด” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “ลิด” มากกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “ลอก” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 99.17 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 0.83

ภาพที่ 19 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์“ลิด” ของผู้บอกภาษาถิ่น
สุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 37 และภาพที่ 19 แสดงให้เห็นว่ารุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุและรุ่นอายุที่ 2หรือรุ่น
กลางคนใช้คำศัพท์เดิมทั้งหมด คือคำว่า “ลิด” ในขณะที่รุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีการใช้คำศัพท์ใหม่
“ปกอก” ก่อนข้างต่ำ คือใช้คำศัพท์ใหม่เพียงร้อยละ 2.5

20. คำว่า “กัน” เป็นคำกริยาใช้กับการ เือนเป็นริ้ว การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่ามี
รูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (กัน) และรูปแบบ B (เนียน) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการ
ใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

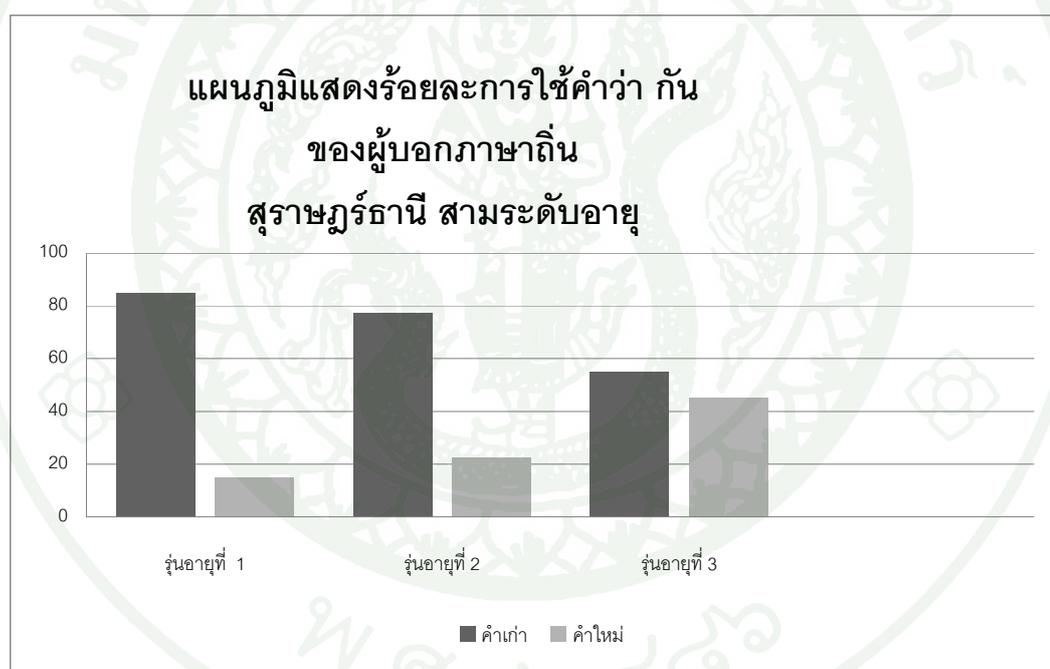
ตารางที่ 39 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “กัน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (กัน)	B (เนียน)	รวม
1	จำนวน	34	6	40
	ร้อยละ	85	15	100
2	จำนวน	31	9	40
	ร้อยละ	77.5	22.5	100
3	จำนวน	22	18	40
	ร้อยละ	55	45	100

ตารางที่ 40 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “ก้น” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้คำ	A (ก้น)	B(เนียน)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	87	33	120
ร้อยละ	72.5	27.5	100

ตารางที่ 40 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “ก้น” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือ คำว่า “ก้น” มากกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “เนียน” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 72.5 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 27.5

ภาพที่ 20 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “ก้น” ของผู้บอกภาษาถิ่น สุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 39 และภาพที่ 20 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “ก้น” และการใช้ คำศัพท์ใหม่ “เนียน” โดยรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีการใช้คำศัพท์เก่าสูงกว่ารุ่นอายุอื่นๆ คือใช้ คำศัพท์เก้าร้อยละ 85 รองลงมาคือรุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนใช้คำศัพท์เก้าร้อยละ 77.5 และรุ่นอายุ ที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าต่ำสุดคือ ร้อยละ 55

21. คำว่า “จวก” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการสับฟันดินด้วยจอบ การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์ คำนี้พบว่ามีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (จวก) และรูปแบบ B (ฟัน) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

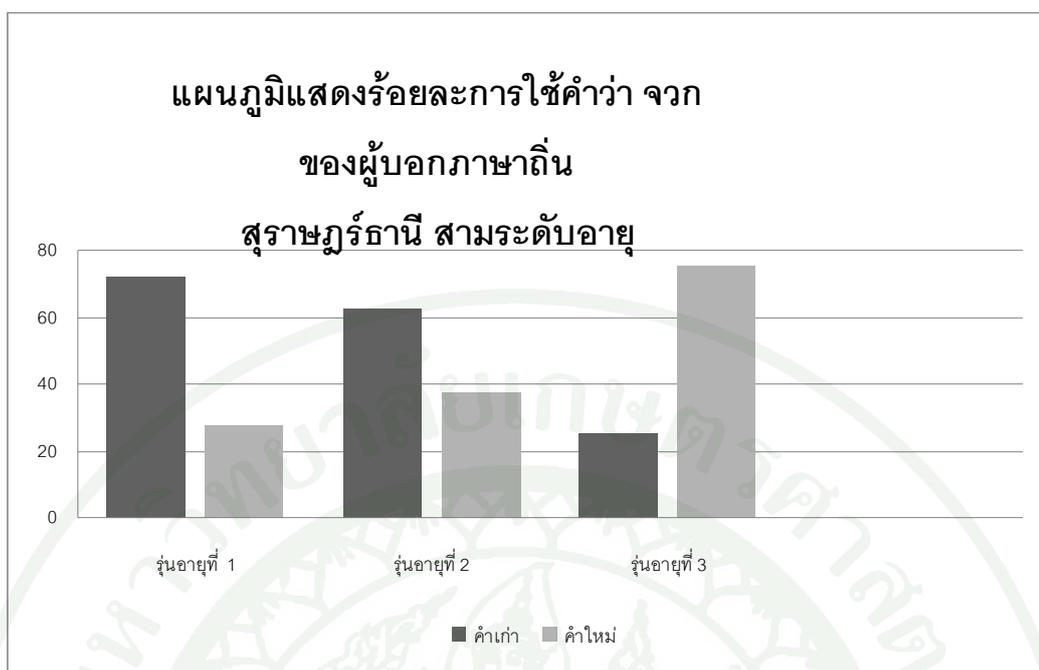
ตารางที่ 41 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “จวก” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีตามระดับอายุ

รุ่น		A (จวก)	B (ฟัน)	รวม
1	จำนวน	29	11	40
	ร้อยละ	72.5	27.5	100
2	จำนวน	25	15	40
	ร้อยละ	62.5	37.5	100
3	จำนวน	10	30	40
	ร้อยละ	25	75	100

ตารางที่ 42 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “จวก” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้คำ	A (จวก)	B (ฟัน)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	64	56	120
ร้อยละ	53.33	46.67	100

ตารางที่ 42 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “จวก” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “จวก” มากกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “ฟัน” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 53.33 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 46.67

ภาพที่ 21 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์“จวก” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 41 และภาพที่ 21 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “จวก” และคำศัพท์ใหม่ “พิน” โดยรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าสูงสุดคือร้อยละ 72.5 รองลงมาคือรุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 62.5 และรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 25

22. คำว่า “เหลี่ยม” เป็นคำกริยาที่ใช้ในการกล่าวตู่ให้แหลม เช่น ดินสอ การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่ามีการใช้ทั้งรูปแบบ A (เหลี่ยม) และรูปแบบ B (เหลา) จำนวนของผู้ใช้และอัตราการร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

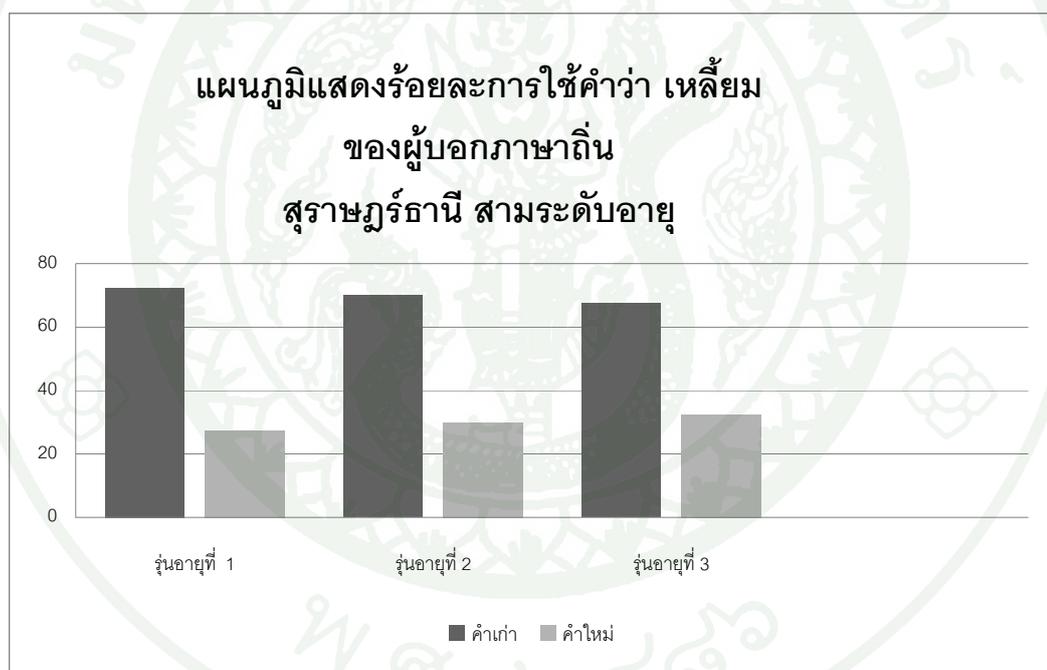
ตารางที่ 43 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “เหลี่ยม” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (เหลี่ยม)	B (เหลา)	รวม
1	จำนวน	29	11	40
	ร้อยละ	72.5	27.5	100
2	จำนวน	28	12	40
	ร้อยละ	70	30	100
3	จำนวน	27	13	40
	ร้อยละ	67.5	32.5	100

ตารางที่ 44 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “เหล็ยม” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้คำ	A (เหล็ยม)	B(เหลา)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	84	36	120
ร้อยละ	70	30	100

ตารางที่ 44 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “เหล็ยม” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “เหล็ยม” มากกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “เหลา” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 70 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 30

ภาพที่ 22 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “เหล็ยม” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 43 และภาพที่ 22 แสดงให้เห็นว่า ทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “เหล็ยม” และคำศัพท์ใหม่ “เหลา” โดยรุ่นอายุที่ 1หรือรุ่นสูงอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าสูงสุดคือร้อยละ 72.5 รองลงมาคือรุ่นอายุที่ 2หรือรุ่นกลางคนใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 70 และรุ่นอายุที่ 3หรือรุ่นเด็กใช้คำศัพท์เก่าต่ำสุดคือร้อยละ 67.5

23. คำว่า “บาก” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการฟันให้เป็นรอยกว้าง การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่ารูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (บาก) และรูปแบบ B (ฟัน) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

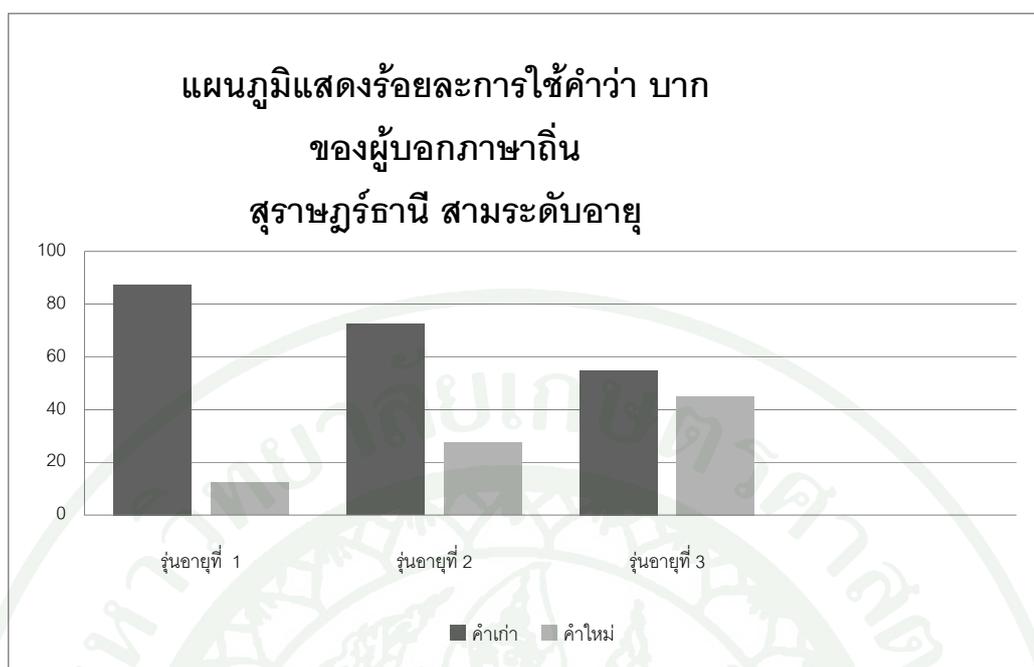
ตารางที่ 45 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “บาก” ผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (บาก)	B (ฟัน)	รวม
1	จำนวน	35	5	40
	ร้อยละ	87.5	12.5	100
2	จำนวน	29	11	40
	ร้อยละ	72.5	27.5	100
3	จำนวน	22	18	40
	ร้อยละ	55	45	100

ตารางที่ 46 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “บาก” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกระดับอายุ

การใช้คำ	A (บาก)	B (ฟัน)	รวม
ทุกระดับอายุ			
จำนวน	86	34	120
ร้อยละ	71.67	28.33	100

ตารางที่ 46 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “บาก” ของทุกระดับอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “บาก” มากกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “ฟัน” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 71.67 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 28.33

ภาพที่ 23 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์“บาค” ผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ

ตารางที่ 45 และภาพที่ 23 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “บาค” และคำศัพท์ใหม่ “ฟั้น” โดยรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 87.5 รองลงมาคือรุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 72.5 และรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าต่ำสุดคือร้อยละ 55

24. คำว่า “ละ” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการ ถาก หรือฟั้น การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่า มีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (ละ) และรูปแบบ B (ฟั้น) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

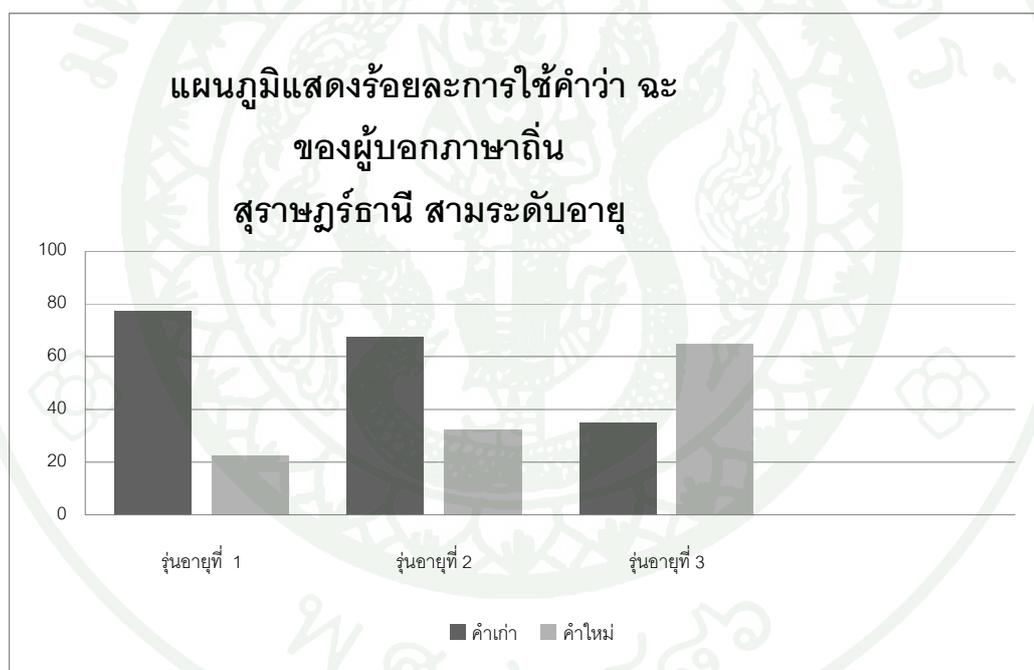
ตารางที่ 47 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “ละ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (ละ)	B (ฟั้น)	รวม
1	จำนวน	31	9	40
	ร้อยละ	77.5	22.5	100
2	จำนวน	27	13	40
	ร้อยละ	67.5	32.5	100
3	จำนวน	14	26	40
	ร้อยละ	35	65	100

ตารางที่ 48 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “จะ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้คำ	A (จะ)	B(พิน)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	72	48	120
ร้อยละ	60	40	100

ตารางที่ 48 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “จะ” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “จะ” มากกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “พิน” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 60 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 40

ภาพที่ 24 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “จะ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 47 และภาพที่ 24 แสดงให้เห็นว่า ทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “จะ” และคำศัพท์ใหม่ “พิน” โดยรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีอัตราการ ใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 77.5 รองลงมาคือรุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนมีอัตราการ ใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 67.5 และรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราการ ใช้คำศัพท์เก่าต่ำสุดคือร้อยละ 35

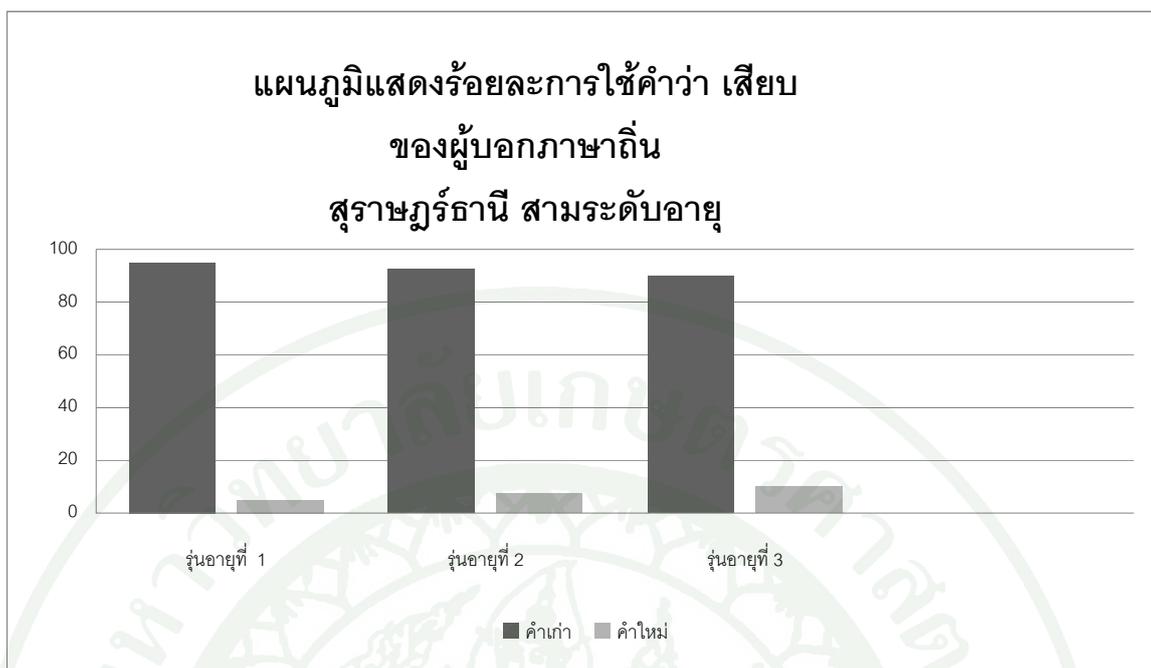
25. คำว่า “เสียบ” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการแทงด้วยมีดหรือของมีคม การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่ามีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (เสียบ) และรูปแบบ B (แทง) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

ตารางที่ 49 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “เสียบ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (เสียบ)	B (แทง)	รวม
1	จำนวน	38	2	40
	ร้อยละ	95	5	100
2	จำนวน	37	3	40
	ร้อยละ	92.5	7.5	100
3	จำนวน	36	4	40
	ร้อยละ	90	10	100

ตารางที่ 50 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “เสียบ” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกระดับอายุ

การใช้คำ	A (เสียบ)	B (แทง)	รวม
ทุกระดับอายุ			
จำนวน	111	9	120
ร้อยละ	92.5	0.75	100

ภาพที่ 25 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “เสียบ”ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 49 และภาพที่ 25 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “เสียบ” และคำศัพท์ใหม่ “แทง” แต่พบการใช้คำศัพท์เก่าในระดับมากทุกรุ่นอายุ โดยรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีการใช้คำศัพท์เก่าสูงสุดคือร้อยละ 95 ในขณะที่รุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนมีการใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 92.5 และรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีการใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 90

26. คำว่า แฝ้ว เป็นคำกริยาใช้กับการถากให้เตียนการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่ามีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (แฝ้ว)และรูปแบบ B (ถาก) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

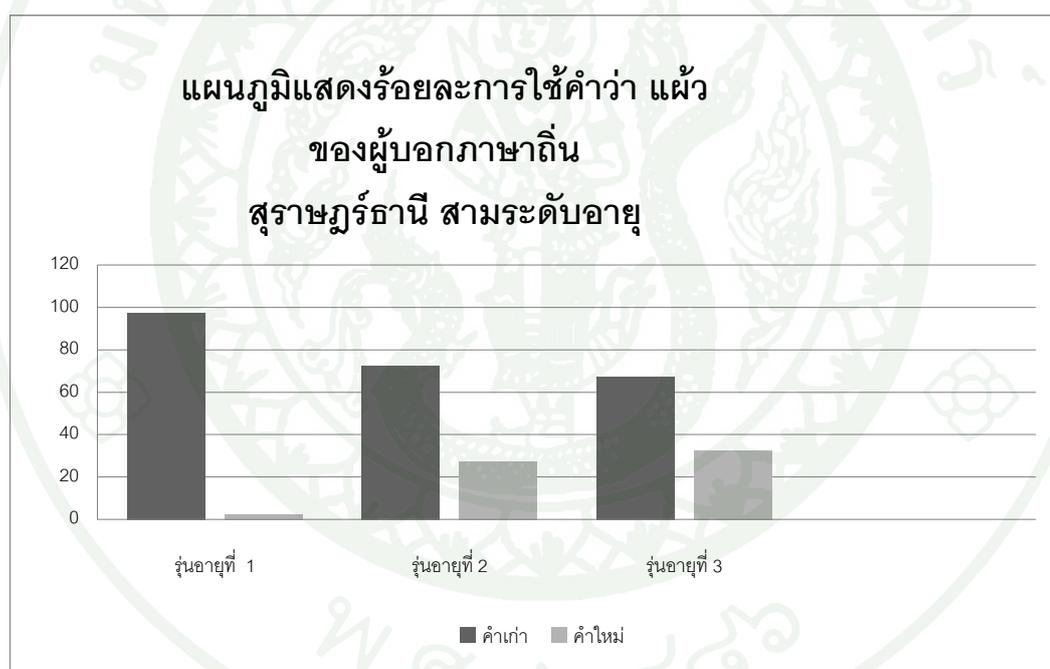
ตารางที่ 51 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “แฝ้ว” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (แฝ้ว)	B (ถาก)	รวม
1	จำนวน	39	1	40
	ร้อยละ	97.5	2.5	100
2	จำนวน	29	11	40
	ร้อยละ	72.5	27.5	100
3	จำนวน	27	13	40
	ร้อยละ	67.5	32.5	100

ตารางที่ 52 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “แฝว” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้คำ	A (แฝว)	B(ตาก)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	95	25	120
ร้อยละ	79.17	20.83	100

ตารางที่ 52 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “แฝว” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “แฝว” มากกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “ตาก” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 79.17และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 20.83

ภาพที่ 26 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “แฝว” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 51 และภาพที่ 26 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “แฝว” และคำศัพท์ใหม่ “ตาก” โดยรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีการใช้คำศัพท์เก่าสูงกว่ารุ่นอื่นๆ คือร้อยละ 97.5 รองลงมาคือรุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนมีการใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 72.5 และรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าต่ำสุด คือร้อยละ 67.5

27. คำว่า “เหรียด” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการตัดให้เสมอกัน การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้ พบว่ามีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (เหรียด) และรูปแบบ B (ตัด) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

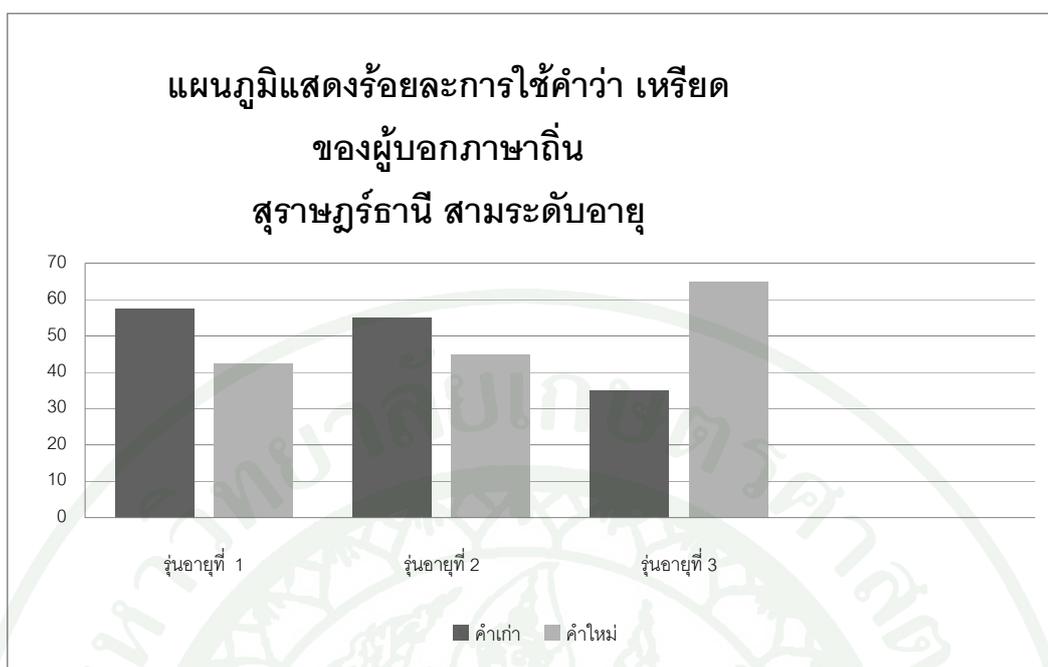
ตารางที่ 53 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “เหรียด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (เหรียด)	B (ตัด)	รวม
1	จำนวน	23	17	40
	ร้อยละ	57.5	42.5	100
2	จำนวน	22	18	40
	ร้อยละ	55	45	100
3	จำนวน	14	26	40
	ร้อยละ	35	65	100

ตารางที่ 54 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “เหรียด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้จ่าย	A (เหรียด)	B (ตัด)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	59	61	120
ร้อยละ	49.17	50.83	100

ตารางที่ 54 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “เหรียด” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “ตัด” น้อยกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “ตัด” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 49.17 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 50.83

ภาพที่ 27 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละการใช้คำศัพท์ “เหยียด” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 53 และภาพที่ 27 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “เหยียด” และการใช้คำศัพท์ใหม่ “ตัด” โดยรุ่นอายุที่ 1 มีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าสูงสุดคือร้อยละ 57.5 ในขณะที่รุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคน ใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 55 และรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กใช้คำศัพท์เก่าน้อยที่สุดคือร้อยละ 35

28. คำว่า “กลื่อน” เป็นคำกริยาใช้กับการตัดตกแต่งต้นไม้ การวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่า มีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (กลื่อน) และรูปแบบ B (ตัด) จำนวนของผู้ใช้และอัตราการร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

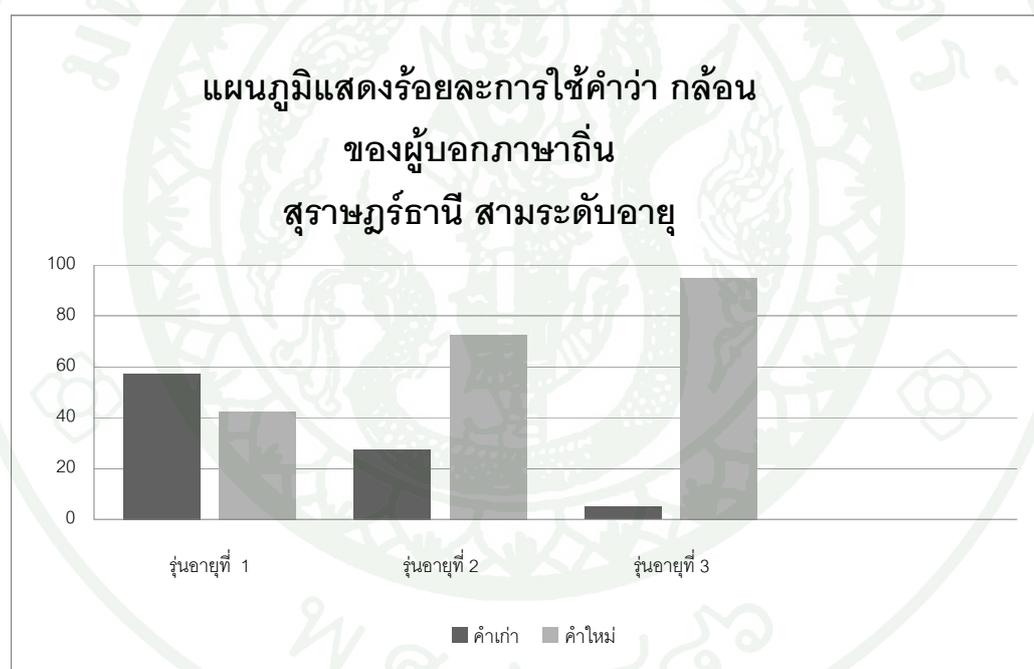
ตารางที่ 55 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “กลื่อน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (กลื่อน)	B (ตัด)	รวม
1	จำนวน	23	17	40
	ร้อยละ	57.5	42.5	100
2	จำนวน	11	29	40
	ร้อยละ	27.5	72.5	100
3	จำนวน	2	38	40
	ร้อยละ	5	95	100

ตารางที่ 56 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “กลื่อน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้คำ	A (กลื่อน)	B(ตัด)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	36	84	120
ร้อยละ	30	70	100

ตารางที่ 56 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “กลื่อน” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “กลื่อน” น้อยกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “ตัด” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 30 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 70

ภาพที่ 28 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “กลื่อน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 55 และภาพที่ 28 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “กลื่อน” และคำศัพท์ใหม่ “ตัด” โดยรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าสูงกว่ารุ่นอื่นๆ คือร้อยละ 57.5 ในขณะที่รุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนและรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีการใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 27.5 และร้อยละ 5 ตามลำดับ

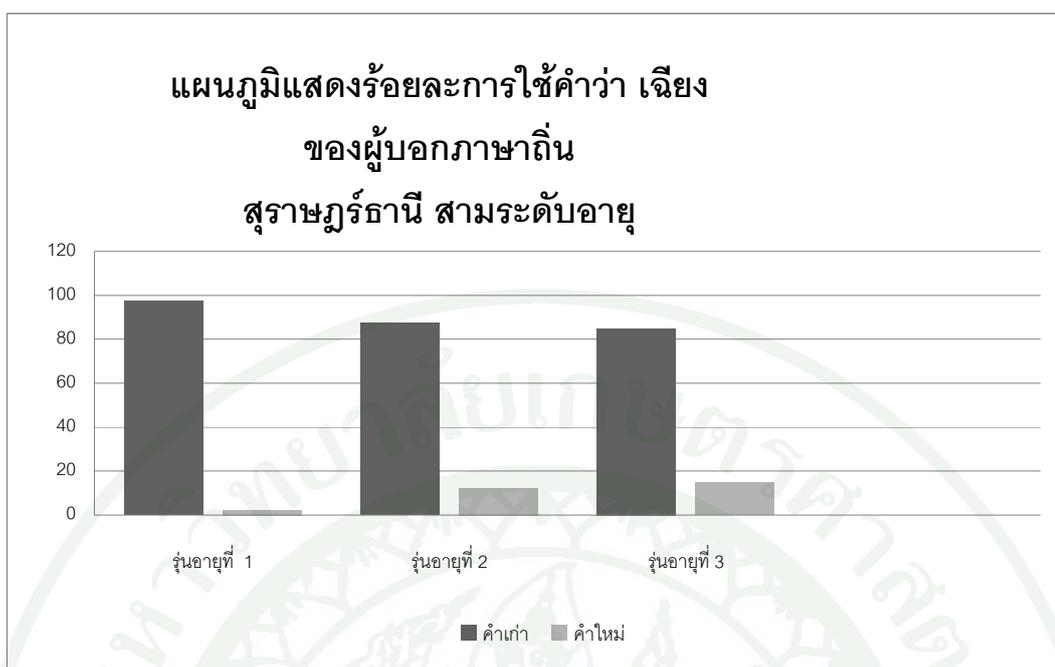
29. คำว่า “เฉียง” เป็นคำกริยาที่ใช้กับการผ่าหรือฟันการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่า มีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (เฉียง) และรูปแบบ B (ผ่า) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

ตารางที่ 57 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “เฉียง” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (เฉียง)	B (ผ่า)	รวม
1	จำนวน	39	1	40
	ร้อยละ	97.5	2.5	100
2	จำนวน	35	5	40
	ร้อยละ	87.5	12.5	100
3	จำนวน	34	6	40
	ร้อยละ	85	15	100

ตารางที่ 58 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “เฉียง” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกระดับอายุ

การใช้คำ	A (เฉียง)	B (ผ่า)	รวม
ทุกระดับอายุ			
จำนวน	108	12	120
ร้อยละ	90	10	100

ภาพที่ 29 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์“เฉียง” ของผู้บอกภาษาถิ่น
สุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตารางที่ 57 และภาพที่ 29 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “เฉียง” และคำศัพท์ใหม่ “ผ่า” โดยที่รุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าสูงกว่ารุ่นอื่นๆคือร้อยละ 97.5 ในขณะที่รุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนและรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีการใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 87.5 และร้อยละ 85 ตามลำดับ

30. คำว่า “เตรียน” เป็นคำกริยาใช้ในความหมายเกี่ยวกับการตัด เจียนใบพลูการวิเคราะห์การใช้คำศัพท์คำนี้พบว่ามีรูปแบบการใช้ทั้งรูปแบบ A (เตรียน) และรูปแบบ B (เจียน) จำนวนของผู้ใช้และอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ทั้งสองรูปแบบ ดังแสดงในตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

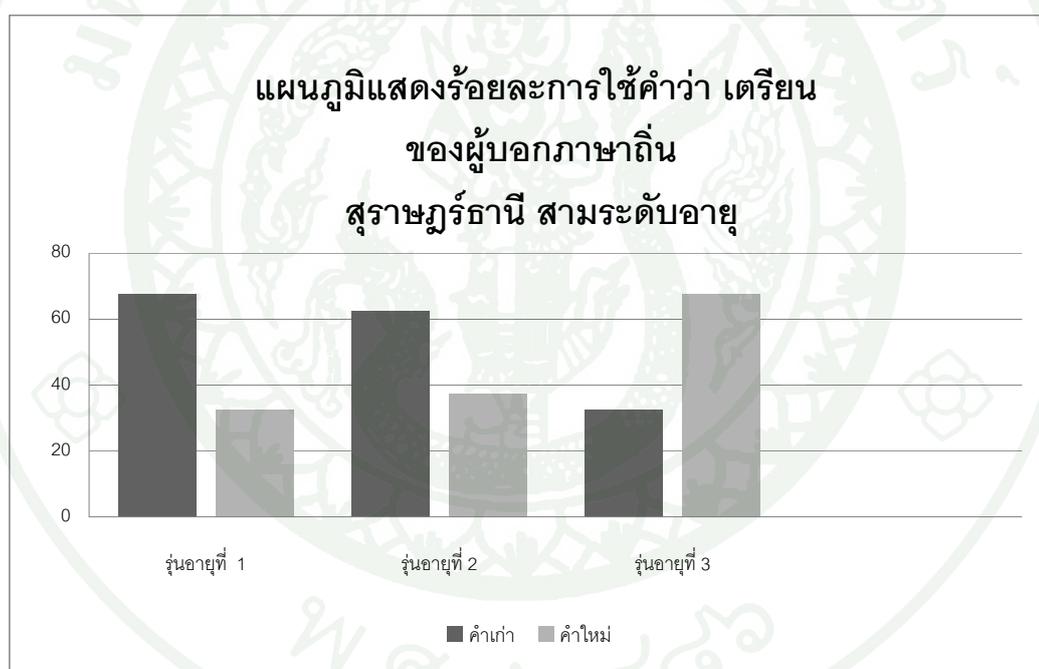
ตารางที่ 59 แสดงข้อมูลการใช้คำศัพท์ “เตรียน” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

รุ่น		A (เตรียน)	B (เจียน)	รวม
1	จำนวน	27	13	40
	ร้อยละ	67.5	32.5	100
2	จำนวน	25	15	40
	ร้อยละ	62.5	37.5	100
3	จำนวน	13	27	40
	ร้อยละ	32.5	67.5	100

ตารางที่ 60 แสดงภาพรวมค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ “เตรียม” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีทุกรุ่นอายุ

การใช้คำ	A (เตรียม)	B(เจียน)	รวม
ทุกรุ่นอายุ			
จำนวน	65	55	120
ร้อยละ	54.17	45.83	100

ตารางที่ 60 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมการใช้คำศัพท์ “เตรียม” ของทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เดิมคือคำว่า “เตรียม” มากกว่า คำศัพท์ใหม่คือคำว่า “เจียน” โดยค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์เดิมมีการใช้ร้อยละ 54.17 และค่าเฉลี่ยการใช้คำศัพท์ใหม่มีการใช้ร้อยละ 45.83

ภาพที่ 30 แสดงการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของการใช้คำศัพท์ “เตรียม” ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ตาราง ที่ 59 และภาพที่ 30 แสดงให้เห็นว่าทุกรุ่นอายุมีการใช้คำศัพท์เก่า “เตรียม” และคำศัพท์ใหม่ “เจียน” โดยรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุ มีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 67.5 ในขณะที่รุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 62.5 และรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราการใช้คำศัพท์เก่าร้อยละ 32.5

แม้จะพิจารณาการแปรทางเสียงของคำได้ว่า “เจียน” มีการออกเสียงพยัญชนะต้นแปรกับ “เตรียน” แต่ผู้วิจัยพิจารณาว่า “เจียน” เป็นศัพท์ใหม่ ก็เนื่องจากคำศัพท์นี้ออกเสียงตรงกับคำศัพท์ภาษาไทยกรุงเทพฯ

หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายคำแล้ว ผู้วิจัยขอสรุปการใช้คำศัพท์เดิมของคนสามรุ่นอายุ ดังนี้

ตารางที่ 61 แสดงการเปรียบเทียบการใช้คำศัพท์เก่าของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุ

ลำดับที่	คำศัพท์	รุ่นอายุที่ 1	รุ่นอายุที่ 2	รุ่นอายุที่ 3
1.	ก่อน	100	95	92.5
2.	กริบ	65	37.5	22.5
3.	คืบ	85	80	75
4.	ราน	95	82.5	60
5.	หลิด	95	77.5	60
6.	ผล้าย	60	45	10
7.	เหลี่ยะ	55	40	20
8.	เตรียน	67.5	62.5	32.5
9.	เถื่อ	80	80	47.5
10.	ปาด	87.5	85	85
11.	ฝาน	95	87.5	85
12.	กรวก	37.5	33	7.5
13.	ทอน	82.5	52.5	37.5
14.	บัน	75	60	32.5
15.	กิน	75	50	37.5
16.	ตัด	100	100	92.5
17.	หวะ	87.5	82.5	70
18.	พลอ	75	35	17.5
19.	ลั้ง	22.5	20	0
20.	ลิด	100	100	97.5
21.	กั้น	85	77.5	55

ตารางที่ 61 (ต่อ)

ลำดับที่	คำศัพท์	รุ่นอายุที่ 1	รุ่นอายุที่ 2	รุ่นอายุที่ 3
22.	จวก	72.5	62.5	25
23.	เหลี่ยม	72.5	70	67.5
24.	บาก	87.5	72.5	55
25.	นะ	77.5	67.5	35
26.	เสียบ	95	92.5	90
27.	แฝ้ว	97.5	72.5	67.5
28.	เหรีียด	57.5	55	35
29.	กล้อน	57.5	27.5	5
30.	เลียง	97.5	87.5	85
	ร้อยละเฉลี่ย	78	66.35	50.08

ตาราง ที่ 61 แสดงให้เห็นว่าคนรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุมีอัตราการใช้คำศัพท์ที่สูงกว่ารุ่นอื่นๆ ในทุกคำโดยเฉลี่ยร้อยละ 78 ในขณะที่คนรุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นกลางคนมีอัตราการใช้คำศัพท์ต่ำกว่ารองลงมาจากรุ่นอายุที่ 1 โดยมีอัตราการใช้คำศัพท์เท่าในทุกคำโดยเฉลี่ยร้อยละ 66.35 และรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีอัตราการใช้คำศัพท์เท่าในทุกคำโดยเฉลี่ยร้อยละ 50.08 ซึ่งเป็นค่าร้อยละที่ต่ำสุดเมื่อเปรียบเทียบกันในกลุ่มสามรุ่นอายุ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการศึกษาการแปรการใช้คำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาไทยถิ่น สุราษฎร์ธานี ของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสามระดับอายุนั้นมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยสองหัวข้อคือ

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์การใช้คำศัพท์หมวดคำตัดของผู้บอกภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีในอำเภอ เกียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ
2. เพื่อเปรียบเทียบการแปรของคำศัพท์หมวดคำตัดของผู้พูดภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีในอำเภอ เกียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี สามระดับอายุ

วัตถุประสงค์ทั้งสองข้อนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอการวิเคราะห์ดังนี้ โดยสรุปผลการวิเคราะห์การแปรของการใช้คำศัพท์หมวดคำตัดโดยจะนำเสนอเนื้อหาตามลำดับคือ รูปแบบการแปรของการใช้คำศัพท์ ลักษณะการแปรเสียงของคำศัพท์ ลักษณะการแปรความหมายของคำศัพท์

สรุปผล

รูปแบบการแปรของการใช้คำศัพท์

การศึกษานี้พบว่ารูปแบบการแปรของการใช้คำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีมี 2 รูปแบบหลักได้แก่ รูปแบบ A คือรูปแบบการใช้คำศัพท์เก่า จำแนกเป็นรูปแบบย่อยได้ 2 รูปแบบ คือ A1 และ A2 และรูปแบบ B คือรูปแบบการใช้คำศัพท์ใหม่ จำแนกเป็นรูปแบบย่อยได้ 2 รูปแบบ คือ B1 และ B2 ดังนี้

1. A1 หมายถึง รูปแบบการใช้คำศัพท์เก่าที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเสียงของคำศัพท์
2. A2 หมายถึง รูปแบบการใช้คำศัพท์เก่าที่มีการเปลี่ยนแปลงเสียงของคำศัพท์
3. B1 หมายถึง รูปแบบการใช้คำศัพท์ใหม่ที่ตรงกับศัพท์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ
5. B2 หมายถึง รูปแบบการใช้คำศัพท์ใหม่ที่ไม่ตรงกับศัพท์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ

เพื่อให้เห็นรูปแบบการใช้คำศัพท์ที่ชัดเจน ผู้วิจัยจะแสดงคำศัพท์ที่จำแนกประเภทดังกล่าวข้างต้นในตารางที่ 62

ตารางที่ 62 ตารางแสดงรูปแบบการใช้คำศัพท์หมวดคำตัด

ลำดับที่	คำศัพท์	A1	A2	B1	B2
1.	ก่อน	ก่อน	-	ก่อน	-
2.	กริบ	กริบ	-	ตัด	-
3.	คืบ	คืบ	-	ตัด	-
4.	ราน	ราน	-	ตัด	-
5.	หลิด	หลิด	-	ตัด	-
6.	ผล้าย	ผล้าย	-	เนียน	-
7.	เหลี่ยะ	เหลี่ยะ	-	ตัด	-
8.	เถื่อ	เถื่อ	-	หั้น	-
9.	ปาด	ปาด	-	ตัด	-
10.	ฝาน	ฝาน	-	หั้น	-
11.	กรวาก	กรวาก	กรัวะ	ตัด	-
12.	ทอน	ทอน	-	ตัด	-
13.	บัน	บัน	-	ตัด	-
14.	กิน	กิน	-	บาด	-
15.	ตัด	ตัด	-	กรีด	-
16.	หวะ	หวะ	-	ผ่า	-
17.	พลอ	พลอ	-	ปอก	เปาะ
18.	ล้ง	ล้ง	-	ฟัน	-
19.	ลิด	ลิด	-	ปอก	เปาะ
20.	กั้น	กั้น	-	เนียน	-
21.	จวก	จวก	จัวะ	ฟัน	-
22.	เหลี่ยม	เหลี่ยม	-	เหลา	-
23.	บาก	บาก	บะ	ฟัน	-
24.	ฉะ	ฉะ	-	ฟัน	-
25.	เสียบ	เสียบ	-	แทง	-
26.	แผ้ว	แผ้ว	-	ถาก	ฉะ
27.	เหรียด	เหรียด	-	ตัด	-
28.	กล้อน	กล้อน	-	ตัด	-
29.	เฉียง	เฉียง	-	ผ่า	-
30.	เตเรียน	เตเรียน	-	เจียน	-

เมื่อพิจารณารูปแบบการใช้คำศัพท์แบบ B1 ในตารางข้างต้น ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้คำศัพท์ใหม่ ที่ตรงกับศัพท์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ จำนวน 13 คำ ทั้งนี้คำที่มีการใช้มากที่สุดคือ ตัด และรองลงไป คือ ฟัน รายละเอียดการใช้คำศัพท์แบบ B1 มีดังนี้

1. คำศัพท์ ตัด ใช้แทนคำว่า กริบ คีบ ราน หลิด เหลียะ ปาด กรวก ทอน บัน เหรียด กล้อน คิดเป็น 36.66 % ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด
2. คำศัพท์ ฟัน ใช้แทนคำว่า บาก ลัง จวก และละะ คิดเป็น 13.33 ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด
3. คำศัพท์ ฉื่อน ใช้แทนคำว่า ผล้าย และ กัน คิดเป็น 6.66% ของคำศัพท์ทั้งหมด
4. คำศัพท์ หั้น ใช้แทนคำว่า เตือ และฝาน คิดเป็น 6.66% ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด
5. คำศัพท์ ผ่า ใช้แทนคำว่า หวะ และเจียง คิดเป็น 6.66% ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด
6. คำศัพท์ ปอก ใช้แทนคำว่า พลอ และ ลิด คิดเป็น 6.66% ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด
7. คำศัพท์ บาด ใช้แทนคำว่า กิน คิดเป็น 3.33% ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด
8. คำศัพท์ กริด ใช้แทนคำว่า ตัด คิดเป็น 3.33% ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด
9. คำศัพท์ โคน ใช้แทนคำว่า ค่อน คิดเป็น 3.33% ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด
10. คำศัพท์ เหลา ใช้แทนคำว่า เหลี่ยมคิดเป็น 3.33% ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด
11. คำศัพท์ แทง ใช้แทนคำว่า เสียบ คิดเป็น 3.33% ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด
12. คำศัพท์ ถาก ใช้แทนคำว่า แฝ้ว คิดเป็น 3.33% ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด
13. คำศัพท์ เจียน ใช้แทนคำว่า เตรียน คิดเป็น 3.33% ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด

ลักษณะการแปรเสียงของคำศัพท์

การใช้รูปแปรของคำศัพท์ดังแสดงในตารางที่ 62 สะท้อนการแปรด้านเสียงของคำศัพท์ดังต่อไปนี้

1. คำศัพท์ กรวก มีการออกเสียงเป็น กร๊วะ
2. คำศัพท์ จวก มีการออกเสียงเป็น จั๊วะ
3. คำศัพท์ บาก มีการออกเสียงเป็น บะ
4. คำศัพท์ ปอก มีการออกเสียงเป็น เปาะ
5. คำว่า ถาก มีการออกเสียงเป็น ถะ

ลักษณะการออกเสียงคำที่มีรูปอักษรพยัญชนะท้ายเป็น ก หรือมีเสียงพยัญชนะท้ายเป็นเสียง K นั้น ในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีมีลักษณะพิเศษอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะคือ มีการออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกักที่เสี้ยนเสียง ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าลักษณะการออกเสียงคำศัพท์เช่นนี้เป็นลักษณะดั้งเดิมของภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานว่าเมื่อผู้พูดภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีรับเอาคำศัพท์ใหม่มาใช้ก็จะยังคงรักษาวิธีการออกเสียงแบบดั้งเดิมของตนไว้ เช่น ใช้คำศัพท์ใหม่ ปอก แทนคำศัพท์เก่า พลอ และ ลิด แต่ออกเสียงคำศัพท์ใหม่ด้วยลักษณะการออกเสียงแบบดั้งเดิม

การแปรด้านความหมาย

เมื่อพิจารณาการแปรด้านความหมายของคำศัพท์ที่ผู้พูดภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีใช้ ในกรณีการใช้คำศัพท์ใหม่แทนศัพท์เก่า ผู้วิจัยมีการแปรด้านความหมายไปของคำศัพท์หมวดคำตัด ข้อมูลดังแสดงในตารางที่ 63

ตารางที่ 63 แสดงการเปรียบเทียบความหมายของคำศัพท์เดิมในภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี และ
คำศัพท์ใหม่ที่นำมาใช้แทน

ลำดับ ที่	คำศัพท์ เดิม	ความหมาย (จากพจนานุกรมภาษา ถิ่นใต้ พ.ศ. 2525)	คำศัพท์ ใหม่	ความหมาย (จากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542)
1.	ก่อน	โคน	โคน	ล้มหรือทำให้ล้มลง
2.	กริบ	ตัดปลาย	ตัด	ทำให้ขาดด้วยของมีคม
3.	กึบ	ตัด	ตัด	ทำให้ขาดด้วยของมีคม
4.	ราน	ตัดกิ่งไม้	ตัด	ทำให้ขาดด้วยของมีคม
5.	หลิด	ตัดออก	ตัด	ทำให้ขาดด้วยของมีคม
6.	ผล้าย	ปาดหรือฉีกออกในแนว เฉียง	ฉีก	ฉีกแบ่งเอาแต่บางส่วน
7.	เหลียะ	ปาดปลายไม้	ตัด	ทำให้ขาดด้วยของมีคม
8.	เตรียน	ตัด หรือ ฉีก	ฉีก	ตัดหรือฉีกหรือฉีกให้เป็นไปตาม แนวหรือให้ได้รูปตามต้องการ
9.	เถือ	แฉ่ ชำแหละ	หั่น	เอาของวางลงบนที่รองรับแล้วตัดให้ เป็นชิ้นเล็กๆ
10.	ปาด	ฉีก	ตัด	ทำให้ขาดด้วยของมีคม
11.	ผ่าน	ตัดเป็นชิ้นๆ	หั่น	เอาของวางลงบนที่รองรับแล้วตัดให้ เป็นชิ้นเล็กๆ
12.	กรวก	ผ่าไม้เป็นชิ้นเล็ก	ตัด	ทำให้ขาดด้วยของมีคม
13.	ทอน	ตัดให้สั้น	ตัด	ทำให้ขาดด้วยของมีคม
14.	บัน	บัน ตัด	ตัด	ทำให้ขาดด้วยของมีคม
15.	กิน	บาด	บาด	ทำให้เกิดเป็นแผลหรือรอยขีดข่วน
16.	ตัด	กรีดขาง	กรีด	ขีดให้เป็นรอยหรือให้ขาด
17.	หวะ	ผ่า เปิดออก	ผ่า	ทำให้แยกออกจากกันด้วยมีดหรือ ขวาน
18.	พลอ	ผ่านเอาเปลือกแข็งออก	ปอก	เอาเปลือกหรือสิ่งที่หุ้มออก
19.	ลั้ง	ตัด ควั่น	ฟัน	เอาของมีคมเช่นดาบฟันลงไป

ตารางที่ 63 (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำศัพท์ เดิม	ความหมาย (จากพจนานุกรมภาษา ถิ่นใต้ พ.ศ. 2525)	คำศัพท์ ใหม่	ความหมาย (จากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542)
20.	ลิด	ปอก	ปอก	เอาเปลือกหรือสิ่งที่หุ้มออก
21.	กัน	ตัดหรือเลือนเป็นริ้ว	เลือน	เชือดแบ่งเอาแต่บางส่วน
22.	จวก	สับ หรือ ฟันด้วยจอบ	ฟัน	เอาของมีคมเช่นดาบฟันลงไป
23.	เหลี่ยม	เหลา	เหลา	ทำให้เกลี้ยงเกลาหรือทำให้แหลมด้วย เครื่องมือมีด
24.	บาก	ฟันให้เป็นรอยกว้าง	ฟัน	เอาของมีคมเช่นดาบฟันลงไป
25.	ฉะ	ถาก ฟัน	ฟัน	เอาของมีคมเช่นดาบฟันลงไป
26.	เสียบ	แทง	แทง	เอาของแหลมทิ่มหรือปักเข้าไป
27.	แฉ้ว	ทำให้เตียน สะอาด หรือ หมดไป	ถาก	ฟันหรือเอาเปลือกส่วนนอกออก
28.	เหียด	ตัดแต่งให้เรียบเสมอ	ตัด	ทำให้ขาดด้วยของมีคม
29.	กล้อน	ตกแต่ง	ตัด	ทำให้ขาดด้วยของมีคม
30.	เฉียง	ผ่า ฟัน	ผ่า	เอาของวางลงบนที่รองรับแล้วตัดให้ เป็นชิ้นเล็กๆ

ผู้วิจัยสรุปการแปรด้านความหมายจากข้อมูลดังแสดงในตารางข้างต้น ดังนี้

1. ความหมายกว้างออก

ข้อมูลในตารางที่ 63 แสดงให้เห็นว่า “ตัด” เป็นคำที่ใช้ในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีมาแต่เดิมและมีความหมายว่า “กรีดขาง” เพียงความหมายเดียว แต่ในปัจจุบันคำว่า “ตัด” สามารถใช้ได้ถึง 11 บริบท การแปรความหมายของคำศัพท์ “ตัด” ในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี จึงสะท้อนให้เห็นการเปลี่ยนแปลงความหมายแบบกว้างออก ดังบริบทต่อไปนี้

1.1 การตัดปลาย ใช้คำว่า ตัด แทนคำว่า กริบ

1.2 การตัดผม ใช้คำว่า ตัด แทนคำว่า คีบ

- 1.3 การตัดกิ่งไม้ ใช้คำว่า ตัด แทนคำว่า ราน
- 1.4 การตัดออก ใช้คำว่า ตัด แทนคำว่า หลิด
- 1.5 การตัดปลายไม้ ใช้คำว่า ตัด แทนคำว่า เหลือ
- 1.6 การเจียน ใช้คำว่า ตัด แทนคำว่า ปาด
- 1.7 การผ่าไม้เป็นชิ้นเล็กๆ ใช้คำว่า ตัด แทนคำว่า กรวก
- 1.8 การตัดให้สั้น ใช้คำว่า ตัด แทนคำว่า ทอน
- 1.9 การบั่นออกตัดออก ใช้คำว่า ตัด แทนคำว่า บั่น
- 1.10 การตัดแต่งให้เรียบเสมอ ใช้คำว่า ตัด แทนคำว่า เหยียด
- 1.11 การตัดตกแต่ง ใช้คำว่า ตัด แทนคำว่า กล้อน

2. การรวมความหมาย

การแปรของการใช้คำศัพท์ดังข้อมูลจากตารางที่ 63 แสดงให้เห็นว่าคำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีมีการรวมความหมายกล่าวคือ คำศัพท์หมวดคำตัดเดิมมี 30 คำ ซึ่งใช้ในความหมายที่แตกต่างกัน แต่ในปัจจุบันคำศัพท์บางคำเกิดการรวมความหมาย ดังต่อไปนี้

- 2.1 คำศัพท์ เถื่อ ผาน เกิดการรวมความหมายเนื่องจากการใช้คำศัพท์ใหม่เหมือนกัน
คือ หั่น
- 2.2 คำศัพท์ หวะ เถียง เกิดการรวมความหมายเนื่องจากการใช้คำศัพท์ใหม่เหมือนกัน
คือ ผ่า
- 2.3 คำศัพท์ พลอ ลิด เกิดการรวมความหมายเนื่องจากการใช้คำศัพท์ใหม่เหมือนกัน
คือ ปอก
- 2.4 คำศัพท์ ลัง จวก บาก จะ เกิดการรวมความหมายเนื่องจากการใช้คำศัพท์ใหม่
เหมือนกันคือ ฟัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นจะให้เห็นได้คำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีเกิดการรวมความหมาย จาก 30 ความหมาย เหลือเพียง 11 ความหมาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความละเอียดในการใช้คำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีมีความละเอียดน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด

อภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ว่า การใช้คำศัพท์ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีหมวดคำตัดมีการแปรตามวัยของผู้พูด คือผู้พูดรุ่นสูงอายุจะใช้คำศัพท์ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีมากที่สุด ผู้พูดรุ่นกลางคนใช้คำศัพท์ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีรองลงไปและผู้พูดรุ่นเด็กใช้คำศัพท์ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีน้อยที่สุด โดยผลการวิเคราะห์ในบทที่ 4 แสดงให้เห็นว่าคนรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุ ยังคงใช้ภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานีมากที่สุด คือมีการใช้ร้อยละ 78 รองลงมาคือ รุ่นอายุที่ 2 หรือรุ่นอายุกลางคน มีการใช้คำศัพท์เดิม ร้อยละ 66.35 และรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีการใช้คำศัพท์เดิมน้อยที่สุดคือร้อยละ 50.08 จากปรากฏการณ์ดังกล่าวสามารถวิเคราะห์ได้ว่าคนรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็กมีชีวิตประจำวันอยู่ที่โรงเรียนและสื่อสารกับครูด้วยภาษาไทยกรุงเทพฯ จึงได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่ใช้สื่อสารที่โรงเรียน โดยนำคำภาษาไทยกรุงเทพฯ ใช้ร่วมกับภาษาไทยถิ่นสุราษฎร์ธานี การแปรของการใช้คำศัพท์หมวดคำตัดในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีอำเภอเคียนซา แสดงให้เห็นว่าภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีมีแนวโน้มที่จะสูญเสียคำเก่าไปเนื่องจากผู้พูดภาษารุ่นเด็กมีการใช้ศัพท์เดิมน้อยลง แนวโน้มการสูญเสียคำศัพท์ในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีสรุปได้ดังนี้

1. คำศัพท์ที่มีอัตราการใช้คำศัพท์เดิมต่ำกว่าร้อยละ 50 ในรุ่นอายุที่ 1 หรือรุ่นสูงอายุ ทำให้เห็นแนวโน้มว่าคำเหล่านี้จะสูญหายไปก่อนคำอื่นมีจำนวน 2 คำ ได้แก่

1.1 คำศัพท์ กรวก มีอัตราการใช้ร้อยละ 37.5

1.2 คำศัพท์ ลัง มีอัตราการใช้ร้อยละ 22.5

2. คำศัพท์ที่มีอัตราการใช้คำศัพท์เดิมมากกว่าร้อยละ 80 ในรุ่นอายุที่ 3 หรือรุ่นเด็ก ทำให้เห็นแนวโน้มว่าคำเหล่านี้จะยังคงมีการใช้ต่อไปและสูญหายช้ากว่าคำอื่น มีจำนวน 7 คำ ได้แก่

2.1 คำศัพท์ ก่อน มีอัตราการใช้ร้อยละ 92.50

2.2 คำศัพท์ ปาด มีอัตราการใช้ร้อยละ 85

2.3 คำศัพท์ ฟาน มีอัตราการใช้ร้อยละ 85

2.4 คำศัพท์ ตัด มีอัตราการใช้ร้อยละ 92.50

2.5 คำศัพท์ ถิด มีอัตราการใช้ร้อยละ 97.50

2.6 คำศัพท์ เสียบ มีอัตราการใช้ร้อยละ 90

2.7 คำศัพท์ เียง มีอัตราการใช้ร้อยละ 85

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการแปรของภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีของผู้บอกภาษา 3 ระดับอายุนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาเฉพาะคำศัพท์หมวดคำตัด โดยเน้นการแปรคำศัพท์ตามตัวแปรอายุ ยังไม่ได้มีการศึกษาการแปรเสียงของคำศัพท์ ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ควรศึกษาการเปลี่ยนแปลงด้านเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ของคำศัพท์หมวดคำตัดและหมวดคำอื่น ๆ ในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี
2. ควรศึกษาการแปรของคำศัพท์หมวดอื่น ๆ ในภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี และภาษาไทยถิ่นใต้อื่น ๆ เพื่อนำผลการศึกษามาเปรียบเทียบกัน ซึ่งจะให้เห็นภาพรวมการแปรและการเปลี่ยนแปลงของภาษาไทยถิ่นใต้ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กันทิมา วัฒนประเสริฐ และ สุวัฒนา เดียมประวัตติ. 2540. วิเคราะห์การใช้คำและการแปรภาษา
ในชุมชนภาษาลาวลุ่มน้ำท่าจีน. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

จรัลวิไล จรุงโรจน์. 2548. ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.

จริญญา ธรรมโชโต. 2544. แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้สองกลุ่มอายุในเขต
อำเภอเมือง จังหวัดตรัง. วารสารปาริชาติ. 13(2): 37-45.

ชวน เพชรแก้ว และ สบาย ไสยรินทร์. 2544. สุราษฎร์ธานีของเรา. กรุงเทพมหานคร:
เสมาธรรม.

ดวงใจ เอช. 2529. ภูมิศาสตร์คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช.
วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธีระพันธ์ ล.ทองคำ. 2521. เสียงและระบบเสียงในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสุราษฎร์ธานี 16 อำเภอ.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์. 2526. ภาษาศาสตร์เชิงประวัติ: วิวัฒนาการภาษาไทยและภาษาอังกฤษ.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ปาลิตา คงสว่าง. 2545. ลักษณะการแปรคำศัพท์ของภาษาขมุซึ่งพูดโดยชาวขมุที่มีอายุต่างกัน
จ. อุทัยธานี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัย
มหิดล.

ประภัสสร ภัทธนาวิก. 2544. ว่าด้วยเรื่องการทำให้อัตถุแยกจากกันภาษาไทยถิ่นใต้. วารสาร
ปาริชาติ 14(1): 67-82.

ประภาพรรณ เสนิตันติกุล. 2528. การศึกษาเรื่องคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราชและสงขลา. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปราณี กุลละวณิชย์. 2540. ภาษาทัศน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปราณีต แยมงาม. 2543. การศึกษาเปรียบเทียบการใช้คำศัพท์ของคนต่างอายุในภาษาเขมรถิ่นไทย ที่บ้านตะลุงเก่า อ.ประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหิดล.

สถาบันทักษิณคดีศึกษา. 2525. พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์กรุงสยาม.

สายัณ สวมทอง. 2544. คำศัพท์ภาษาถิ่นใต้ของคนสามระดับอายุ ตำบลควนธานี จ. ตรัง. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.

สมวงศ์ มะโนมะยา. 2532. ภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในปัจจุบันจังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.

สุวิไล เปรมศรีรัตน์. 2526. เรื่องคำ “ตัด” ในภาษาไทย. วารสารภาษาและวัฒนธรรม 3(1): 17–29.

ศิริรัตน์ ชูพันธ์. 2549. การแปรของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นเกาะสมุยตามถิ่นที่อยู่และอายุของผู้พูด. วารสารสงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์. 12(3): 329-346.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2533. ภาษาศาสตร์สังคม. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัญชลีกร การ์ยภูมิ. 2540. การเปลี่ยนแปลงการใช้คำในภาษาไทยถิ่นใต้ จ. นครศรีธรรมราชของผู้ใช้ภาษาต่างอายุ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.

อรทัย ใจใส. 2545. การศึกษาเปรียบเทียบการใช้คำศัพท์ของคนต่างอายุในภาษาลับแล อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์, มหาวิทยาลัยมหิดล.

Francis, W.N. 1983. **Dialectology: An Introduction**. London: Longman.

Fromkin, V. and R. Rodnan. 1993. **An Introduction to Language**. Forth Worth: Jovanovich College.

Holmes, J. 2008. **An Introduction to Sociolinguistics**. London: Pearson.

Labov, W. 1972. **Sociolinguistics Pattern**. Philadelphia: University of Pennsylvania.

Milroy, J. 1992. **Linguistic Variation and Change**. London: Blackwell.

ภาคผนวก

แบบบันทึกข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

ข้อมูลของผู้บอกภาษา ชื่อ.....อายุ.....ปี
ที่อยู่.....อาชีพ.....

คำที่ใช้สัมภาษณ์	คำศัพท์เดิม	ร้อยละ	คำศัพท์ใหม่	ร้อยละ	หมายเหตุ
1. ก่อน					
2. กริบ					
3. คีบ					
4. ราน					
5. หลิด					
6. ผล้าย					
7. เหลียะ					
8. เตรียน					
9. เตื่อ					
10. ปาด					
11. ฝาน					
12. กรวาก					
13. ทอน					
14. บัน					
15. กิน					
16. ตัด					
17. หวะ					
18. พลอ					
19. ถัง					
20. ลิด					
21. กั้น					
22. จวก					
23. เหลี่ยม					
24. บาก					
25. ฉะ					
26. เสียบ					
27. แฝ้ว					
28. เหยียด					
29. ก्ली้น					
30. เฌียง					

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ –นามสกุล	นางสาวดวงเทพิน ชันช์เครือ
วัน เดือน ปี ที่เกิด	8 กันยายน 2525
สถานที่เกิด	จังหวัดสงขลา
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ข้าราชการครู คศ.1
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนเคียนซาพิทยาคม อำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี
ผลงานดีเด่นและรางวัลทางวิชาการ	ครู Master Teacher ของสำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ประจำปี พ.ศ. 2553
ทุนการศึกษาที่ได้รับ	ทุนพัฒนาข้าราชการครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรการสอนภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศ ณ ประเทศนิวซีแลนด์ ประจำปีงบประมาณ 2551